



A L U M N I **BizLetter** A L M A M A T E R

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır

**TAC Mezunlar Derneği
Dönem Temsilcileri Meclisi
ilk toplantısını gerçekleştirdi**

**TAC camiası
pandemiye rağmen daima
el ele, daima dayanışma içinde**



/bombalaki



/tarsusamerikan



/tacalumni

TAC Sosyal Medyada *Her Zaman Birlikte*



DEMİR HEYKEL ÇAMUR VE AHŞAP ATÖLYELERİ

sanatın buluşma noktası Atölye20'de!
Şimdi kayıt ol, aramıza katıl.

A t ö l y e 2 0

BULUŞMA NOKTASI

Eski Büyükdere Cad. Akyol Sanayi Çıkma No.3/2 4.Levent-İSTANBUL +90 212 325 5002

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan

Aydın Ramazan Dincer '83

Başkan Yardımcısı

Mehmet Özel '90

Sayman

Ali Cerrahoğlu '78

Genel Sekreter

Aylin Türkmen Uluç '98

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak '63

Nihat Taner '68

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

Recep Güngör

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 453 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi

0805 Sokak No: 9

33440 Tarsus-Mersin

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji
Mezunlar Derneği tarafından
3 ayda bir yayımlanır.

İçindekiler

TAC CAMİASI, PANDEMİYE RAĞMEN DAİMA EL ELE, DAİMA DAYANIŞMA İÇİNDE	6-7
TAC '20 MEZUNLARIMIZIN ABLALARI VE AĞABEYLERİYLE ÜNİVERSİTE SOHBETLERİ	10
ERIC İS BACK!	11
MUTLU HABERLER	14
"TAC'YE ÇOCUK OLARAK GİRDİK YETİŞKİN OLARAK MEZUN OLDUK"	17
TAC '74 GELENEKSEL GÖÇEK BULUŞMASI	20
BİR TAC '86 BULUŞMASI: DİNLEMekten BİR AN BİLE SIKILMADIĞIMIZ OKUL ANILARI...	22
"BU DEĞERLİ OKUL, DNA'MIN İÇİNE İŞLEDİ"	24
TÜRKİYE, ENERJİ POLİTİKA VE UYGULAMALARINDA YANLIŞ ROTASINI DEĞİŞTİRMELİ (2)	36
"ÖMÜRLÜK DOSTLUKLARIN TEMELİ TAC'DE ATILDI"	44
ERDOĞAN HOCA'DAN ANILAR	46
DON'T KNOW WHAT HE IS SELLING!	47
"GİTTİĞİMİZ HER ÜLKEDE BİRBİRİMİZİ BULABİLMEMİZ ÇOK ÖZEL BİR DUYGU"	52
ERDAL İNÖNÜ, MAREŞAL MOLTKE VE TOPLUMSAL ALIŞKANLIKLAR ÜZERİNE...	60
BİR ÖMÜR BÖYLE GEÇTİ (AYDIN KOÇ)	62
MEZUNLARDAN HABERLER	76



Editörden

Erdoğan Kaynak TAC '63

Hayat, her şeye rağmen devam ediyor

Sevgili Dostlar,

Pandemi süreci maalesef devam ediyor.

Ne yazık ki tatillerimiz zehir oldu. Gönümüzce bir muhabbet ortamı oluşturamadık buluştuğumuz tatil merkezlerinde. Evlerimize kapandık kaldık.

65 yaş üstü vatandaşlarımıza getirilen sokağa çıkma yasağı da tuzu biberi oldu.

Son Cuma buluşmalarımıza hasret kaldık.

Bu süreçte camialarımız çalışıyor; hayatı sürdürme gayreti içinde. Bahçesi olanlar meyvelerini topluyor ve pazarlıyor; çiftliği olanlarımız temiz ve açık havada çalışmanın zevkini çıkarıyor, süt ve peynirlerini AVM raflarında halkımıza sunuyor; turizm merkezlerinde faaliyet gösterenlerimiz misafirlerine unutamayacakları kadar güzel hizmet verme gayretinde; avukatlarımız savcılarımız yeni adli yılda adliyelerde hak hukuk için emek veriyor; fedakâr doktorlarımız pandemi sürecinde hastanelerimizde ve sağlık ocaklarında özveri ile çalışıyor; üretim merkezlerinde görev yapan mühendislerimiz ve işletmecilerimiz top-

lumun gereksinimlerini karşılıyor; çiçeği burnunda mezunlarımız eğitim görecekları okullarının bir an önce açılmasını bekliyor. Hayat koşuşturması, her şeye rağmen sürüyor.

BizLetter Ekim sayımız, sizlere camiamızdan derlenen haberleri ve fotoğrafları sunuyor. Bu sayımızda da söyleşiler, başarı hikâyeleri, kimi mutlu kimi de maalesef acı haberler var. Ayrıca sayfalarımızda TALAS'ta başlayan ve Kızkalesi'nde biten elim bir yaşam anısını TAC '55 Engin Ünsal'ın, TAC '54 Sevgin Oktay'ın ve TAC '62 Yücel Erken'in kaleminden okuyacaksınız.

TAC İstanbul Şube Başkanımız TAC '88 Umut Yalın'ın, TAC '86 Gözde Özgödek'in ve TAC '68 Nihat Taner'in katkıları ile BizLetter yine dolu dolu. Sağ olsunlar. Nuran Ablamızın toparlayıcı emeğini de unutmamalı.

TAC ve TALAS haberlerini ve fotoğraflarını nuranbaykal@gmail.com adresine göndermenizi rica ediyoruz.

BizLetter sizlerden gelecek fotoğrafı ve haberleri bekliyor.

Unutmayın:

HER MEZUNUMUZ BİR HABER

HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİRDİR.

betulablatac@gmail.com - nuranbaykal@gmail.com - erdogankaynak@gmail.com

Hoşça kalın, BizLetter'sız kalmayın



Başkandan

Aydın Ramazan Dincer TAC'83

TAC camiası, pandemiye rağmen daima el ele, daima dayanışma içinde

Sevgili Mezunlar, Ağabeylerim, Kardeşlerim, Sözlerime sağlık ve mutluluk dileyerek başlamak istiyorum.

Sizlere duyurusunu yapıp taslağını göndermiş olduğumuz TAC Mezunlar Derneği Dayanışma Sandığı/TACDAYS, dernek değerleri arasında yer alan “dayanışmanın” somut bir kurumu olarak düşünülmektedir. Her mezunumuz bugün finansal olarak iyi durumda olsa bile gelecekte geçici ya da sürekli ekonomik sıkıntılar yaşayabilir, yaşamını idame ettirmekte zorlanabilir. İmkânı olanın ihtiyacı olana destek vermesi de bizim bir geleneğimizdir.

TACDAYS’in kurulması hukuken bir Genel Kurul kararı gerektiren, gelir kaynaklarının iyi belirlenmesi ve yine harcamaları kalemelerinin özenle saptanması gereken bir yapı. İşleyişi de işin özelliği gereği özen isteyen bir konu. Dernek üyelerine mikro kredi verebilen, ekonomik kriz ve salgın gibi nedenlerle gelir kaybı

yaşayan mezunların kısa süreli ve acil harcamalarına destek sağlayan, yaşlı ve bakım isteyen mezunlarımız için hizmet gibi destekler sağlayan bir yapının oluşturulması hedefimizdir. Bu kapsamda her mezunumuzun fikri, sandık işleyişi konusundaki düşünceleri önemlidir. Şu ana kadar katkı veren tüm mezunlarımıza teşekkür ediyoruz. Eğer bu konuda camiada bir fikir birliğine varırsak, ilk Genel Kurul’da sizlerin onayına sunulacak bir çalışmanın içindeyiz.

Dönem Temsilcileri Meclisi’ni sizlerin desteğiyle oluşturmuştuk; şimdi de sizleri temsil etmeleri için belirlediğiniz mezunlarımızın da yer aldığı bir e-posta ve WhatsApp grubu kurduk. İnanıyoruz ki tüm dönemlerin daha da kaynaşacağı yeni bir sürece, hep birlikte başlıyoruz.

Betül Abla’nın önderliğinde faaliyet gösteren Yayla Evi, pandemi döneminde de yine sizlerin tercihi oldu. Bu sezon da birbirinden farklı birçok dönemin ilgisizliğiyle karşılaştık. Bu ilginize teşekkür

eder, yayla havasını özleyen mezunlarımızı her zaman beklediğimizi belirtmek isteriz.

Pandemi döneminde vazgeçilmezimiz hâline gelen ve sizlerden haberdar olmamızı sağlayan Zoom etkinliklerimiz devam ediyor. Bu kez TAC 2020 mezunlarımızı, kaydolmak istedikleri üniversiteler ve bölümler hakkında fikir alışverişinde bulunabilmeleri için mezun ablaları ve ağabeyleriyle buluşturduk. Sorularına yanıt bulan 2020’li kardeşlerimiz, bu seneki sınav başarılarıyla hepimizi gururlandırdı. Hepsini yeniden tebrik ediyor ve buradan onlara yeniden seslenmek istiyorum: TAC’den mezun olmak demek, şimdi ömür boyu sürecek bir ailenin parçası olmak demektir. Aramıza yeniden hoş geldiniz. Gittiğiniz üniversitelerin bulunduğu illerdeki Şube Başkanlarımızla ve bizimle iletişim hâlinde olun. Sizler için her türlü desteğe, her zaman hazırız.

Mezun sertifikaları ve dernek üyelik formları, TAC 20 mezunlarımıza kargo ile gönderildi. Mezunlarımız, üyelik formlarıyla birlikte ikametgâh belgelerini ve iki fotoğraflarını bizlere ulaştırabilirler.

2020-2021 eğitim ve öğretim yılı, Tarsus Amerikan Koleji ve Tarsus Sev Okulları’na hayırlı uğurlu olsun. Okulumuz bu sene eğitim öğretim yılına uzaktan eğitim ile başladı, pandemi nedeniyle maalesef bu sene de öğrenciler, okullarına kavuşamadı. Eğitime, geleceğe hâline gelen o muhteşem açılışla başlayamadılar. Dileriz ki bu süreci sağlıklı ve başarılı bir şekilde atlatırız.

Geçmişte okulumuz üzerinde çok emeği olan Eric Trujillo, bu sene okulumuzda baş danışman olarak göreve başladı. Dernek yönetimi olarak ken-

disini makamında ziyaret edip anılarımızı tazeledik. Her yıl gelenek hâline getirdiğimiz “Öğretmenlere Hoş Geldin Buluşması”nı bu yıl sosyal mesafe olarak ve minimum sayıyla gerçekleştirdik. Her biri farklı ülkelerden gelerek aramıza katılan yeni öğretmenlerimiz ile yayla evinde güzel bir gün geçirdik. Mezunlar Derneği ve okulumuz, birbirinden ayrılmaz iki parça. Mezunlarımızın gelişimine katkı sağlayan tüm öğretmenlerimize emeklerinden dolayı minnettarız.

Bu sene Homecoming için buluşmamız pandemi nedeniyle imkânsız görüldüğünden Sanal Homecoming yapmaya karar verdik. Kasım ayı içerisinde gerçekleştireceğimiz Homecoming’e hepinizi bekliyoruz. 5. ve 10. yıllara sertifika; 40., 50. ve 60. yılını kutlayacak ağabeylerimize de plaket hazırlıklarımız başladı.

Tuğla Burs Komisyonu bu sene de çalışmalarını titizlikle sürdürüp pırıl pırıl gençleri TAC camiasına kazandırdı. Dinamik ve üniversite burs başvurularını değerlendirip sonuçları hakkında bilgilendirmelerini yaptı. Bu gençlerimize okul hayatlarında başarılar diliyoruz.

Daha önceden de duyurduğumuz üzere dünyanın her yerinden mezun kardeşlerimiz, ihtiyacı olanlara yardım etmek için hazır bekliyorlar. Sizlere her zaman sadece bir telefon uzaklığında yız.

Sanal Son Cumaları kaçırmayınız, keyifli bir TAC akşamı yaşamak isteyenlere bol mavra garantisi!

Mutlu haberlerde buluşmak üzere, sağlık ve esenlikler dileriz.

TAC sevgisi ve saygısıyla.

TAC Mezunlar Derneği Dönem Temsilcileri Meclisi ilk toplantısını gerçekleştirdi



TAC Mezunlar Derneği'nin yenilenen tüzüğü'nün getirdiği yeni çalışma biçimlerinden biri olan Dönem Temsilcileri Meclisi; 30 Eylül'de dönemlerin kendi belirlediği temsilcilerin belli olmasını takiben, ilk toplantısını 15 Ekim 2020 günü gerçekleştirdi. Küresel salgın etkisi nedeniyle fiziki değil, tele-toplantı şeklinde gerçekleşen toplantı bir ilk, inşallah da son olmayacak. Zaten Meclis, hemen ikinci toplantının da 17 Aralık 2020 tarihinde yapılmasına karar verdi.

Meclis'in açılışında, toplantıyı yönetmek üzere en kıdemli dönemin temsilcisi Engin Ünsal '55 ağabeyimiz Toplantı Başkanı, en yeni dönemin temsilcisi Arman Bayboğan '20 Yazman ve Dernek Genel Sekreterimiz Aylin Türkmen Uluc '98 kardeşlerimizden oluşan Divan heyeti oluşturuldu. Dile kolay, 1955-2020 arasında 65 yıllık bir zaman diliminin mezun temsilcileri bir arada çalışmaya başladılar.

Gündeme geçildi. Dernek tanıtım videosunun gös-

terilmesinin ardından Dernek Yönetim Kurulu Başkanı Aydın Ramazan Dincer'in '83 sunumu, 18 Kasım 2020 tarihinde yapılması planlanan Tele-Homecoming çalışması hakkında bilgilendirme, Meclis'in çalışma ve iletişim kurallarının belirlenmesi, Meclis'ten beklenenler ve Meclis üyelerinden dileyenlerin söz alarak görüş ve önerilerini sunmaları ile toplantı sona erdi. Yukarıda da belirtildiği üzere bir sonraki toplantı tarihi de yine toplantıda belirlendi.

Toplantı, geleneğimiz olduğu üzere Bombalaki ile sona erdi.

TAC Mezunlar Derneği Dönem Temsilcileri Meclisi, Dernek'in yatay hiyerarşi ve kardeşlik temeli üzerindeki çalışma yöntemine yeni bir boyut katarken, demokratik ve katılımcı çalışmanın da yeni bir göstergesi olacaktır. Çalışmalarının hayırlı ve başarılı olması dileklerimizle.

TAC Mezunlar Derneği



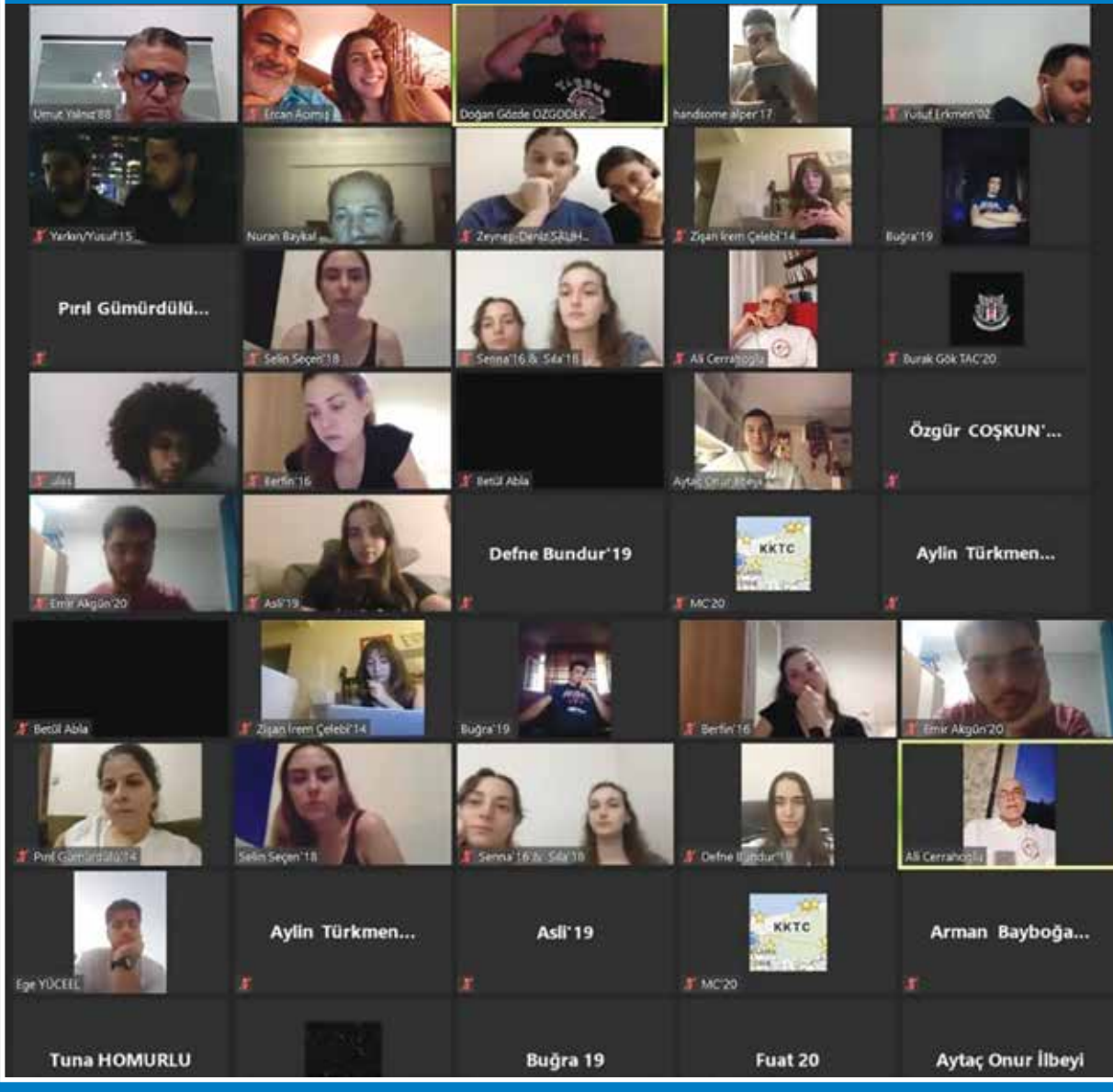
TAC '20 Mezunlarımızın Ablaları ve Ağabeyleriyle Üniversite Sohbetleri

TAC '20 mezunlarımız, hâlihazırda üniversite eğitimlerine devam eden abları ve ağabeyleriyle bir araya gelerek seçecekleri üniversiteler ve bölümler hakkında akıllarına takılan sorulara çözüm aradılar.

Karşılıklı soru-cevaplarla geçen buluşmada TAC kardeşliğinin ve dayanışmasının farkını bir kez daha görme fırsatını yakaladık. Bu

süreçte tüm kardeşlerimize üniversite ve bölüm tercihlerinde bol şans dileriz. Yolunuz da ima açık olsun.

Bu organizasyona öncülük eden TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şube Başkanımız Umut Yalnız'a, ekibine, üniversite ve bölümleriyle ilgili deneyimlerini kardeşleriyle paylaşan tüm mezunlarımıza çok teşekkür ederiz.



ERIC is BACK!



2000'li yılların başında okulumuza katılmış, o zamanlar "lise dean" olarak çalışmış **Eric Trujillo**, okulumuzun müdürü olarak tekrar Kutsal Topraklar'a dönüş yaptı. Kendisini tekrar okulumuzda ve aramızda görmekten dolayı çok mutluyuz ve başarılı olmasını temenni ediyoruz.

Röportaj: Alp Erdem '02

■ *First of all, welcome back Eric. It's a pleasure to see you back here as part of TAC family once again. Your adventures in Turkey dates back to 20 years ago I believe and it starts here at TAC. Now after all these years and various fellow American Schools you are back to complete a full circle. Now, can you tell us a bit about yourself, especially for those who are not familiar with you?*

Yes, I am back. I jokingly say it is Back to the Future. I am originally from the beautiful mountain state of Colorado. I am one of the fortunate few who can say that my passion is my profession. My first teaching position was as a First and Second grade English teacher in Northern Poland in 1992 where we opened the first American School in northern Po-

land. Since that first teaching position I have taught almost all grades in the K-12 ranges, I have taught university courses to aspiring teachers, I have coached basketball and football, been a yearbook advisor, student council advisor, elementary school principal and now this is my high school fourth school I have served as the Headmaster. I served for four years at Izmir Amerikan, five years at Uskudar Amerikan, and later three years at Pierce-The American College of Greece (ACG). Pierce is the true sister school to Izmir Amerikan, after the fire in Izmir in 1922, a group of American teachers took Greek students to Athens and started ACG. So most of my career has been with the historical American Bord schools of the region.

■ *Your first arrival at Tarsus and TAC dates back to 20 years ago. Time flies.. Let's talk about your first time here in Tarsus and TAC. Can you tell me; what were your expectations about the school and the country and what were some of the things that surprised you here? Was there any culture shock you went through?*

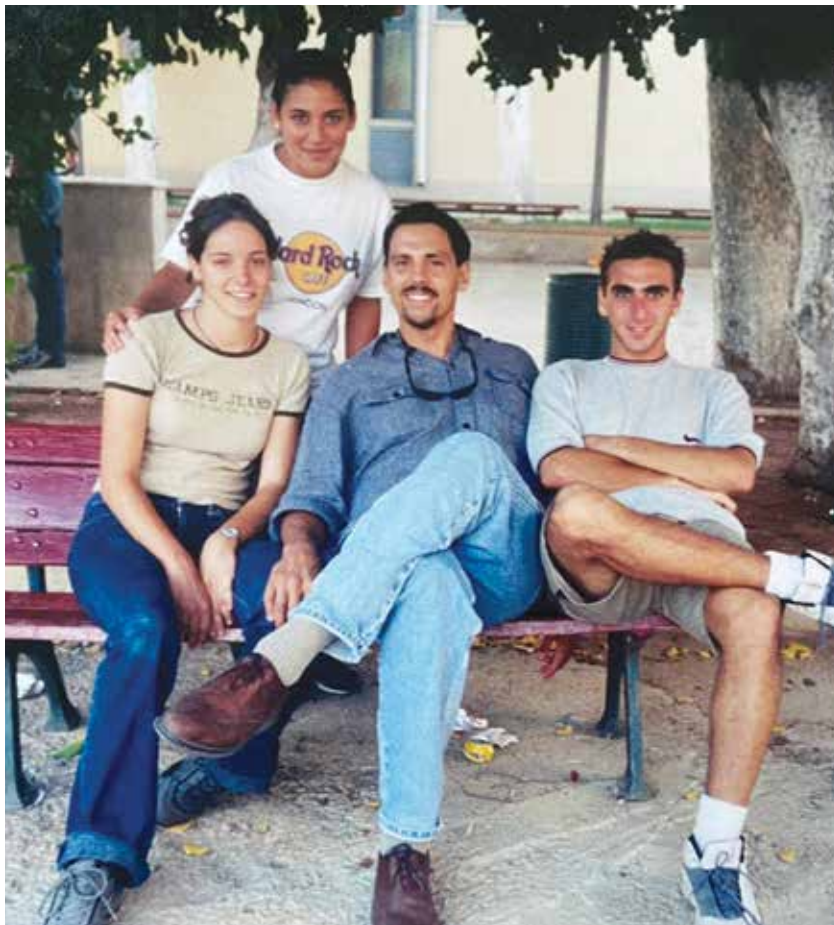
We first came to TAC in August 1999 and we really didn't know much about the school and region. I was originally hired at SEV elementary as an English teacher for the Lower School, after a week I became the Lise Dean and Student Council Advisor. The biggest initial shock was the heat and humidity of Cukurova. I still vividly remember stepping off the plane in Adana and the humidity hit me like a slap in the face. I honest-

ly don't know how we were able to sleep at night without air-conditioning our first several months. We learned all about Turkish drivers and to never assume that they will stop just because the traffic light is red or the sign says stop.

The biggest shock at school was learning about the Turkish university exam system and what a role it plays in the lives of senior students. Once I understood what most of the seniors were going through I began to empathize with them and the stress and pressure they were going through. I don't think may foreign teachers really understood what the seniors were going through and would try to assign homework, assign papers, etc. when all that did was create problems within the classroom.

I definitely went through culture shock, it starts when you have the honeymoon period where everything is wonderful, then you go to the period where everything frustrates you and the language barrier is frustrating as well. Then it begins to level off and you accept the cultural differences that exist rather than getting angry at them or trying to change the other's behaviors. Even though this is my fourth time to Turkey to work, I do realize that I am going through an adjustment period now as I finish my first two months at the school and in Turkey.

■ *When you first arrived to TAC, the school was going through some turbulent times and most of the teaching and directorial staff were replaced for fresh beginning. We had had a very good year that year. It was productive and harmonious. What is your approach to teaching and especially managing students? I am sure you must have been given a briefing about the student culture, especially the abi/abla tradition here at TAC but*



you, along with your colleagues, managed the situation very well.

When we came in '99 we heard a lot of stories about the previous year and very little of it was positive. However, when I met the Class of 2000's student council I found them to be very open-minded and willing to talk, nothing like we had been told by the returning foreign teachers. We spent many hours in my office talking about the school, education in Turkey, life, football, etc. I really enjoyed those conversations as I got to know the students as more than students and they had a great excuse to miss class(es) by being in my office, I am positive that half of the time they were looking to skip class anyhow. I think the key to that first year was the communication between students and

administration. We were always talking, in my office or somewhere else on campus. Having a bridge of dialogue and mutual respect is important. I think any good Head of School values the student's input and viewpoints, however, that does not mean that the students get everything they want and wish for but they should have a voice at the table. One of my priorities as an educator is the development of the soft skills such as leadership, teamwork, collaboration, etc. and I truly believe that these are developed by involving student voices in the school.

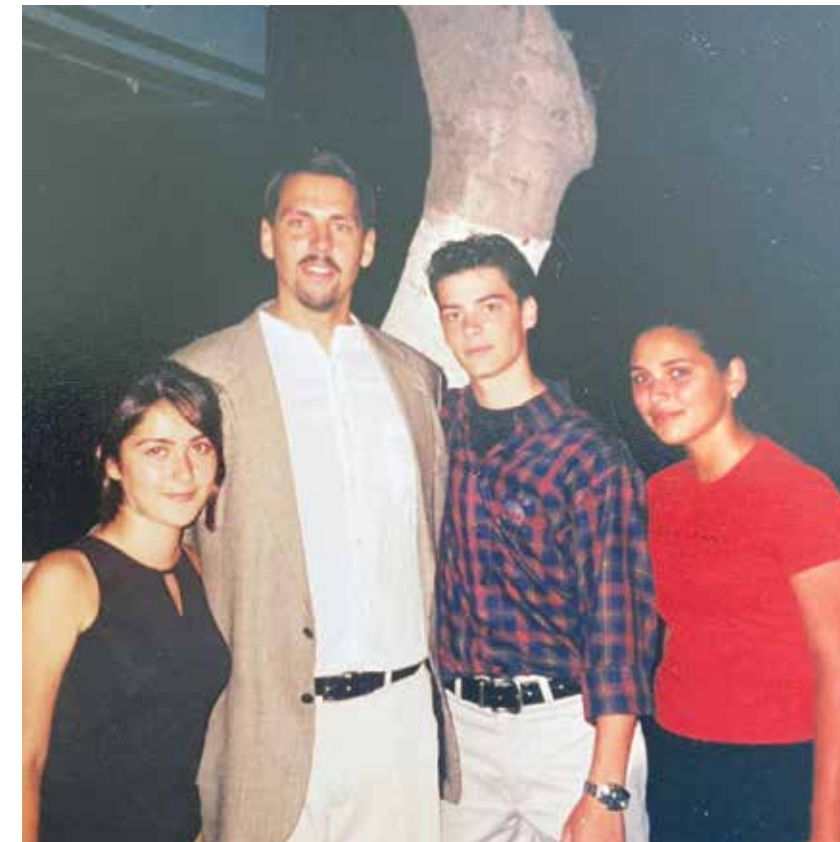
■ *So many principles, deans and teachers come and go over the years and only a few can harmonize with the atmosphere here which makes them unforgettable in the eyes of the stu-*

dents. You are one of them. You are often very friendly with students, almost like an abi sometimes, yet you know how to set the boundaries for discipline not just in school but life in general. In general, what is your attitude towards the students and how do you find the balance between the friend and the disciplinarian? Because often we see teachers or managers who cannot find that balance; either become too friendly or too disciplinarian (o tolerance).

I believe that it is necessary to try to understand what is behind a student's behaviour that may have led to a disciplinary incident. Often there are issues or reasons for a student's behavior that have little to do with school and may be related to family problems, friend problems, etc. I think of the disciplinary process as a learning process. I want

to know why a student made a choice that was wrong in a particular situation and how when faced with the situation in the future could they make the correct choice. It is important to very carefully tell students that the choices they make can lead to either positive consequences or negative consequences.

■ *Let's talk about the current situation. The pandemic that has affected the World. It also has a profound effect on education and the school system. Distance learning, e-learning and working at home have entered our lives in a big way. There's a chance that the schools might not open for a while. At least physically. What do you think about the current pandemic and its effects on education? Do you believe learning through online classes or meetings are effective tools? Is TAC ready and capable of a successful online education*



program as far as infrastructure and is staff considered?

As I am answering this question it is Sunday afternoon and we are getting ready to have preps on campus tomorrow. It is exciting to have students here, almost the full class has indicated they will come. We are still working on how to best use the library, sports hall, and music room for both our day students and our boarding students. We have the classrooms set up for social distancing, some class sections will have to be in the Talas and Stickler auditoriums due to their size. I am glad students are here as K-12 schools are not meant for online education in the medium to long-term. So much learning comes through social interactions on campus and that can't be done through online education. The relationships between teachers and students can't be fully developed until they are face to face. We are doing our best with online education at TAC, but no matter the learning platform we use, the teacher training and preparation, etc. it won't ever be the same as the on-campus face-to-face education.

■ *Well, thank you Eric. It was great catching up with you. I am sure this will be a good introduction for those who were not familiar with you. We're looking forward to seeing you succeed here in TAC and make TAC great again! Jk! Any message to your old students and TAC Family?*

If you are near the campus, please stop by and say hello. I am always looking for a great excuse to get out of a meeting and learn how you are doing.

■ *And finally, any messages for your new students?*

In these challenging times of COVID, I ask you to take care of your family, take care of your friends, and take care of yourself.



Bilgi Üniversitesi Fotoğraf ve Video bölümünden mezun olan TAC '04 mezunumuz Ömer Albulak, Tarsus Sev Okullarında E-Learning Stüdyo Yöneticisi olarak göreve başladı.

Yarattığı animasyonlar ve videolarla ders içeriklerini daha da zenginleştiren, öğrencilerin daha çabuk öğrenmesine ve derslerinin hafızalarında kalmasına destek olan mezunumuzu tebrik eder, başarıları ve mutlu günler dileriz.

P&G'deki pazarlama direktörlüğü görevinden P&G Avrupa Ev Bakım Kategorisinden Sorumlu Başkan Yardımcılığı'na atanan TAC '93 mezunumuz Oya Özgören Öngör'ü tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.



TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şube'den Ahmet Bülbul (TAC 2003), 18 Ağustos 2020'de İstanbul Yeniköy'de yapılan törenle hayatını Tuğba Tekin ile birleştirdi. Sosyal mesafe kurallarına çok dikkat edilerek düzenlenen törende, çok sayıda TAC'li de yerini aldı. Ahmet, İstanbul'da avukat ve arabulucu olarak çalışmakta, Tuğba ise İstanbul Üniversitesi (Cerrahpaşa) Adli Tıp ve Adli Bilimler Enstitüsü'nde toksoloji uzmanı olarak görev yapmaktadır. Çifte sonsuz mutluluklar diliyoruz.



TAC '16 Ayşegül Yıldız Altın, Lawrence University'de çift ana dal yapıyor. (Matematik-Ekonomi) Matematik bölümünü bitiren mezunumuz, kasım ayında da ekonomi bölümünü bitirecek. Yıldız'ın çok değerli bir ödül olan "Dean's List"e seçildiği haberi bizlere ulaştı. Zor şartlarda hem de çift ana dal yaparak başarıyla okuyan Yıldız'la gurur duyuyoruz. Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.



TAC'yi ikincilik ile bitiren 2011 mezunumuz Nazlı Çiçek Semercioğlu, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 2015 yılında mezun olduktan sonra Milano Üniversitesi'nde sürdürülebilir kalkınma üzerine hukuk yüksek lisansı yaptı.

Bu sene Bocconi Üniversitesi'nde uluslararası hukuk alanında doktora yapmaya başlayacak olan mezunumuzu tebrik eder, başarıları ve mutluluklar dileriz.



2002 mezunumuz Teoman Ayas, mimar eşi Gerhild Ayas ile birlikte Londra'da kendi mimari ofisleri MIMSTUDIOS'u açtı.

Geçtiğimiz 10 sene boyunca "Zaha Hadid Architects" ve "Skidmore Owings & Merrill" firmalarında tecrübe kazanan ikili, Londra merkez ofislerinden Avusturya ve Türkiye'de de projeler üzerinde çalışmaktadırlar.

mimstudios.com ve Instagram'da @mimstudios adresleri üzerinden mezunumuzun firmasına ulaşabilirsiniz.

Mezunumuz ve eşine yeni ofislerinde başarılar dileriz.



TAC '82 Sinan Tansal, diş hekimi ve müzisyen kimliğinin yanı sıra 2014 yılında hobi olarak başladığı, her biri el emeği göz nuru ve tek olan bıçaklar üretmeye başladı. Mezunumuzun "Krop Knives" ismini verdiği ürünlerine ilgi giderek büyüdü.

"Krop" artık Necatibey Cd. No:10 Karaköy adresinde yeni açılan mağazada el yapımı bıçak severlerle buluşuyor.

Mezunumuzu tebrik eder, mağazasında bereketli ve mutlu günler dileriz.



Rahmetli TAC '76 Metin Sağır'ın oğlu TAC '03 Doğuş Sağır, Elif Hanım ile evlendi. Çifte mutluluklar diliyoruz.

TAC '84 mezunumuz Pegasus Genel Müdürü Mehmet T. Nane, "Business Life" dergisinin "İş Dünyasına Yön Veren 50 CEO" araştırmasında zirveye oturan isim oldu.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.



Türkiye İş Bankası'nın üst yönetiminde gerçekleşen atama ile TAC '92 mezunumuz Ozan Gürsoy, Genel Müdür Yardımcısı oldu.

Kurumsal Bankacılık Pazarlama ve Satış, Ticari Bankacılık Satış Bölümleri ile Sınır Ötesi Bankacılık Birimi ve Serbest Bölge Şubelerinden Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı olarak görev yapacak olan mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.



TAC '10 Mehmet Arif Bulak, İzmir Tire Devlet Hastanesi'ne Acil Tıp Uzmanı olarak atanmıştır.

Mezunumuza başarılarının devamını ve mutluluklar dileriz.



ŞEFİKA KUTLUER FESTİVALİ'NE "EN İYİ FESTİVAL ÖDÜLÜ"

TAC '74 mezunumuz Refik Kutluer ve eşi Devlet Sanatçısı Şefika Kutluer ile ilgili güzel bir haberi sizlerle paylaşmak isteriz.

Uluslararası Şefika Kutluer Festivali, MICE ve etkinlik sektörünün Oscar'ı kabul edilen Ace of MICE Awards 2020'de "En iyi Festival" kategorisinde 1. seçildi. 2019'da 10.'su gerçekleştirilen "Doğu Batı ile Buluşuyor" konseptli festival, finale kaldıktan sonra 100 kişilik jüri üyelerinin oyları ile seçildi. Şefika Kutluer, törende kısa bir solo resital verdi. Şefika Kutluer ve festivali birlikte düzenledikleri eşi Refik Kutluer'e ödülleri, 4 Eylül Cuma günü İstanbul Kongre Merkezi-ICC'de düzenlenen görkemli törende İstanbul Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı Şengül Altan Arslan tarafından takdim edildi.

Bu muhteşem festival için mezunumuzu ve Şefika Hanım'ı tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.



"TAC'ye çocuk olarak girdik yetişkin olarak mezun olduk"

Köklü Amerikan şirketi P&G'de önemli bir üst düzey pozisyona yükselen **'93 mezunumuz Oya Özgören Öngör** işe TAC kültürünün kariyerine olan yansımalarını ve "iyisiyle kötüsüyle gerçek bir hayat okulu" olarak tanımladığı TAC'ye dair duygu ve düşüncelerini konuştuk.



Röportaj: Merve Günaştı '12

■ **Öncelikle çok tebrikler! P&G Avrupa Ev Bakım Kategorisinden Sorumlu Başkan Yardımcılığı'na olarak atandınız. TAC'de okuyan kardeşlerimize ve mezunlarımıza örnek olacak bir başarı. Nasıl hissediyorsunuz?**

Çok teşekkürler. Çok mutluyum! Hem iş büyüklüğü hem de organizasyonun yapısı itibarıyla büyük bir sorumluluk benim için. Başarılı olmak için elimden geleni yapacağım.

■ **Kariyer yolculuğunuzda**

TAC'nin nasıl bir yeri var? Hiç aldığınız eğitimin ayrıcalığını hissettiğiniz oldu mu?

Hissetmez olur muyum? TAC'nin felsefesi öğrencileri sadece bilgilendirmek, sınavlara iyi hazırlamak değil; aynı zamanda kendilerine güveni tam, çok yönlü, girişken bireyler yetiştirmek üzerine kurulmuş. Bence öğrencileri sadece iş hayatına değil gerçek hayata hazırlama konusunda çok iyi bir okul. Procter&Gamble bir Amerikan şirketi; tabii ki TAC'den alışık

olduğumuz Amerikan kültürü, şirketin kültürüne çabuk adapte olmama yardımcı oldu. Okulda bize öğretilen, bağımsız ve kendi ayakları üzerinde durabilen bireyler olmak her türlü iş alanında başarılı olmanın önünü açıyor.

"TAC'de geçirdiğim 7 sene çok özeldi"

■ **Biraz lise yıllarınıza gidelim. Lisedeyken TAC'de olmak nasıl bir duyguydu? TAC yıllarınız nasıl geçti?**



TAC'de geçirdiğim 7 sene çok özeldi benim için. Biz 11 yaşında ilkokuldan mezun, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuklar olarak girdik TAC'ye ve 7 sene sonra yetişkinler olarak mezun olduk. Okulun ruhu, özel arkadaşlıklar, kıymetli öğretmenler, abla-ağabey-kardeşlik ilişkileri, herkesin katıldığı sosyal faaliyetler, her gün onca yolu otobüsle gidip gelmek bile çok şey kattı, bana ve bütün sınıf arkadaşlarıma. Bugünkü okullarla kıyaslayınca çok gelişmiş imkânlarımız yoktu belki; ama eminim bizim okul yıllarımız gelişimimize, kendi ayakları üzerinde duran bireyler haline gelmemize çok faydalı oldu.

■ **Şu an dönmek istediğiniz bir zaman ya da bizimle paylaşmak istediğiniz bir TAC hatıranız var mı?**

Orta 1-Orta 2'ye dönmek isterdim şimdi. Ortaokul kızlar basket takımındaydım en yakın arkadaşlarımla beraber. Haftada 5-6 gün antrenman yapar, Adana'ya hep beraber TOK otobüsleri ile dönerdik. Antakya'ya turnuvaya bile gitmiştik. Otelde odamızda hamam böceği çıkınca bir üst sınıftan Gökçe'yi çağır-mıştık yardıma, o halletmişti böceği. Sonraki sene takım çok kötüydü. İyi oynamadık, lise sonlar formalarımızı geri toplamışlardı. Hak etmi-yorsunuz TAC forması giymeyi diye. İyisiyle kötüsüyle gerçek bir ha-

yat okuluydu TAC.

Bütün günümüzü arkadaşlarımızla beraber geçirirdik. Eve gider gitmez birkaç saatte telefonla konuşurduk. Annemler "Hâlâ ne konuşuyorsunuz?" diye kızardı bize. Ben de bilmiyorum o kadar paylaşacak neyimiz vardı!

Cuma günleri yemekhanede çıkan tavuk çorbasını yememek için arkadaşım Zeynep'in babasının beraber iş yaptığı birinin bürosuna gidip yemek istemiştik. Adam bize "Siz niye geldiniz?" diye sordu. Biz de "Tavuk çorbası sevmiyoruz da..." dedik. Çok güzel kebab yemiştik o gün!

■ **Bildiğimiz kadarıyla yaklaşık 20 senedir aynı kurumun çatısı altında, P&G'desiniz. Aslında gerçekten sabır ve istikrar gerektiren bir durum; ama yeni nesil, yeni mezun olanlar ya da olacaklar biraz daha farklı tecrübeler edinmek için yer değiştiriyorlar veya sosyal kültüre sahip olan firmalarda çalışmayı tercih ediyorlar. Sizin onlara bu noktada tavsiyeleriniz ne olur?**

P&G, dünyanın en iyi marketing okullarından birisi. Marka yönetimini keşfeden firma. Prensiplerine ve değerlerine verdiği önemle 182 yıldır ayakta kalan bir şirket. İçeriden terfi sisteminin ol-



ması, elemanlarına ve elemanların gelişimine çok önem vermesini sağlıyor. Aynı okuldaki ağabeylerimiz ve ablalarımız gibi, P&G'deki müdürler de takımlarında çalışanların gelişiminden ve başarısından sorumlular.

Ben P&G'ye başladığımdan beri, 20 yıl içerisinde 5 farklı kategoride, Türkiye, Avrupa ve global coğrafyalarda 15'ten farklı görev üstlendim. Dolayısı ile iş asla monoton ve sıkıcı olmadı benim için. 6 sene İstanbul'da çalıştıktan sonra son 15 yılımı İsviçre'deki ana merkezimizde geçirdim. Benim için önemli bir başka konu da P&G'nin cinsiyet, renk, ırk ayırmadan herkese eşit davranması. Benim yönetim kurulumdaki kişilerin %80'i kadın mesela. Bunun yanı sıra esnek çalışma koşulları (evden veya istediğin yerden çalışabilme), babalara doğum izni, mentorluk gibi birçok program ile çalışanlarına destek olan bir şirket P&G.

■ **P&G hem uluslararası hem de oldukça köklü bir şirket. Kariyer hedeflerini P&G'ye yönelten TAC mezunlarımız sizce nelere dikkat etmeli? Sizce kendilerini hangi konuda geliştirmeliler?**

Öncelikle benim tavsiyem, sev-

dikleri işi yapmaları. Ömrümüzün çoğu iş yerinde çalışarak geçiyor. Eğer bir işi severek yapmıyorsanız ve elinizden gelen en iyi işi çıkarmak için %100 motive değilseniz uzun vadede başarılı olma şansınız yok. Ben meslek seçimimi yapmadan önce 4-5 yerde staj yapıp (fabrika, üretim kontrol, banka, kalite kontrol) değişik şirketleri ve iş kollarını denedim. Neyi isteyip neyi istemediğime öyle karar verdim.

Sevdikleri bir alanı bulup, kendilerine uygun kültürü olan bir şirkete girdikten sonra işe, sanki kendi sahip oldukları bir iş yerinde çalışıyorlarmış gibi canla başla çalışmalarını öneririm. İşin nasıl yapıldığını iş yerleri çalışanlarına anlatıyor, öğretiyor. Başarılı çalışanlarda gözlemlediğim unsur ise hem teorik hem pratik düşünce kabiliyeti. Sorun çözme yetisi, bir ekibin hem parçası hem de lideri olabilme kabiliyeti. Her zaman öğrenmeye açık, hatta meraklı olmak. Bütün mezunlarımıza seçtikleri yolda başarılar diliyorum.

■ **Çok teşekkürler Oya Abla, hem bizle bu önemli ve tecrübe ile elde edilen bilgileri paylaştığın hem de TAC anılarını anlatarak bizlere o günleri hatırlattığın için.**



TAC '74 Geleneksel Göcek Buluşması

Kovid “kara bulutunun” karanlık emellerine sahip olmasını istemediğimiz için geleneksel eylül ayı Göcek toplantımızı her yıl olduğu gibi bu sene de gerçekleştirmeye karar verdik.

Sonuç çok da güzel oldu!

Kemal Tarım, uçakla Adana'dan Dalaman'a geldi. Orhan Beşkök, yeni süper Subaru Forrester'ı ile Alp Ötüş ve eşi Fatma'yı aldı, yolda Dalaman'a uğrayıp Kemal'i de havaalanından aldıktan sonra herkesi Göcek'e getirdi.

Uğur Çınar, eşi Selma ile Marmaris' teki evlerinden geldi ve Göcek'te bir hafta kaldı.

Ben de Fethiye'deki evimden her gün günübirlik gidip geldim.

Bu yıl arkadaşımız Ekmel Okay, annesinin rahatsızlığı nedeniyle Kuşadası-Göcek seferinde yarı yoldan geri dönmek zorunda kaldı. Hâliyle çok üzüldük, hayırlısı ile annesine en iyi dileklerimiz sunuyoruz. Tabii bu arada Ekmel'in yıl içinde kaybettiği “bet”lerdeki rakı borçlarının baki olduğunu belirtmesi ile rahatladık, insan bazen unutupuyor!

Göcek'te İnlice ve Sarsala, popüler plaj destinasyonları oldu. Göcek adası bizim müdavimi olduğumuz bir plajdı, fakat bu yıl erken kapatmışlar. Seneye daha büyük ve organize bir plaj yapmayı planladıklarından ihaleye vermişler. Seneye görüp değerlendireceğiz artık.

Bu yıl eşleri, toplantımıza ilk defa katıldığı için daha medeni ve kültürel konular konuşuldu... Tabii hanımlar uyuyana kadar! Fakat şu da bir gerçek ki eşler de Dersüz'ün havasına girmişler,



hiç yabancılik çektiklerini görmedik.

Haftanın bir günü Fethiye'ye gittik ve Yörük Müzesi'ni gezdik; oradan Fethiye Belediyesi'nin yeni açtığı Karaot halk plajına gittik. Çok temiz ve güzel bir yer olmuş. Halkçı belediye başkanına başarılar dileriz.

Muğlalı Bahadır Özdemir kardeşimiz, geleneksel Akyaka balık ziyafetini gene en görkemli şekilde verdi. Her yıl bizi Akyaka'da misafir ediyor. Lagos

yine harikaydı, fakat son gelen burma tatlısı günün bombası oldu.

Bir hafta boyunca her gün Alp'in ve eşinin konuğu olduk. Göcek'teki evlerinin muazzam bahçesinde kendi evimizmiş gibi yaşadık. Misafirperverliği bu kadar mütevazı, ama o kadar da asil yapan başka bir çift olamaz.

Gelelim bu yılki toplantı konularına... Tartışmasız en önemli konu, toplantımıza katılamayan arkadaşlarımızın anılarını “beraberceğin” yaşatmak oldu. Haftalık “Zoom” toplantılarının çok zevkli olması ve devamının talep edilmesi ikinci başlığımızdı.

Uğur Kaptan'ın pilotluğu esnasında uçakta cappuccino makinası olmaması sebebi ile iki kâğıt bardak ve bir buz parçasıyla sütü nasıl kabartıp kahveyi nasıl yaptığını merakla dinledik. Kep'te (Uğur Çınar) sürpriz çok!

Orhan'ın yeni arabasının stepnesiz olması kimsede ruhsal bunalıma sebep olmadı. Sadece Modüş Ferrari'si ile yedek lastiksiz dolaşamayacağını söyledi. İtiraz eden de olmadı.

Bu yıl vedalaşmamız öpüşmeden oldu, ama seneye acısını çıkarmak için hemfikir ayrıldık.

Esat Yürekli
TAC '74



Bir TAC '86 Buluşması: Dinlemekten bir an bile sıkılmadığımız okul anıları...

Tüm TAC mezunlarını yılda bir kez bir araya getiren geleneksel Homecoming etkinlikleri dışında, her dönemin kendi içinde görüşme/buluşma rutinleri var, malumunuz. Kimi zaman haftalık kebab buluşmaları, kimi zaman bir konser veya etkinlikte bir araya gelme, kimi zaman toplu ev ziyaretleri gibi değişik yollarla her fırsatta bir araya gelip hasret gideririz çoğumuz. İşte bizim '86 döneminin de son üç senedir yeni bir buluşma geleneği var: Selimiye Badem Tatil Evi.

Marmaris Selimiye'de bulunan ve üç yıl evvel '86 Tanju Olcar'ın, eşi Nebiye ve ortaklarıyla birlikte işletmesini devraldığı Badem Tatil Evi, çok kısa süre içeri-

sinde bizim dönemin vazgeçilmezi hâline geldi.

Bizim dönem, her yıl eylül ayının ortalarında Selimiye'de "Tanjuların orada" buluşuyor, yiyor, içiyor eğleniyor; bense tarihleri bir türlü ayarlayamadığım için ancak paylaşılan fotoğraflara bakıp iç geçiriyordum. Bu geleneğin üçüncü yılında nihayet ben de Selimiye ekibine katıldım ve 15-20 Eylül tarihleri arasında Badem Tatil Evi'nde nefis bir tatil geçirdim.

Önce biraz gönüllü tanıtım yapalım. Badem Tatil Evi, Selimiye Koyu'nu tepeden gören muhteşem manzaralı bir lokasyonda, 14 odalı, yemeğiyle, temizliğiyle, hizmet kalitesiyle, Adanalıca söyleyecek olursak "cıcık gibi" bir tatil evi. Temizliği, hijyen stan-



dartları ve kendine ait özel bir plajı olması nedeniyle özellikle bu pandemi döneminde tam da hepimizin aradığı gibi bir yer. İnanmayan kendi gitsin görsün!

"Tripadvisor yorumu yazar gibi anlatmayı bırak da ne yaptınız, ne ettiniz anlat hele!" dersiniz, olaylar şöyle gelişti efendim: Öncelikle en yüksek katılım bu sene gerçekleşti. Ayça Kabaş, Evren İnankur Galioğlu ve eşi '85 Eren Galioğlu, Cenk Niksarlı ve eşi Ayşim, Seden Özbilen Küçücük ile eşi Halil ve İngiltere'de sinema eğitimi alan entelektüel oğulları Ege, Cem Bahadır Mutlu ile eşi Elif ve kızları Naz, Nuriye Güzel Zellef ile eşi Murat ve kızları Elif, bir de bendeniz Abdurrahman Uyan kardeşiniz. Pek tabii ki ev sahibi Tanju Olcar, eşi Nebiye, TAC mezunu oğulları Can ve TAC öğrencisi kızları Zeynep.

Sizler de kendi dönemlerinizde aynı deneyimi yaşamışsınızdır. Yıllar içinde onun eşi, bunun çocuğu tanımlamaları anlamını yitiriyor. Eşler o dönemin mezunu muamelesi görmeye başlıyor. Çocuklar yeğenlerimiz oluyor. Bir araya gelindiğinde de Ferzan Özpetek filmlerindeki gibi, herkesin yüksek sesle bir şeyler anlattığı, seslerin, kahkahaların birbirine karıştığı neşeli kalabalıklar oluşturuyoruz.

Bu tatil de pek tabii ki farklı olmadı. Mavranın

gece kaldığı yerden devam ettiği, uzun süren neşeli kahvaltılar... Otelin özel plajında "Haydi biraz yüze- lim" diye girdiğimiz denizde farkına varmadan oluş- turduğumuz çemberde saatler süren gürültülü soh- betler... Hepi topu 7 yılda biriktirdiğimiz ama 34 yıl- dır anlatmaktan ve dinlemekten bir an bile sıkılmadı- ğımız okul anıları... Okul döneminden kalma dediko- dular... Aramızdaki kardeş hukuku nedeniyle kimse- nin alınmayacağını bildiğimiz tatlı sataşmalar... Bü- yüyen bel çevresi yağlarımız, yavaştan kendini belli etmeye başlayan yaşlılık çizgilerimiz, 41 yıllık dostlu- ğun verdiği güvenle tüm zırhlarımızdan sıyrılmamız ve bunun sonucunda sadece birbirimizleyken ortaya çıkmasına müsaade ettiğimiz çocuksu hâllerimiz...

Bütün bunların kıymetini daha çok kavradığımız yaşlarımızdayız. Ben kendi adıma, hayatımda başıma gelen en güzel şeyin TAC'de okumak olduğu kanaa- tindeyim ve büyüğünüzle, küçüğünüzle sizleri pek çok seviyor ve sayıyorum. Daha sık görüşüp hasret gidermek dileği ve TAC kardeşliği ile sımsıkı sarılıyo- rum hepinize.

Abdurrahman Uyan
TAC '86



“Bu değerli okul, DNA’mın içine işledi”

Son 20 yıldır ABD’de yaşayan **TAC ‘90 mezunumuz Seda Pazarbaşı** lise yıllarına, üniversite yolculuğuna ve bugün kariyerinde eriştiği başarılı noktaya dair anekdotlar paylaşırken hâlihazırda okulumuzda eğitim almaya devam eden öğrencilerimiz için gelecekteki meslek hayatlarına dair önemli ipuçları aktardı.

Röportaj: Senna Arman ‘16

■ **Bize şu andaki hayatınızdan bahseder misiniz?**

Selamlar, yaklaşık 20 senedir ABD Atlanta’da yaşıyorum. Eşim Türk ve hatta Adanalı, inşaat mühendisi, burada tanıştık. Üç küçük çocuk, bir yavru köpek, iki leopar kertenkelesi ve birkaç balık ile dolu dolu yaşayan bir evim var.

Profesyonel açıdan mesleğim, stratejik pazarlama planlaması ve

pazar araştırması üzerine. İş hayatıma Nielsen’da başladım, daha sonra Citibank, BBDO, Coca-Cola gibi uluslararası şirketlerde stratejik planlama ve araştırma rolleri aldıktan sonra farklı bir alana, kâr amacı gütmeyen organizasyonlara yönelmeyi seçtim. Son görevim ABD’nin en büyük non-profit’lerinden American Cancer Society’de sıfırdan pazar araştırması ve analitik departmanı

kurmaktı. Bu pozisyon benim IKI-GAI’m oldu, hani şu Japon kültüründe “olma sebebi”, dört olgunun birleştiği noktada bulunabilmek: Yapmayı sevdiğin, uzman olup iyi yaptığın, para kazanabileceğin ve insanlara/dünyaya faydalı olabileceğin bir iş.

Şu anda aktif bir şekilde bir sonraki pozisyonum için uluslararası firmalarla iş görüşmeleri yapı-

yorum, diğer yandan da kendi danışmanlık şirketim Ignite Insights & Analytics Consulting vasıtasıyla birbirinden çok farklı endüstrilerde özel projeler yürütüyorum.

2020 enteresan bir yıl oldu; olumsuz yanlarına değil, yarattığı fırsatlara odaklanmayı tercih ediyorum. Dünyanın çoğu ülkesinde olduğu gibi Amerika da önemli değişikliklere gebe; bakalım hangi kapılar açılacak önümüzdeki aylarda, yıllarda...

■ **TAC ile nasıl tanıştınız veya yollarınız nasıl kesişti?**

TAC ile ilkokulu bitirir bitirmez tanıştım ve liseden mezun olana kadar da içime doya doya çekme şansım oldu bu güzel, çok özel okulu ve ortamı.

■ **TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz? TAC ile ilgili içinize işlemiş bir özelliğiniz var mı?**

Tabii ki! Çoğu TAC’li kardeşim, ağabeyim, ablam gibi benim de DNA’mın içine işledi bu değerli okul. Bize normal gelen ama aslında çok zor bulunan o dayanışma ve kardeşlik hissi ne kadar önemli. Üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen hâlâ en can arkadaşlarım TAC’den. Yeri geliyor yıllarca konuşamıyoruz ama bir araya geldiğimizde aynen bıraktığımız yerden devam.



TAC’nin bence öğrencilerine kattığı en güzel değerlerden birisi özgüven. Büyük bir grup içinde bağımsız ve sağlam bir birey olabilecek ortam yarattı TAC. Formasyon yıllarında fikirlerinin nispeten demokratik bir ortamda dile getirilebilmesi, insanın karakterini sağlamlaştırıyor.

Tabii bir de her zaman parçası olmaktan gurur duyduğum TAC camiası. Kanımca özellikle bizim gibi yurt dışında yaşayanlar için bu aidiyet duygusu daha da önemli.

■ **“Şu anki mesleğime ağabeylik kültürü sayesinde sahibim”**

■ TAC’ye özel olan ağabeylik-

ablalık kültürü hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizin zamanınızda nasıldı?

Harika bir şey ağabeylik -ablalık kültürü, sevgi, kardeşlik, özveri ruhu. Ağabey ve ablaların alttaki sınıfların yardımına nasıl koştuğunu; onlara kişisel problemlerinde, okul ile ilgili sorunlarında veya dersleriyle yaşadıkları zorluklarda nasıl yardım ettiklerini hatırlarım. Ne güzel genç yaşta aşılana bu sorumluluk duygusu!

TAC’nin ağabeylik-ablalık kültürünün nasıl benim hayatıma dokunduğuna dair bir tecrübemi paylaşmak isterim. Üniversite sonrası harıl





harıl iş arıyorum, maddi durum da çok parlak değil, çember daralıyor biraz. O zaman Fenerbahçe civarlarında Club vardı, bilmiyorum hâlâ var mı, TAC mezunlarının bir araya geldiği, birlikte müzik dinleyip sohbet ettiğimiz, ha bir de muhteşem sufleler yediğimiz mekân. Yanılmıyorsam bir etkinlikte bir şekilde OBEY'in kurucularından Oktay Bora Yağız ağabeyle bir araya geldik, belki 3-5 dakika. Pazarlama alanında çalışmak istediğimi belirtmiştim, sağ olsun o da benim CV'mi o zaman pazar araştırması takımına eleman arayan Nielsen'e ulaştırdı ve mülakat yolumu açtı; kariyerim de oradan devam etti. Aslında bir açıdan, TAC camiası ve ağabeylik kültürü sayesinde şu anki mesleğime sahibim desem yalan olmaz; buradan kendisine tekrar teşekkürler.

■ **Okul ile ilgili unutamadığınız bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?**

Nedense aklımda hep yaramazlıklar ve mavra kalmış.

Bir tanesi mesela, ismi şimdi aklımda değil, o zamanın otobüs servisi şoförünü ikna edip (o da zaten dünden razı) okulu asıp bir gün Tekir'e kara kaçmamız; başka gün Mersin Soli'ye denize kaçmamız. Ama çekirge bir sıçrar iki sıçrar, üçüncüde biz yine servis şoförünü ayarladık, bir baktık arkamızda öğretmenlerden birisi arabasıyla takip ediyor, rota değişti tabii, tırıs tırıs okula.

Bir diğeri okul yönetimi karşı çıkmasına rağmen futbol maçına kaç-

mamız, o macera bana diğer birkaç arkadaşla birlikte üç gün tart olarak geri döndü mesela.

Ayrıca tabii ki Bombalaki, ayıbol, lounge, çaylar, karnavallar, kermesler...

■ **"Biraz yaramaz bir öğrenciydim galiba..."**

■ **TAC'de sıradan bir gününüz nasıl geçiyordu?**

Oldukça yoğun sporcu bir hayatım oldu TAC'de. Hem basketbol takımındaydım hem de atletizm. Lise de okurken özellikle günde en az iki yeri geldiğinde üç idmanım olurdu. Sabah 5-6 arası Adana sokaklarında koşardık birkaç TAC '90'lı arkadaşla; Sırma, Yaşar hatırlıyor musunuz? Öğlenleri sezonuna göre basket ya da atletizm antrenmanı, okul sonrası kulüp basket idmanı. Atletizm takımı demişken Sermet kardeşimizi de sevgi ve rahmetle anıyorum buradan. Korkmadan sılıkla yüksek atlama yapardı, hayrandım onun cesaretine ve efendiliğine.

Tabii sıradan bir gün deyince dersler ve en önemlisi mavra, zaman zaman mavranın ölçüsünü kaçırması olmalıydım ki Orta 1'den itibaren disiplin komitesini sık sık ziyaret ettim. Birkaç defa yılın başında yüksek ders notlarıyla aldığım takdirnameler, yılın ortası disiplin cezası dolayısı ile geri alındı. Hatırlıyorum da dersler kolay gelirdi, çok sıkıldım çocuk aklımla, biraz yaramaz bir öğrenciydim galiba. Rahatsızlık verdi-

sem sevgili hocalarıma buradan 30 yıl geç kalmış bir özür!

■ **TAC Basket takımındaydınız, biraz o zamanlardan, maçlardan bahsedebilir misiniz?**

Hep gurur duydum basket takımımızla, ne kadar güzel günlerdi. Bir yandan rekabet, diğer yandan ablalık/kardeşlik ve takım ruhu, ah hele o turnuvaların dili olsa!

Genellikle gayet başarılı bir takımdık ve harika maçlar çıkardık yıllarca, birbirimize çok şey öğrettik, birbirimizden öğrendik. İki maç aklıma kazınmış, birisini 1 saniye kala foul atışıyla kaybettik, diğerini ertesi sene yine 1 saniye kala foul atışıyla kazandık.

Bana en önemli hayat derslerinden birisini yenildiğimiz bir maç öğretti ama. Yanılmıyorsam Nevşehir'de Türkiye yarı finalindeyiz; takım oturmuş, önümüze geleni deviriyoruz, son bir maç kalmış o da Anadolu'nun küçücük bir lisesi ile. Seyrettik maçlarını; takım çok zayıf, topu tutmayı bilmiyorlar. Biz maalesef gevşedik ve hatta maçtan önceki son gece sabaha kadar uyumadık, erken zaferimizi kutladık, eğlendik ve ertesi sabah maça çıktık o hâlde. Ne oldu o maçta hâlâ hatırlamıyorum, film şeridi gibi, etrafımızda atom karınca gibi hoplayıp zıplayıp elimizden topu kapan sonra karpuz gibi basket atan kızlar. Ama bizde bırak koşacak, durumu kontrol altına alacak hâl yok. Sonuçta biz bir kere potaya gittiysek onlar 20 kere git-



ti ve o maçı haklı olarak kazandılar, biz Türkiye finaline gidemedik. Birkaç hafta sonra TV'de bir röportaj seyrederim, bu ekibin bir kısmı meğerse Türkiye milli atletizm takımındaymış; müthiş disiplinli, kondisyonlu atletler. Bu da bana çok güzel ders, kulağıma küpe oldu ilerde iş hayatımda.

■ **Şu anda TAC, hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor?**

Maalesef yaşam koşturmacasında Türkiye'ye sadece yılda bir kere, bazen iki yılda bir gelebiliyoruz, zaman da çoğunlukla aile içinde hasret gidermekle geçiyor. Yine de gel-

diğimde görüştüğüm nadir arkadaşlarımın hemen hepsi TAC'den, bu planları aylar öncesinden yapıyorum, çok önemli çünkü benim için.

Gördüğüm kadarıyla Kovid-19 sayesinde internet app'leri daha etkin bir şekilde kullanılmaya başlandı ya da benim daha yeni haberim oldu; daha önce yüz yüze olan ve kaçırdığımız birçok toplantıya şimdi internet üzerinden katılabiliyoruz. Eskiden daha kısıtlı bir arkadaş grubuyla iletişim hâlindeyken, şimdi WhatsApp, Messenger ve Zoom üzerinden çok daha fazla insanla yakın iletişime geçebildim. Benim için

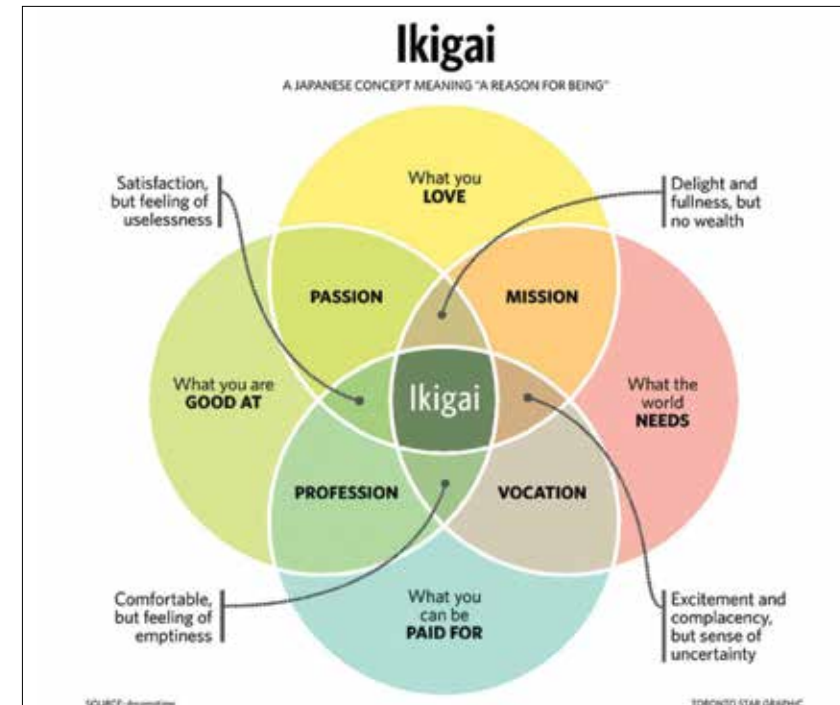
ilginç, biraz da zaman tüneli gibi bir tecrübe oldu bu aslında; eskiden sadece küçücük çocukluğunu bildiğim çoğu kişinin 2020'de artık meslek erbabı olarak bilgilerini paylaşması hem hâlâ ilginç geliyor hem de oldukça gurur verici.

■ **Üniversite ve üniversite sonrası yaşamınızdan bahsedebilir misiniz?**

İTÜ İşletme Mühendisliği bölümünü bitirdim, biraz yaramazdım doğrusu. Eee... Okul Maçka'da, 1990'ların o güzelim İstanbul'u, Taksim'i var arka planda; kolay değil sadece öğrenci olmak. Daha çok gezip tozarak mühendis oldum denebilir. Ama zamanı geldiğinde derslere odaklanmayı bildim neyse ki. Genel olarak çok yorucu, ama bir o kadar da dolu dolu bir üniversite hayatım oldu.

Sürekli okula gitmememin bir başka sebebi de bir yandan 2-3 işte çalışıyor olmamdı tabii. Üniversitede okurken o kadar farklı işler yaptım ki... Lise öğrencilerine matematik, fizik, kimya dersleri vermekten tutun kayak malzemeleri satmaya, yayın evleriyle çalışıp zamanın "best seller" kitaplarını Türkçe'ye çevirmekten THY'de hostesliğe... Özellikle bu işlerde bambaşka kültürlerden, sosyo-ekonomik yapılardan, hayat çizgilerinden gelen insanlarla tanıştım ve bu insan mozaiginden çok şey öğrendim.

Bir yandan da İTÜ basket takımındaydım, takımda benim dışım-





da herkes ya Galatasaray'da ya Fenerbahçe'de oynuyordu, milli takımın yarısı İTÜ'den o zaman; benim zamanım yok dışarda çalışıyorum zira. Zorlu ve mükemmel bir takımdı bu, bir kere Türkiye şampiyonu olduk, bir kere Türkiye ikincisi ve de üçüncüsü birlikte. Gerçekten mental ve fiziksel çok fedakarlık gerektirdi bu takımda oynamak ama iyi, kötü, mükemmel tecrübelerle ayrıldım.

İTÜ, iyi eğitim veren ve gerçekten ciddi mühendisler yetiştiren bir üniversite. Yalnız üniversitenin ilk günü, sosyal açıdan TAC'nin ne kadar özel bir okul olduğunu anlamama yetti. Profesör sınıfa bir soru sordu, soruyu da çok iyi hatırlıyorum. "Kültür sizce nedir?" Burası gayet yüksek puanlarla Türkiye'nin gerçekten başarılı çocuklarını kabul eden bir bölüm ama koca sınıfta iki lafı bir araya getirip hocayla farklı perspektifleri tartışabilen ve ona fikirler üzerinden karşı çıkma medeni cesareti olan öğrencilerin ayısı bir elin parmaklarını geçmemiştir. O zaman fark etmiştim nasıl özel bir ortamda yetiştiğimizi.

■ **Okuduğunuz- çalıştığınız bölümü tercih etmeyi düşünen TAC öğrencilerine tavsiyeleriniz nelerdir?**

Ben İşletme Mühendisliği bölümünden çok memnun kaldım, lise 3'te özellikle uzun uzun araştırdığım ve bilinçli olarak seçtiğim bir bölümdü. Üniversite yıllarında da ne kadar iyi, karakterime uygun bir seçim yaptığımı anladım.

Bu bölümün bence en önemli avantajı geniş bir yelpazede ve yoğun bir eğitim almak ve opsiyonlarınızı açık tutmak. Eğer lisede herhangi bir meslek koluna dair bir tutkunuz yoksa şiddetle tavsiye ederim. İlk 2-3 sene okuduğunuz dersler herhangi bir mühendisin okuduğu dersler; yüksek matematikten malzeme bilgisine, dinamik statikten teknik resme temel mühendis formasyonunu alıyorsunuz; üstüne full işletme okuyorsunuz, muhasebe, finans, mikro-makro ekonomiden ekonometri ve pazarlamaya. E normal bir bölüme oranla çok daha fazla sayıda ders alıyorsunuz mezun olmak için, ama bence değer. Bizim

bölümünden mezun olanların seçme şansı çoktu, daha çok mühendislik bilgilerini kullanabilecekleri teknik işleri seçenler de oldu; finans, reklam, pazarlama ya da creative yolu seçenler de.

Ben matematik ve istatistik üzerinden kantitatif uzmanlık alanını seçtim, üzerine ABD'de pazarlama ve e-ticaret odaklı MBA ekledim. Bu işi BBDO gibi reklam ajansı ya da Coca-Cola gibi reklam ve stratejik pazarlama konusunda öncü ve uzman şirketlerde yapma şansım oldu. Aslında alanım, sanatla bilimin kesiştiği noktada kitleleri anlayıp harekete geçirmek üzerine, hem teknik hem de sosyal tecrübe gerektiriyor, kültürleri ve davranış sebeplerini iyi analiz etmeyi gerektiriyor. Çok da seyerek çalışıyorum.

Bu konuda sorusu olan TAC'li kardeşlerim bana LinkedIn'den ulaşabilirler, seve seve detaya girerim.

■ **Çok teşekkürler zaman ayırdığınız için Seda Abla, umarım 2021 Homecoming'e gelebilirsiniz ve görüşürüz.**

“Başarı, insanın gözündeki ışık ve içindeki yaşam coşkusudur”

Hem öğretmen hem de öğrenci olmayı çok seven '91 mezunumuz **Zeynep Deniz**'in tasarım ve dansla dolu dolu geçen yıllarını kendisinden dinledik.

Röportaj: Umut Yalnız '88

■ **Zeynep, röportaj için öncelikle teşekkürler. Bize kısaca kendinden bahseder misin? Hayat özeti desek sanki yeridir.**

Mersin doğumluyum, babamın işi gereği Adana'da yaşadık, yazları Mersin'deydik. Dört yaşımdan itibaren çizim, müzik, giysiler, kısaca sanatla tanıştım ve o zamandan beri de o yolda devam ettim. TAC'den sonra Marmara Güzel Sanatlar'a gittim, Seramik bölümünde okudum, ama tamamlamadan İtalya'ya moda okuluna geçiş yaptım.

'95 yılında Floransa'da, Polimoda'da moda eğitimime başladım.



Okulun programı gereği (Uluslararası Moda Tasarımı Programı) eğitimin yarısı İtalya'da yarısı New York'taydı. İtalya'dan sonra '96'da New York'a taşındım ve Fashion Institute of Technology'i (FIT) birincilikle bitirdim. Hemen iş teklifleri geldi, FIT'deki öğretmenlerime de danışarak teklifleri değerlendirip çalışmaya başladım. New York'a turist olarak gitmekle orada yaşamak çok farklı, her yerde olduğu gibi... Sevemedim New York'ta yaşamayı. Hep metroda, yer altında, yüksek binaların arasında. İki sene sonra dayanamayıp taşındım. O dönem Amsterdam'a gitme fırsatım vardı. Onu değerlendirdim ve New York'tan Amsterdam'a taşındım.

Amsterdam'da dansla tanıştım; Latin ve Brezilya dansları. Yeni bir şehre ve hayata adaptasyon döneminden geçiyordum, o yüzden dans bana tutunacak bir dal oldu. Meğer yeteneğim de varmış! Bir sene sonra dans okulunda bana asistanlık teklif ettiler, Show grubuna aldılar, sonra da öğretmen

oldum. Böylece dans ve tasarımdan oluşan hayatım başladı. Her gün tam zamanlı tasarımcı olarak çalışıyor, her akşam da dans eğitmeni olarak dans ediyordum. Haftada aşağı yukarı 20 saatim dansla geçiyordu.

Sonra Tommy Hilfiger'da çalışmaya başladım. Tommy'nin Avrupa ofisi yeni açılıyordu, ben de ilk tasarım ekibinden biriydim. Çok keyifli günlerimiz oldu. Bütün sistemi, tasarımları, teknik alt yapıyı oluşturduk; çok fazla seyahat ediyorduk. Bütün hayatım dans ve tasarımdı ama çok mutluydum. Bir sene sonra Tommy, Avrupa ofisindeki tasarım bölümünü kapattı. Başka bir firmaya geçtim. Dans hep devam etti. Hafta içi dört akşam dans okulunda derslere giriyor, her hafta sonu Show grubuyla dans gösterilerine çıkıyordum. Okuldan kalma dikiş makinem zaten vardı, bir de overlok makinesi aldım ve dans giysileri dikmeye başladım kendime. Çok keyifliydi.

İtalya, New York ve Amsterdam'da toplamda yaklaşık on se-

ne geçirdikten sonra artık yurt dışının bana bir şey katamayacağını hissettim ve Türkiye'ye dönme kararı verdim. Böyle özet olarak yazınca çok kolay, çok eğlenceliymiş gibi geliyor kulağa. Öyleydi de, ama çok fazla mücadele de vardı. Tek başıma yabancı ülkelerde kendi ayaklarımın üzerinde durma mücadelesi verdim. Zaman zaman çok zorlandığım da oldu tabii.

Sonunda 2004 Ağustos'unda İstanbul'a döndüm. O dönemde Türkiye tekstil sektörü için fazlasıyla "overqualified" idim. Görüşme yaptığım firmalar bana uzaylıymışım gibi bakıyorlardı. Ya anlamıyorlardı ya da tehdit olarak görüyorlardı. On sene yurt dışında yaşadıkten sonra burada, sektörde tanıdığım ya da bana destek olacak kimse de yoktu, o yüzden bir yerden başlamam gerek diye düşünerek çalışmaya başladım. Yıllarca yurt dışında yaşadıkten sonra Merter'de Keresteciler Sitesi'nde buldum kendimi, hiç sevemedim. Dans edemiyor olmak, kültür şoku, Türkiye tekstil sektörünün insanları ve gerçekleri beni çok mutsuz etti. Altı ay dayanabildim ve "Benim huzurum her şeyden daha değerli" diyerek işten ayrıldım. Dans etmem lazımdı.

İstanbul'daki tüm dans okulları, spor salonları, fuarlar, festivaler... Kaldırmadık taş bırakmadım. Sonunda Bilgi Üniversitesi'nde bir Brezilya sokak dansı sınıfı açtım. Çok güzeldi. Öğrencilerin içinden



iki tanesi hem yetenekliydi hem de tutkuyla dans ediyorlardı. Benimle derslere devam etmek istediler. Bir süre sonra onlarla birlikte bir dans grubu kurmaya karar verdim. Türkiye'nin ilk ve tek Brezilya dansları grubu. Oturdum bir sürü kostüm tasarlayıp diktim. YouTube'da bağı bir videomuz var. Çok keyifli işler yaptık.

Bir yandan da tasarımdan kopmamak istedim. Danstan ötürü eğitmenliği sevdiğimi ve iyi bir eğitmen olduğumu biliyordum. "Benden çok iyi bir tasarım eğitmeni olur" diyerek eğitmenliği başladım. Birkaç farklı okulda eğitmenlik yaptım ama Türkiye'de bu işin çok ticari olduğunu anlayıp çok üzuldüm.

En kısa hâli ile anlatmayı ancak bu kadar becerebildim!

"TAC'ye ve kıymetli eğitmenlerime minnettarım"

■ TAC ile nasıl tanıştın?

TAC '91 mezunuyum. Bizim zamanımızda TAC ve Anadolu lisesi vardı, başka seçenek neredeyse yoktu. Ağabeyim TAC '89 olunca benim yolum da belliydi.

■ TAC eğitiminin ve yaşamının hayatını nasıl etkilediğini düşünüyorsun? TAC ile ilgili karakterine işlemiş bir özelliğin var mı?

TAC'nin bana en büyük katkısı medeni cesaret oldu. TAC yıllarımda sanatsal aktivitelerin hepsinde vardım. Her sene piyano resitallerimiz olurdu; ECHO'da şarkı söyledim, resim sergilerine katıldım, folklor grubu, "Drama Club"... Bunların tümü bana hem cesaret hem özgüven hem de asla pes etme-

me özelliklerini kattı. Bunun için TAC'ye ve kıymetli eğitmenlerime minnettarım.

■ Okul günlerinden unutamadığın anını veya anılarını bizimle paylaşır mısın?

Okuldayken tüm eğitmenlerim benim tasarımcı olmak istediğimi bilirdi. On yaşımdayken karar vermiştim. Hazırlık ya da Orta 1'dim. Ondan sonra da asla kararımı değiştirmedim. Bütün derslerde kendi dünyama çekilir, kitapların defterlerin üzerine çizimler yapardım.. Hâlâ durur bazı defterlerim. Beni bir türlü vazgeçiremezlerdi.

■ TAC'de sıradan bir günün nasıl geçiyordu?

Sessiz sakin, kendi hâlinde bi-riydim. Sanat kodlu olduğum için ya çizim yapıyordum ya rol ezberliyordum, ya "Drama Club" ya da "ECHO" provasında oluyordum. Hep sanat, sahne ve kendi dünyamdaydım.

■ Şu anda TAC, hayatında nasıl bir yer kaplıyor?

Yıllarca yurt dışında olduğum için dönem arkadaşlarımdan hep uzaktım. O yüzden dönünce de hemen bir kaynaşma olamadı. Malum; İstanbul, hayat mücadelesi... Ama şimdi birkaç tane çok kıymetli eski dostumla sık sık görüşüyorum ve TAC'nin hazırladığı alt yapının nasıl değerli olduğunu fark ediyorum.

■ Dansın hayatında kapladığı yerden biraz daha ayrıntılı bahsedebilir misin?

Dans grubuyla çok keyifli işler yaptıktan sonra kızlardan biri Antalya'ya taşındı. Birini alıp sıfırdan eğitmek çok zahmetli bir iş. Öyle olunca dans grubu işini rafa kaldırdım, ama dansa devam etmeyi de istedim. Türkiye, Brezilya danslarını o dönem hiç bilmiyordu. 2010 yılında dünya Zumba ile tanışınca -ki Brezilya sokak dansından esinlenmiştir Zumba- sertifikasını alıp Zumba dersleri veriyim, hiç olmazsa Brezilya danslarını uzun uzun açıklamak zorunda kalmam diye düşündüm. 2011-2016 yılları arası İstanbul Büyük Kulüp'te ve başka salonlarda Zumba dersleri verdim. Hem dans hem spor olduğu ve de partnere ihtiyaç duyulmadığı için daha kolay oldu. Bu sürede hem çok eğlendim hem de harika insanlarla tanıştım. Dans sayesinde de dikişimi çok çok ilerlettim.

"Yeni fikirlere her zaman açığım"

■ Son zamanlarda özellikle LinkedIn'de yayınladığın tasarımlara, çizimlere denk geliyorum. Bu galiba son dönem uğraşın; neler tasarlıyor ve nasıl bir çalışma yapıyorsun? Mesela tasarımlarını üretiyor musun?

Tasarım ve dans, hayatımda hep eşzamanlı olarak aktifti. Hatta kişilik olarak çok meraklı ve öğrenmeye aç bir yapım var. Hem öğrenci hem öğretmen olmayı çok seviyorum, bu yüzden de çok fazla ilgi alanım var. New York'ta ya-



şarken astrolojiye ilgi göstermeye başladım ve o yıllardan beri astroloji de hayatımın içinde. Hatta arkadaşlarımdan ısrarları üzerine danışmanlık vermeye de başladım. 2010 yılında transformatif nefes ile tanıştım ve bireysel olarak çok büyük bir dönüşüm yaşadıkten sonra sertifikasını alıp transformatif nefes rehberi olarak insanlara fayda sağlamak istedim. Dans ve tasarımın dışında bunlar da hayatımda son derece aktif olarak devam ettirdiğim alanlar.

Zumba eğitmenliği dönemimde tasarım eğitmenliğim de devam ediyordu. Türkiye'deki okulların çok ticari olduğunu anlayıp okullarda eğitim vermeyi bıraktım. Özel dersler vermeye başladım. Zaten birkaç öğrencim istedikleri okullara dereceyle girince kulaktan kulağa yayılmaya başladı. Sonra sosyal medya, Instagram, LinkedIn, YouTube falan da patlayınca oralarda çok aktif olmaya başladım. Ders almak isteyen öğrenciler beni sosyal medya aracılığıyla ya da referansla buluyorlar. Öğrencilerim müthiş başarılar elde ediyor,





ekip ve çevre gerekiyor. Benim için çok iyi bir tecrübe oldu. Şu an atölyemde satışta olan tasarımlarım var, ama benim gönlüm asıl eğitmenlikte ve illüstrasyonda. Yeni fikirlerle de her zaman açığım tabii.

Okuduğun bölümü veya çalıştığın işleri tercih etmeyi düşünen TAC öğrencilerine tavsiyelerin var mıdır? Varsa nelerdir?

Ben kendimi bildim bileli kalbimin sesini dinledim ve aşkla, tutkuyla yaptığım işlerin peşinden gittim. O yüzden "iyi ki"lerle dolu bir hayatım var. Hobilerimi mesleğe dönüştürdüm ve her zaman huzurumu önceliğim yaptım. Doğru bir şey yaptığımı düşünüyorum. Her ne kadar içinde yetiştiğimiz toplum "başarı"yı ne kadar para kazandığımız ya da etiketimizin ne olduğuyla ilişkilendirse de ben başarının insanın gözündeki ışık ve içindeki yaşam coşkusu olduğunu anladım.

Tavsiyem; kalbinizin sesini dinleyin, kararlı olun, pes etmeyin ve sevdiğiniz işi yapın, yaptığınız işi sevin.

Her şey için çok teşekkür ederiz Zeynep. Sana da bol başarılar dileriz.

onlarla gurur duyuyorum.

FIT'de (Fashion Institute of Technology) zehir gibi bir eğitim aldım. FIT, moda dünyasında Türkiye'nin Boğaziçisi, ODTÜ'sü gibi... Çizim, dikiş, drapaj, kalıp, teknik çizim, sunum gibi çok detaylı ve kazık derslerimiz vardı. Sabahlara kadar proje ve sunum hazırlardım okuldayken. Ama aşkla ve tutkuyla yaptım hepsini. Zaten birincilikle bitirmemin sebebi de bu oldu ben-

ce. Üstüne de dans kostümleri dikişlerim ve deneyimlerimle birlikte çok iyi kalıp ve dikiş bilgisi ekledim. Şimdi tasarım eğitimleri veriyorum. Yani hem çizim hem tasarım hem teknik çizim, teknik bilgi, sunum, kalıp, dikiş....

Bazı tasarımlarımı üretmeyi denedim ama ben karakter olarak pek yırtıcı değilim. Tekstil sektöründe, hele de Türkiye'de biraz öyle olmak lazım. Ya da çok iyi bir



Neden aidat vermeliyim?

Sevgili TAC,

Aidat, tuğla getirisi ile birlikte, Derneğimizin en önemli güç kaynağıdır. Şimdiki ve gelecekteki hizmetlerimizin temel kaynağı aidattır. Tuğla getirilerini sadece burs için kullanabiliyoruz.



2020 YILI AİDATIMIZ

Aidat 325 TL + Üniversite Bursu 75 TL olarak belirlenmiştir.

Son Cuma toplantıları Zoom'da devam ediyor

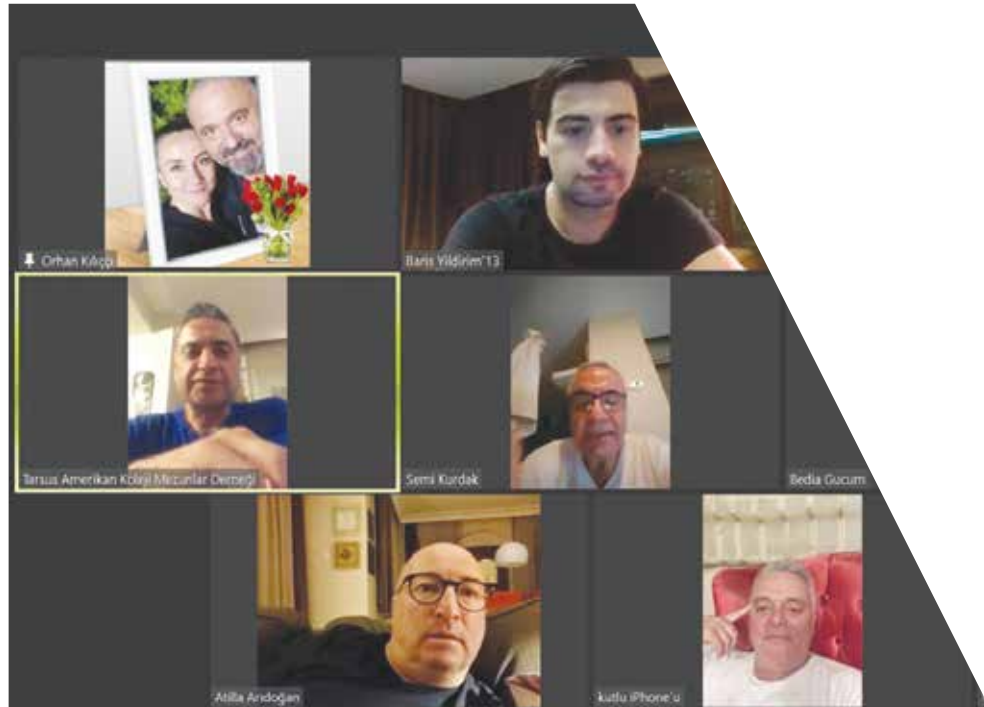
“Kovidsel” nedenlerle fiziken görüşmenin hâlen mümkün olmadığı şu günlerde, eylül ayı Son Cuma toplantımızı 25 Eylül Saat 19:30'da Zoom üzerinden, müsait olan mezunlarımızın katılımı ile gerçekleştirdik.

2020 yılının yeni normallerinden sayılan sanal toplantılar, maalesef bir süre daha haya-

tımızın parçası olacak gibi görünüyor. Yüz yüze görüşmenin tadını vermese de sevdiğimiz yüzleri görmek hepimize çok iyi geldi. Sağlıklı günlerde görüşmek üzere.

Sevgiler, saygılar...

TAC Mezunlar Derneği Adana Şubesi adına
Emre Bozkırlı TAC '92



TAC yetkinliklerini iş hayatına da taşıdı

TAC 2013 mezunu Barış Yıldırım; bir yandan Mezunlar Derneği Adana Şubesi yönetimi genel sekreterlik görevini yürütürken diğer yandan TAC'nin kendisine katmış olduğu yetkinlikler ve değerlerle hem iş yaşamında hem de özel hayatında başarılı bir grafik çiziyor.



TAC 2013 mezunumuz Barış Yıldırım, Bilgi Üniversite-si'nde burslu olarak Uluslararası Ticaret ve İşletme-cilik bölümünü bitirdi. 2019'da ağabeylerinin kendisini Mezunlar Derneği Adana Şubesi yönetimi genel sekreterlik görevine uygun görmesiyle Mezunlar Derneği'nin organizasyonlarına destek olmaya başladı. Çalışma hayatına aile şirketlerinde satış ve proje geliştirme departmanlarında çeşitli görevler alarak başladı. Üniversite-te okurken dört yıl boyunca her hafta Adana-İstanbul arası uçarak hem iş hayatına adapte olmaya başladı hem de İstanbul'daki üniversite hayatının keyfini çıkarttı. Kendisi için çok zor, yoğun ve bir o kadar da farklı bir maratona ba-

şarıyla tamamladı. Şu anda şirketin kurumsal dönüşümünden sorumlu olarak proje yöneticiliği yapmakta.

Şirketleri Savaş Yıldırım Ltd. Şti. ticari gayrimenkul geliştirme, lojistik depolama ve yenilenebilir enerji sektörlerinde çalışmalar yürütüyor; çok yakın zamanda ulusal ölçekte bir şirket olacaklarına inanıyorlar. Güneş enerji santralleri sayesinde karbon negatif bir şirket olmayı başaran kurum, aynı zamanda Türkiye genelinde ticari gayrimenkul projeleri de geliştiriyor. Savaş Yıldırım Ltd. Şti.'nin bir diğer özelliği ise e-ticaretin yoğun kullanımı itibarıyla pandemi döneminde sektörlerinin pozitif ayrışması. Bu nedenle firma, bu zorlu zamanda bile aktif

olarak çalışmaya devam etti.

Yoğun temposuna rağmen Barış Yıldırım, TAC'nin kendisine katmış olduğu takım çalışması ve yenilikçi ruh ile iş hayatında motivasyonunu her geçen gün artırmaya ve öğrendikleriyle kendisini geliştirmeye devam ediyor. Adana'da yaşamının İstanbul hayatına kıyasla artılarından birinin de yoğun tempoda kendisine rahatça zaman ayırabilmek olduğunu dile getiren mezunumuz; iş hayatına devam ederken hem spor yapmaya hem de hobilerine zaman ayırmaya fırsat bularak Adana'da daha kaliteli zaman geçiriyor. Mezunumuza işlerinde başarılar dilerken Mezunlar Derneği çalışmalarına desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.





Oğuz Türkyılmaz TAO '66

1951 Ankara doğumlu.

1966'da Talas Amerikan Ortaokulu'ndan (TAO), 1969'da Robert Koleji lise bölümünden (RA), 1973'te ODTÜ Endüstri Mühendisliği bölümünden mezun oldu.

1973-1976 arasında Etibank'ta çalıştı.

1976-1977 döneminde TMMOB Makine Mühendisleri Odası Genel Merkez Yönetim Kurulu'nda İkinci Başkan olarak görev aldı ve Oda'da profesyonel yönetici olarak çalıştı.

1977-1980 döneminde TMMOB'de Genel Sekreter Yardımcısı olarak çalıştı.

1980'de Demokrat Gazetesi Ankara bürosunda araştırma servisi şefi olarak görev yaptı.

1982'den bu yana özel sektörde çeşitli kuruluşlarda mühendis ve yönetici olarak çalıştı. Kendisi hâlen müşavirlik yapıyor.

- TMMOB Makina Mühendisleri Odası Üyesi ve Enerji Çalışma Grubu Başkanı
- Dünya Enerji Konseyi Türk Milli Komitesi Üyesi
- ODTÜ Mezunlar Derneği Enerji Komisyonu Üyesi
- Enerji Ekonomisi Derneği Üyesi
- 21. Yüzyıl İçin Planlama Grubu Üyesi

Türkyılmaz; ulusal ve uluslararası ölçekte çok sayıda bilimsel ve teknik kongreye çağrılı konuşmacı ve bildiri sahibi olarak katıldı, panelist ve oturum yöneticisi olarak görev yaptı. UNDP etkinlik ve projelerinde çalıştı. Birçok radyo ve TV programına katıldı.

Ayrıca Dünya Enerji Konseyi Türk Milli Komitesi'nde 2005-2014 arasında yönetim kurulu üyesi olarak görev yaptı.

Anadolu, Atatürk, Bahçeşehir, Başkent, Bilkent, Bülent Ecevit, Dicle, Edirne, Erzin-can, Haliç, İstanbul Teknik, Kemerburgaz, Kocaeli, Marmara, Muğla, ODTÜ; Osman Gazi, Sabancı, TOBB ETÜ, Yıldız Teknik Üniversitelerinde konferanslar ve seminerler verdi.

Doğal Gaz, Mühendis ve Makina, Ekonomik Forum, Elektrik Mühendisliği, EMO Enerji, Cumhuriyet Enerji Eki, Çevre Mühendisleri Odası, ODTÜ Mezunlar Derneği, ESM, Insight Turkey, Perspectives dergilerinde; Birgün gazetesinde, SBF KAYAUM Planlama Kurultayları kitaplarında yazı ve bildirileri yayınlandı. Hazırlık çalışmalarını üstlendiği, yazar olduğu ve editörlüğünü yaptığı doğal gaz ve enerji konulu çok sayıda rapor, TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nca yayınlandı.

Türkiye, enerji politika ve uygulamalarında yanlış rotasını değiştirmeli*

BÖLÜM 2

Oğuz Türkyılmaz

TAO 1966, RA 1969, ODTÜ IE 1973
TMMOB Makina Mühendisleri Odası
Enerji Çalışma Grubu Başkanı

Kamu Mülkiyeti, Kamusal Hizmet ve Toplumsal Yarar Esaslarını Temel Alan Bir Planlama ve Toplumsal Kalkınma Perspektifi

Dünyayı saran ve son koronavirüs salgınının yıkıcı etkileriyle derinleşen krizin, mevcut kapitalist neoliberal politikalarla aşılama-yacağı açıktır. Sorunları aşmak ve krizden mümkün olan en çabuk şekilde ve en az hasarla çıkabilmek için; yurttaşların ve toplumun vazgeçilmez gereksinimlerinin karşılanmasında kamu mülkiyeti, kamusal hizmet ve toplumsal yarar esaslarını temel alan bir planlama ve toplumsal kalkınma perspektifi ile kamucu, toplumcu bir programın uygulanması zorunludur.

Enerji politika ve uygulamaları çağdaş toplumlar-da; tüm yurttaşların ve toplumun ortak gereksinimleri olan adalet, beslenme, uygun barınma, sağlık, eğitim, güvenli çalışma ve yaşam koşulları, ulaşım, iletişim, kültürel ve sportif hizmetler ve tüm bu hizmet ve faaliyetlerin ihtiyaçlarını karşılayacak, ekonomik faaliyetlerin gereksineceği miktar ve nitelikte enerjinin kamu hizmeti olarak, doğal ve toplumsal çevreye olumsuz etkileri asgari düzeyde tutularak ve azami ölçüde yenilenebilir kaynaklara dayalı, etkin ve verimli olarak üretimini, iletimini ve dağıtımını amaçlamalıdır. Böylece, enerjinin tüm tüketicilere

yeterli, kaliteli, sürekli, düşük maliyetli ve güvenilir bir şekilde sunulması mümkün olabilir.

Bu bakış açısına sahip kamu sektörü ve yönetimi:

1. Enerji alanındaki yatırımlarında kâr beklentisiyle hareket etmez. Planlama sistematığına dayalı uzun vadeli öngörülerle; enerji ihtiyacını, tekil şirket çıkarlarını değil toplumsal/kamusal ve ulusal çıkarları gözeterek, geniş kesimlerin sürekli yararlanmasına imkân verecek biçimde düşük maliyetle üretimini ve dağıtımını esas alır.

2. Kâr odaklı üretimi değil, yeterince kârlı olmadığı durumlarda bile üretimi sürdürerek toplumun enerji ihtiyacını güvenli biçimde karşılama amacını gözetir.

3. Enerji ihtiyacını; yeni enerji tesislerinin kurulması ve bu tesislerde üretilen yeni enerji arzıyla karşılamaya çalışan, plansız ve özel sermaye çıkarlarını gözetken, dışa bağımlılığı artıran hatalı politikalara son vererek iletim ve dağıtımdaki kayıpları düşürmeyi ve nihai sektörlerde yer yer %50'nin üzerine çıkabilen enerji tasarrufu imkânlarını değerlendirmeyi temel alır.

*Bu yazı, yazarın editörü olduğu ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası'nın Mayıs 2020 içinde yayınlıyacağı Türkiye Enerji Görünümü 2020 Raporu'nun, yine yazarın diğer editör Orhan Aytaç'la birlikte kaleme aldığı sonuç bölümünden yazar tarafından özetlenmiş hâlidir.

Enerji Stratejisinin Köşe Taşları

ENERJİ sektörü ile ilgili stratejimiz, aşağıdaki temel öncülere dayanmalıdır:

1. Büyüme politikalarının gözden geçirilmesi, büyüme ile birlikte adil bölüşümü ve sosyal hakları geliştirmeyi esas alan bir kalkınma anlayışının benimsenmesi; temel bilimleri, teknoloji geliştirmeyi ve nitelikli üretimi ihmal eden, ithal girdi oranları çok yüksek, teknoloji düzeyi düşük ve orta olan ürünlerin imaline-ihracına takılıp kalan anlayış ve uygulamalardan vazgeçilmesi.

2. Çok sayıda yeni elektrik tesisi kurma yerine; enerjiji çok daha etkin, işlevsel, tutumlu ve verimli kullanan, sağlanacak tasarrufla yeni tesis ihtiyacını azaltan ve kurulacak tesisleri yenilenebilir kaynaklara ve yurt içinde üretilen ekipmanlara dayandıran düşük karbonlu, iklim krizine olumsuz etkileri asgari düzeyde olan bir politikalar manzumesine geçiş sağlanması.

3. Sanayileşme strateji ve politikalarında, yarattığı katma değer görece düşük, yoğun enerji tüketen, eski teknoloji, çevre kirliliği yaratabilen sanayi sektörleri (çimento, seramik, ark ocak esaslı demir-çelik, tekstil vb.) için karbon vergisi vb. caydırıcı önlemler uygulanması ve bunlar yerine enerji tüketimi düşük, ithalata değil yerli üretime dayalı, ileri teknoloji sanayi dallarının; örneğin elektronik, bilgisayar donanım ve yazılımı, robotik, aviyonik, lazer, telekomünikasyon,

gen mühendisliği, nano-teknoloji vb. sektör ve alanlara öncelik verilmesi.

4. Geniş toplum kesimlerinin güncel gerekler ve çağdaş yaşam koşullarına uygun enerji gereksinimlerinin eksiksiz karşılanması, ancak bu gerçekleştirilirken “yeni dünya düzeni” anlayışı kapsamında sürekli pompalanan, doğal kaynakların hoyratça kullanımına ve iklim krizine yol açan; yoğun enerji tüketen düşük teknoloji sanayi tesisleri, toplumsal gereksinimlerden fazla/ gereksiz meta üretimi, geceleri ışıl ışıl parlayan kamu binaları ve AVM’ler, körüklenen özel araçla ulaşım vb. tüketim çılgınlığından uzak durulması ve enerji talep tahminlerinin abartılardan arındırılarak gerçekçi olarak yapılması.

5. Önümüzdeki dönemlerde elektrik kullanımının artacağı göz önüne alınarak, elektrik üretim tesislerinin yanı sıra iletim ve dağıtım altyapılarının da iklim krizine olumsuz etkilerinin azaltılması hedefiyle gözden geçirilmesi, geliştirilmesi, iyileştirilmesi, yenilenmesi.

6. Enerji politikalarının; sanayi, tarım, ulaşım, turizm, kentsel yaşam ve en önemlisi ulusal güvenlik politikaları ve dış politikayı da ilgilendirdiğinden, bu makro gerek ve yönelimlere göre toplum yararını gözeterek, kamusal hizmet anlayışına uygun olarak kamusal planlama ilkeleri dâhilinde yeniden düzenlenmesi.

4. Yerli ve yenilenebilir kaynaklara dayalı ve enerji ekipmanlarının yurt içinde üretimini öngören projelere ağırlık vererek;

a) Özellikle geri kalmış bölgelerde doğrudan ve dolaylı istihdam olanaklarının artmasına imkân sağlamayı,

b) Enerji üretimine yönelik ithal girdi miktarını azaltarak hem dışa bağımlılığı, hem de dış ticaret açığının en büyük nedeni olarak gösterilen enerji girdileri ithalatı faturasını azaltmayı,

c) Yerli ve yenilenebilir enerji kaynaklarının daha yaygın kullanımıyla düşük maliyetle elektrik üretmeyi,

d) Enerji ekipmanlarının yerli üretimine ağırlık vererek yerli sanayinin gelişimine katkıda bulunmayı, istihdamı, yurt içinde yaratılan katma değeri artırmayı ve enerji ekipmanları ithalat faturasını azaltmayı hedefler.

Yeni Bir Kamu Sektörü Yapısı Ve Kamusal Üretim

1980 yılından sonraki bölme, küçültme, kapatma, özelleştirme uygulamalarıyla genel olarak tüm kamu iktisadi kuruluşlarında, özel olarak enerji sektörünün petrol, doğal gaz ve elektrik alt sektörlerinde kamu kesiminin etkinliği azaltılmıştır. Bu politikalar sonucu, Petrol Ofisi’nin ve TUPRAŞ’ın tamamı ile TPAO ve BOTAS’a bağlı şirketler özelleştirilmiş, TEK bölünmüş, elektrik üretiminde kamunun

yeni yatırımlar yapması sınırlandırılmış, elektrik dağıtım şirketleri ve kamunun elektrik üretim santrallerinin büyük bir bölümü hızla özelleştirilmiştir. Diğer taraftan kamu çalışanları üzerinde baskılar yoğunlaştırılmış, atama ve görevde yükselmede liyakat dışlanarak siyasal iktidara yakınlık temel ölçüt olmuştur. Bu olumsuz gidişe son verilmesi zorunludur.

Kamu kurum ve kuruluşlarının yukarıda tanımlanan kamusal işlevlerini yerine getirmeleri için yeniden düzenlenmeleri gerekir. Bu girişimlere destek olacak bir kamu finans sistemi, mali kaynakların toplumsal projelere tahsis edilmesini kolaylaştıracaktır. İyi denetlenen, etkin bir kamu finans sistemi ile vatandaşlara ve sosyal programlara, bölgesel ve yerel girişimlere kaynak sağlanabilir. “KİT’ler zarar eder” tekerlemesinin yarattığı kompleksten bir an önce arınılmalı ve yeni kamu iktisadi teşekkülleri sektör temelli olarak kurulmalıdır. Mali sektörü (başta bankacılık kesimini) reel kesimin emrine koşmanın gerekleri yeniden tanımlanmalı ve yerine getirilmelidir. İlgili bütün kurum, kuruluş ve uzmanların bu işleyişte söz sahibi olması, bu mekanizmanın demokratik bir muhtevaya kavuşturulmasına yardımcı olacaktır. Bu yolla ve örneğin elektrik ve doğal gaz üretimi, iletimi ve dağıtımı, su üretimi ve dağıtımı, büyük ölçekli madencilik projeleri, kamusal eğitim, kültür, sağlık ve spor tesisleri,

kamusal ulaşım sistem ve şebekeleri, toplu konut, sosyal güvenlik, temel ihtiyaç maddelerinin temini ve diğer sosyal fayda yaratan alanlarda oluşturulacak güçlü kamusal kuruluşlar ve yapılar sayesinde kamu mülkiyetinde olan, iyi yönetilen ve denetlenen bir sistem oluşturmak mümkün olabilir.

Nelere son verilmeli? Neler yapılmalı?

Akkuyu NES, TANAP, Türk Akımı vb. projelerde yapıldığı gibi bazı ticari sözleşmelerin, bir tür “yasal hile” ile gereği olmadığı hâlde TBMM onayından geçirilerek uluslararası sözleşme niteliği kazandırılması ve ulusal iç hukukun denetimi dışına çıkarılması önlenmeli; bu tür mevcut sözleşmeler ivedilikle yeniden görüşme konusu yapılarak toplum ve ülke çıkarları doğrultusunda değiştirilmelidir.

Yasal düzenlemelerde yer alan “kamu yararı” kavramı öznel ve piyasa güçleri lehine istismar edilen bir kavram olmaktan çıkarılmalıdır. Kamu yararı kavram ve uygulaması, özgün içeriğe uygun olarak; toplumun ve emekçi halkın yararını gözeterek nesnel ve somut olarak ölçülebilir ölçütlere dayandırılmalıdır.

“Acele kamulaştırma” denilen ancak gerçek kamu yararından uzak, sermayenin enerji yatırımları için yurttaşların oturdukları evlerden, topraklarından, çevrelerinden koparılmasına, sürgün edilmesine dayanak olarak kullanılan ve temel insan haklarına aykırı olan bu düzenleme ve uygulama derhal sona erdirilmelidir.

Kullanılmayan bir hakkın hak olmadığı gerçeğinden hareketle, toplumsal adalet için; tüm idari ve adli yargı süreçlerde halkın ve demokratik kuruluşların hatalı uygulamalara yasal itiraz hakkını sınırlayan, önleyen, hatalı yoruma açık olan “doğrudan zarar görme şartı”, yüksek dava açma harçları ve çok yüksek bilirkişi ücretleri gibi tüm engeller kaldırılmalı; hak aramanın kolay ve uygulanabilir olması sağlanmalıdır.

Yerli kömür yakan santrallara piyasada oluşandan daha yüksek sabit fiyattan alım garantisi verilmesi ve fosil yakıtlı birçok büyük santrale ilave ödeme yapılmasını sağlayan Kapasite Mekanizması sona erdirilmelidir.

Yenilenebilir kaynaklara verilen ancak bugün amaç dışına çıkmış olan ve birçok büyük şirkete kamudan kaynak aktarımına dönüşen yenilenebilir enerji kaynaklarından üretilen elektriği yüksek fiyatla alım garantisi uygulaması gözden geçirilmeli ve kapsamı küçük ve desteğe gerçekten ihtiyacı olan santrallerle sınırlanmalıdır.

Doğal çevreyi ve toplumsal yaşamı olumsuz etkilediği saptanan tüm santrallerin (termik, jeotermal, hidrolik, biyokütle vb. kaynaklılar dâhil) faaliyetleri durdurulmalıdır.

Şu anda çoğunlukla salt yatırımları önceleyen ve sırf “usulü yerine getirmiş olmak” için baştan savma bir şekilde hazırlanan, çoğu kez hatalı ve yanlış bilgiler içeren raporlara dayalı Çevresel Etki Değerlendirme sistemi tamamen değiştirilmelidir.

Üretim yöntemi ne denli çevre dostu olursa olsun elektrik üretme gerekçesi, santral çevresinde yaşayan insanların istekleri dışında yaşamsal haklarının sınırlandırılması, ortadan kaldırılmasını haklı kılamaz. “Çevreci santral yapma” iddiası da santrallerin tüm çevresel ve toplumsal etkilerini göz ardı etmenin, verimli tarımsal arazilerini sınırsız biçimde işgal etmenin, akarsu yataklarının güzergâhlarını değiştirmenin, doğal yaşam için gerekli olan suyu beton borular içerisine hapsetmenin ve çok sayıda ağacı kesmenin gerekçesi olamaz.

Yatırım projelerinin çevresel ve toplumsal etkilerini değerlendiren çevresel ve toplumsal etki değerlendirme çalışması, projenin kesin fizibilite çalışmaları sonuçlandıktan sonra; bu çalışmanın bulgularını dikkate alınarak katılımcı süreçlerle hazırlanmalı, toplum ve ulusal ekonomi açısından fayda/maliyet çözümlemelerini de içermelidir. Kamu tarafından yapılanlar da dâhil; tüm yeni tesislerin çevresel ve toplumsal etki değerlendirme çalışmalarında, yatırımın tüm etkileri bilimsel gerçeklere dayandırılmalıdır. Bu çalışmalarda, kurulması öngörülen tesislerin bulunduğu yörede var olan ya da yatırım kararı alınmış diğer yatırım projelerinin etkileriyle birleşmesi sonucunda ortaya çıkacak kümülatif etki de değerlendirilmelidir. Yapım ve işletme aşamaları sürekli denetlenmeli, çevresel ve toplumsal etki değerlendirmesinde belirtilen ve böylece taahhüt edilen yükümlülüklerin yerine getirilip getirilmediği denetlenmelidir.

İstisnalar kuralı bozar. Kamu yönetimi, tüm enerji yatırımlarında yaşam alanlarının olumsuz yönde etkilenmemesi için kuralları geçersiz kılmak istisnaları kurgulamakla değil; kuralları istisnasız uygulamakla, yurttaşların anayasal haklarını savunmakla yükümlü olmalıdır. Hâlen milli park, tabiat parkı, tabiat anıtı ile tabiatı koruma alanlarında, muhafaza ormanlarında, yaban hayatı geliştirme sahalarında, özel çevre koruma bölgelerinde ilgili bakanlığın; doğal sit alanlarında ise ilgili koruma bölge kurulunun olumlu görüşü alınarak, yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı elektrik üretim tesislerinin kurulmasına izin verilebilmektedir. Ül-

ke doğasının tahrip edilmesine, flora ve fauna kaybına ve yerel halkla yeni bir anlaşmazlık alanının yaratılmasına yol açabilecek yanlış uygulamalar sona ermelidir.

Tüm enerji projelerinde yer seçiminden projenin fizibilite aşamasına, tesis montajına ve işletme ömrü sonuna kadar sürecin tüm aşamalarında toplum yararı ve çevre öncelikle göz önüne alınmalı; halkın kabulü, diyalog ve danışma önemsenmeli, verimli tarımsal arazilere enerji tesisi kurulması ve halkın geçim kaynağı olan tarım alanları ve ürünlerine zarar verilmesi mutlaka önlenmelidir.

Atanmış ve seçilmiş yöneticilerin görevi, santral yatırımcısı sermaye gruplarının çıkarlarını kollamak değil, her ne pahasına olursa olsun o bölgede yaşayan insanların, toplumun, çevrenin, doğanın ve ülkenin çıkarlarını korumak olmalıdır.

Yanlış uygulamalardan canı yanan, zarar gören üreticilere ve yaşadıkları bölgede sağlıklı yaşam haklarını savunmak için barışçıl yöntemlerle direnenlere baskı ve şiddet uygulama, üzerlerine kolluk kuvvetleri gönderme derhal durmalı ve halkın taleplerine kulak verilmelidir.

Yerli taş kömürü, linyit, asfaltit vb. her tür kömüre dayalı yeni santral projelerine mutlak toplum yararı yoksa izin verilmemelidir. Mevcut ve yatırımı süren kömür yakıtlı santrallerin, JES'lerin, yasal hilelerle çevreyi kirletmelerine son verilmelidir.

Çalışanların haklarını güvence altına alarak çevreyi kirleten santrallerin üretimleri durdurulmalıdır. Filtre, baca gazı arıtma (de-sülfürizasyon, azot oksit giderme), atık su arıtma, atık kül-cüruf-alçı taşı depolama alanı vb. yatırımlarını çok ivedilikle yapmadıkları, bu sistemleri etkin ve verimli bir şekilde hizmet verir hâle getirmediikleri, salımlarını devamlı erişilebilir şekilde web sitelerinde duyurmadıkları sürece söz konusu santrallerin çalışmalarına izin verilmemelidir.

Enerji politikalarında ciddi ve radikal bir değişikliğe hızla gidilmeli, elektrik üretiminde fosil yakıtların payı düşürülmeli; yenilenebilir enerji kaynaklarının payını ciddi oranda artırmaya yönelik politikalar, kamusal planlama anlayışı ile toplum çıkarlarını gözeterek ivedilikle uygulanmalıdır.

Bundan böyle enerji üretim tesislerinin kamusal bir planlama anlayışı içinde, esas olarak rüzgâr, güneş vb. yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı ve toplum çıkarlarını gözetir biçimde kurulması sağlanmalıdır.

Rüzgâr ve güneş enerjisinden daha çok yararlanılmalıdır. Rüzgârdaki kurulu güç potansiyelin %15'i,

tüm proje stoku ise potansiyelin ancak %30'u düzeyindedir. İktidar, daha önce rüzgâr enerjisi kurulu gücünün 2023 yılına kadar 20 GW'a çıkartılmasından söz ederken bu hedeften çark etmiş ve rüzgâr enerjisine dayalı elektrik üretiminde 2028 yılına kadar yalnızca ilave 10 GW kapasite tesisi hedeflediğini bildirmiştir.

Böylece, 2023 için öngörülen hedef %15 oranında azaltma ve beş yıl gecikme ile 2028'e ertelenmiştir. Başka bir ifade ile 2028'de bile Türkiye rüzgâra dayalı elektrik üretim kapasitesinin yalnız üçte birinin kullanılmasını planlanmış olmakta ve adeta "bir daha esme rüzgâr" denilmektedir. Rüzgâra dayalı elektrik üretim kapasitesinden, yurt içinde üretilen kule, türbin, jeneratör vb. kullanılarak en yüksek düzeyde yararlanmaya çalışılmalıdır. Bugün yalnız %2,4'ü değerlendirilen güneşe dayalı elektrik üretim potansiyelinin önümüzdeki on yılda ancak %4'ünü değerlendirmeyi öngören güneş enerjisi karşıtı yaklaşım devre dışı bırakılmalı ve bu sonsuz kaynaktan en yüksek düzeyde yararlanılmalıdır.

Enerji Sektöründe Yeni Bir Yapılanma ve Yeni Kurumlar

Önerilen yapılanma içinde Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu'na ihtiyaç kalmayacağı için bu kurum kapatılmalıdır. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı; enerji sektörüne yönelik planlama çalışmalarını, kurulmasını önerdiğimiz Türkiye Planlama Kurumu ile birlikte; enerji sektörünün bütün alanlarında düzenleme, denetleme, yatırım ve üretim çalışmalarını ise doğrudan kendisi yürütebilecek şekilde yapılandırılmalıdır.

Çalışmalarında ülkenin bütünlüğünü ve toplumun yararını esas alan merkezi/ulusal ve bölgesel planların oluşumu sürecinde yerellerin özgül koşullarının ve ihtiyaçlarının, yerelde merkezden daha iyi tanımlanacağını ve belirlenebileceğini kabul eden; eşit, özgür, adil, dayanışmayı önemseyen demokratik bir toplum ve refah içinde yaşanacak bir ülkeye ulaşmak için; büyüme ile istihdamı ve adil bölüşümü kurgulayan; bölgeler arasındaki eşitsizliği ve toplumdaki gelir dağılımı arasındaki dengesizliği gidermeyi amaçlayan; temel bilimleri, teknoloji geliştirmeyi ve nitelikli üretimi temel alan bir sanayiye geliştirmeyi; eğitim, sağlık, enerji, ulaşım, konut vb. hizmetlerin kamu eli ile verilmesini öngören bir kalkınmayı gerçekleştirebilmek için oluşturulacak kamu yapılanmasının önemli bir bileşeni olarak Türkiye Planlama Kurumu kurulmalıdır.

İllerde de il planlama müdürlükleri ve il sınırları içindeki yerel yönetimlerin ve merkezi idarenin il düzeyindeki kurumlarının yer alacağı il planlama kurulları ve adı geçen kurumların yanı sıra ildeki emek ve meslek örgütleri, üniversiteler ve tüketici örgütlerinin katılımlarıyla il planlama danışma kurulları oluşturulmalıdır. Benzer kurgu ile başkent Ankara'da ayrıca Türkiye Planlama Danışma Kurulu da kurulmalıdır.

Bu kurgu içinde enerji politikaları, toplum yararını gözetecek biçimde ve kamusal hizmet anlayışına uygun olarak, kamusal planlama ilkeleri dâhilinde yeniden düzenlenmelidir. İl ve ülke düzeyinde yapacağı tüm çalışmalarda geniş katılımlı demokratik mekanizmaların yaratacağı sinerjiden yararlanacak olan Türkiye Planlama Kurumu ve ETKB'nin ortak çalışmaları ile bütünleşik kaynak planlaması anlayışıyla; kısa, orta ve uzun vadeli strateji belgeleri, beş yıllık planlar, yol haritaları, eylem planları hazırlanmalı ve uygulanmalıdır.

Strateji belgeleri ve eylem planları, ilgili tüm kesimler için bağlayıcı ve yol gösterici olmalıdır. Bu amaçla genel olarak enerji planlaması, özel olarak elektrik enerjisi ve doğal gaz, kömür, petrol, su, rüzgâr, güneş vb. tüm enerji kaynaklarının üretimi ile tüketimi planlamasında; strateji, politika ve önceliklerin tartışılıp, yeniden belirleneceği, toplumun tüm kesimlerinin ve iklim değişikliği uzmanları da dâhil olmak üzere, konunun tüm taraflarının görüşlerini demokratik bir şekilde, özgürce ifade edebileceği, geniş katılımlı bir Ulusal Enerji Platformu oluşturmalı ve ETKB bünyesinde bu platform ve Türkiye Planlama Kurumu ile eşgüdüm ve etkileşim içinde birlikte çalışacak, bir Ulusal Enerji Strateji Merkezi kurulmalıdır. Bu merkezde Ulusal Enerji Platformu, Türkiye Planlama Kurumu ve ETKB'nin beklenti, talep ve öngörülerini göz önüne alınarak; yenilenebilir enerji kaynaklarına ağırlık ve öncelik vererek, enerji yatırımlarına yön verecek enerji arz talep projeksiyonları; 5, 10, 20, 30, 40 yıllık dönemler için yapılmalıdır. Önümüzdeki beş ve on yıl içinde, rüzgâr ve güneşe dayalı elektrik, güneşe dayalı ısı enerjisi için somut hedefler belirlenmeli, bu hedeflere ulaşmak için izlenecek yol haritaları ve yapılacak çalışmaları tanımlayan gerçekçi eylem planları hazırlanmalıdır.

Enerji fiyatları ve tüketicilerin temin koşulları konularında söz sahibi olacak ve tüketici ve meslek örgütlerinin, sendikaların ve ilgili sektör kuruluşlarının temsil edileceği Tüketici Konseyi oluşturulmalıdır.

Elektrik Sektörünün Yeniden Yapılandırılması

Enerjinin temini, üretimi, iletimi, dağıtımı, fiyatlandırılması, iktidarların siyasi tercihlerine dayalı olarak biçimlenmektedir. Herkesin yaşamının temel bir unsuru olan elektrik enerjisi üzerinden örnekleyelim. Elektrik enerjisi, ihtiyaç duyulduğu anda üretilmesi gereken bir üründür. Elektrik üretim yatırımları uzun süren ve oldukça pahalı yatırımlardır. Bu nedenlerden dolayı, elektrik enerjisi üretim yatırımlarının gerektiği kadar ve zamanında gerçekleştirilmesi şarttır.

Elektrikte üretim, iletim ve dağıtım faaliyetleri arasında organik bağ vardır. Bu nedenle tüm faaliyetlerin eş zamanlı ve birbirini tamamlayan bir planlama anlayışı içinde yürütülmesi gerekmektedir. Elektrik enerjisinin toplumun değişen ihtiyaçlarına uygun kalite ve miktarda, sürekli ve düzenli olarak, eşit şartlarda ve ödeme güçlüğü yaratmayacak biçimde uygun bedellerle kullanıcılara sunulma faaliyeti kamu hizmeti niteliğini taşımaktadır.

Yeni Yapı ve Kurumlar

Sürekli olarak belirttiğimiz üzere elektrik sektörü için kamusal planlama ve kamusal hizmet anlayışı içinde, kamu mülkiyeti ağırlıklı yeni bir yapılanma gereklidir. Bu yapıda, elektrik iletiminde kamu tekeli sürmeli, özelleşen elektrik dağıtım hizmetlerinin tekrar kamu eliyle verilmesi için özel dağıtım şirketleri kamulaştırılmalıdır. Kamusal bir planlama anlayışı, kurgusu ve uygulaması içinde işleyecek, büyük kapasiteli kamu santrallerinin ciddi bir ağırlıkta olduğu bir elektrik üretim sektörü ve bu kamusal işleyişe uyma koşuluyla çalışacak; ancak sektör içinde kontrol edici paylara ulaşmaları önlenerek özel elektrik üretim şirketleri ve kendi ihtiyaçlarını karşılamak için elektrik üreten kuruluş, işletme ve bireysel tüketicilerin de yer alacağı yeni bir yapılanma Türkiye'nin mevcut olumsuz durumundan çıkışında bir kaldıraç işlevi görebilecektir.

Türkiye Elektrik Kurumu

Bu kurum, elektrik üretim, iletim, dağıtım hizmetlerini verecek tesislerin ve şebekelerin kurulması ve işletilmesi, enerji santrallerinin, iletim ve dağıtım şebekelerinin gerek ilk tesisleri gerekse operasyon, yenileme ve genişletme çalışmaları için mühendislik ve müşavirlik hizmetleri verilmesi, santral ve şebekelerin tesis, işletme, yenileme ve genişletme çalışmalarında ihtiyaç duyulan ekipman ve aksamın bünyesinde ve/veya sektördeki kuruluşlarla birlikte üretim faaliyetlerini gerçekle-

tirmeye uygun bir yapıda kurulmalıdır.

İletim faaliyetleri hâlen KİT konumundaki kamu iletim şirketi Türkiye Elektrik İletim AŞ (TEİAŞ) tarafından yürütülmektedir. TEİAŞ mevcut iletim şebekesini geliştirecek ve yenileyecek yatırımları hızla yapmalıdır. Dağıtım hizmetleri 21 adet bölgeye ayrılarak özelleştirilmiş olup özel dağıtım şirketleri eliyle yürütülmektedir. Oysa iletimdeki gibi dağıtımda da kamu tekeli olması gerekmektedir. Bu çerçevede esas olan dağıtım şirketlerinin tekrar kamulaştırılmasıdır. Devir aşamasında ve sonrasında, aktarılan kamu kaynaklarından ötürü kamuya borçlu olanlar, yapmaları gereken yatırımları gerçekleştirememiş ve yükümlülüklerini yerine getirmemiş olanlar ile mali durumu ciddi bozuk olanlar derhal bedelsiz olarak kamulaştırılmalıdır. Kamunun bu şirketlerden alacakları teminatlardan, teminatlarının yeterli olmaması hâlinde ortaklarından tahsil edilmelidir.

Kamuya borçlu olmayan, bölgelerinde hedeflenenin üzerinde yatırım yapmış olan şirketler de yaptıkları ek harcama ve yatırım bedelleri göz önüne alınarak yapılacak bir ödeme planıyla kamulaştırılmalıdır.

Şubat-2020 itibarıyla Türkiye kurulu gücü 91.406 MW seviyesine ulaşmıştır ve bu gücün %78,6'sı özel sektör kontrolündedir. Kesinleşmemiş 2019 yılı verilerine göre 304,2 milyar kWh olan elektrik üretiminde özel sektörün payı %80,5'tir. Özellikle arz güvenliğinde kamusal ağırlığın oluşması ve dolaylı olarak piyasada oluşacak toptan elektrik enerjisi fiyatlarında olası manipülasyonları önlemek için, gerek kurulu güç dengesi gerek üretim miktarı açılarından üretim altyapısında da kamunun ağırlık kazanması şarttır. Kamu elindeki santrallerin özelleştirilmesi derhal durdurulmalıdır. Verimli olan ancak ödeme güclüğü çeken özel santraller da kamulaştırılmalıdır.

Üretimleri durdurulacak termik santrallerden dolayı arzda doğacak eksiklikler ve sağlanacak verimliliğe rağmen ihtiyaç duyulacak yeni elektrik enerjisi ihtiyacının karşılanması için;

Büyük rüzgâr çiftlikleri,

Çok büyük güneş enerjisi üretim sahaları,

Planlaması yapılmış, doğal ve toplumsal çevreye zararları asgari düzeyde olacak, çevre halkının kabul ettiği ve devreye alındığında yöre halkına doğrudan ve dolaylı katkılar sağlayacak HES vb. yenilenebilir enerjiye dayalı büyük elektrik üretim tesisleri, kamu eliyle yapılmalıdır.

Petrol ve Doğal Gaz Sektörü

Petrol ve doğal gazın değer zincirindeki halkala-

rının ayrılmaz olduğunu göz önüne alarak, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi arama, üretim, rafinaj, iletim, dağıtım ve satış faaliyetleri dikey bütünleşmiş bir yapıda sürdürülmelidir. Bu amaçla, TPAO ve BOTAS'ı da bünyesine alacak Türkiye Petrol ve Doğal Gaz Kurumu (TPDK) oluşturulmalıdır.

Bu kurum, yurt içinde ve dışında petrol ve doğal gaz arama ve üretme, petrol ve doğal gaz iletim hatları tesis ve işletme, petrol rafinerileri kurma ve işletme, mühendislik ve müşavirlik hizmetleri verme, petrol ve doğal gaz teknolojileri araştırma-geliştirme çalışmaları yapma, petrol ve doğal gaz ticareti, ithalat, ihracat, toptan satış ve dağıtım, LNG terminalleri tesis ve işletme, yeraltı doğal gaz depolama tesisleri kurma ve işletme faaliyetlerini gerçekleştirmeye uygun bir yapıda kurulmalıdır.

Arz güvenliği açısından iletimde kamu tekeli sürdürülmeli; yabancı ve özel yerli şirketlerin ayrıcalıklı iletim faaliyetleri son bulmalı, yapılmış boru hatları ve tesisler BOTAS'a ve kurulduğunda da TPDK'ya devredilmelidir. İthalat ve depolamada da kamunun ciddi bir ağırlığı olması sağlanmalıdır.

İstanbul dışında, tüm ülkede özel sektör şirketleri eliyle verilen ve bazı illerin değişik ilçelerinde farklı şirketlerce sağlanan kentsel doğal gaz dağıtım hizmetleri kamulaştırılmalı ve faaliyet gösterecekleri bölgeler nesnel ölçütlerle belirlenerek, yerel yönetimlerin kuracağı ve BOTAS'ın da ortağı olabileceği kamu işletmeleri eliyle verilmelidir.

Yerel Yönetimler

- Genel Yaklaşım

Nüfusun %80'inden fazlasının yaşadığı kentsel yerleşimlerde yerel yönetimler, önerilen demokratik enerji politika, uygulama ve yapılanmaların yerellerdeki ayağı olarak önemli işlevler üstlenmeli ve bölgelerinde yapılacak olan enerji ile ilgili planlama, tasarım ve uygulamalarda söz sahibi olmalıdır. Isınma ve ulaşımda kullanılan fosil yakıtların ve kentlerin yakınlarındaki sınai tesislerin ve santrallerin sebep olduğu hava ve çevre kirliliğinin insan ve toplum yaşamına olumsuz etkilerini azaltma yönünde çalışmalar yapmak, yerel yönetimlerin öncelikli görev ve sorumlulukları arasındadır. Yerel yönetimler, bu görev ve sorumluluklarını yerine getirebilecek şekilde kurumsal yapılara kavuşturulmalıdır. Yerel yönetimlerin bu konudaki yetkilerini sınırlayan yasalarda gerekli değişiklikler yapılmalıdır. Yerel yönetimler, yetki ve sorumluluk alanla-

YEREL YÖNETİMLERİN ENERJİ İLE İLGİLİ DİĞER GÖREVLERİ

1. Ulusal Politikalar ve Mevzuat Hakkında Bilgi Sahibi Olmak
2. Yatırımların Yer Seçiminde Söz Hakkı
3. Güneş Ülkesinde Güneşten Yararlanma
4. Diğer Yenilenebilir Enerji Kaynaklarından Yararlanma
5. Enerjiyi Verimli Kullanma
6. Termik Santrallerden Yararlanma ve Denetimi
7. Enerji Kooperatiflerine Destek
8. Enerji Yoksullarına Destek

Enerji Ekipmanlarının Yerli Üretimi

Enerji stratejisinde; düşük karbonlu, iklim krizine olumsuz etkileri asgari düzeyde olan, büyümede enerji kullanımını azaltan, enerjiyi verimli kullanan ve esas olarak yenilenebilir kaynaklardan ve yurt içinde üretilen ekipmanlarla temin eden bir politikalar manzumesine geçiş sağlanması esas olmalıdır.

Yenilenebilir enerji kaynaklarından rüzgâra dayalı elektrik üretimi için gerekli ana ekipmanlar, kuleler, kanatlar, jeneratörler vb. aksamin büyük bir bölümü ile döner tabla dişlisi ve diğer birçok parça yurt içinde üretilmektedir. İlgili tüm tarafların (imalatçılar, akademi, uzmanlık dernekleri, meslek oda-

ları, ETKB ve ilgili kamu kuruluşları, planlama kuruluşu vb.) katılımıyla oluşturulacak Ulusal Rüzgâr Enerjisi Ekipmanları Üretimi Platformu'nda yerli tasarıma yönelik çalışmalar, sektörün ülke ihtiyaçlarını karşılamaya yanı sıra ihracat da yapabilmesi ve istihdamı artırıcı politika ve uygulamalar göz önüne alınmalıdır.

Güneşe dayalı elektrik üretimi ekipmanlarının yerli imalatı ise rüzgâr enerjisi ekipmanlarına göre daha geri düzeydedir. Ülkemizde güneşe dayalı elektrik üretimi için kurulabilecek güç potansiyeli teknik olarak 250.000 MW'tır. Bu büyük potansiyeli değerlendirebilmek için yapılacak fizibilite çalışmalarının sonuçlarına göre İç Anadolu ve Güney Doğu Anadolu'da ileri teknolojiye büyük kapasiteli imalat tesislerinin kurulması hedeflenmeli ve Ar-Ge çalışmaları desteklenmelidir. İmalat tesislerinin yaratacağı doğrudan ve dolaylı istihdamın yanı sıra güneşe dayalı elektrik üretim santrallerinin kurulacağı alanların saptanması, santrallerin kurulması için arazinin ve erişim yollarının hazırlanması, santral ekipmanlarının montajı, şebeke bağlantı hatlarının yapımı vb. faaliyetlerle bu projelerin büyük toplumsal kalkınma projelerine dönüştürülmesi hedeflenmelidir.

Enerji depolanması için pil teknolojilerine yönelik bilimsel ve teknolojik çalışmalara önem verilmeli, kaynak aktarılmalıdır.

rında yapılması öngörülen enerji yatırımlarına ait planlama ve fizibilite çalışmalarına destek olmalı, görüş ve önerilerini kurulması önerilen il planlama kurullarında dile getirmeli, ilgili tüm kuruluşlara bildirmeli ve yurttaşları bu konularda bilgilendirmelidir. Yatırımın çevresel, ekonomik ve toplumsal etkilerini bütünlüklü bir anlayışla bölgesel ölçekte gerçekten sorgulayan, olası risklerin neler olabileceğini ve nasıl giderilebileceğini araştırarak bir içerikte olması ve başta yöre sakinleri olmak üzere, yatırımdan etkilenecek tüm kesimlerin görüşlerinin dikkate alınarak hazırlanması için yerel yönetimler çaba harcamalıdır.

Kentsel bazı hizmetlerin (doğal gaz ve elektrik dağıtım, temizlik, ulaşım vb.) özel kuruluşlar tarafından, hâlen serbest piyasa işleyişi içinde veriliyor olması; verilen hizmetlerin kamu hizmeti niteliğinde olduğu ve hizmet veren kuruluşların kamu hizmeti vermekle yükümlü olduğu gerçeklerini değiştirmez. Yerel yönetimler, bu tür kurumların çalışmalarının bu ölçüte uygunluğunu yurttaşlarla birlikte izlemeli ve denetlemelidir.

Yerel yönetimler bir adım daha atarak, kamusal hizmetlerin piyasaya açılmasını ve özel kuruluşlardan teminini amaçlayan neoliberal politikalara ve uygulamalara karşı çıkmalı; birçok ülkede hayata geçen, hizmetlerin yeniden kamu eliyle karşılanması deneyimlerinin ışığında "yerel ortak ihtiyaçların" karşılanması için gerekli hizmetlerin kâr odaklı

belediye şirketleri yerine, kamu kurumu hukukuna tabi kamusal örgütlenmeler eliyle karşılanmasının sağlanması için uğraş vermelidir.

Bu bağlamda elektrik iletim ve dağıtım şebekelelerinin yatırım ve işletme faaliyetlerinin ülke ölçeğinde ve iller bazında etkin, verimli, güvenilir bir içerik ve nitelikte verilebilmesi için merkezi bir kamu yapısı içinde örgütlenmesi, başka bir ifade ile kurulması önerilen TEK bünyesinde yürütülmesi gerekir.

Yerel yönetimler bu çerçevede;

Elektriğin tüketiciye sunulması ile ilgili hizmetlerin (tahakkuk, faturalama, abonelik sözleşmesi gibi) il sınırları içindeki diğer yerel yönetim birimleri de olacağı ve gerektiğinde bazı komşu illeri de kapsayacağı,

Doğal gaz dağıtım hizmetlerinin, yerel yönetimlerin ve bugün BOTAS'ın, ileride ise kurulması önerilen TPDK'nin bileşeni olacağı,

Örgütlenme, karar alma, katılım, istihdam, bütçeleme, denetim vb. mekanizmalarının kamu hukuku esaslarına göre oluşacak olan kamu iktisadi teşebbüsleri eliyle verilmesini talep etmelidir.

Yerel yönetimler, kentlerde kullanılan enerjinin önemli bir bölümünün ulaşımda tüketildiğini ve fosil yakıtlara dayalı olan ulaşım araçlarının kentlerdeki hava kirliliğinin en önemli nedenlerinden biri olduğunu göz önünde bulundurmalı ve ulaşımda önceliği başta raylı sistemler olmak üzere, kamusal toplu taşımacılığa vermelidir.



“Ömürlük dostlukların temeli TAC’de atıldı”

Röportajı yapan: Nuran Baykal

Meltem Nazlı Kutik ‘04:

“Zamanımdaki TAC, geçmişe baktığımda özlediğim anların olduğu bir TAC. Bazı değişimleri yaşadığımız, ama ömür boyu sürecek arkadaşlıkların temelini atıldığı ve büyüdüğü bir TAC.”

■ TAC’den ve üniversiteden mezun olduktan sonra hayatında neler değişti? Neler yaptın? Kısaca bahsedebilir misin?

Öncelikle lokasyon olarak çok şey değişti. Üniversiteden mezun olduktan sonra, önce iki sene Londra’daydım iş için. Ondan sonra Chicago’ya geri döndüm.

Kariyer olarak farklı alanlarda çalıştım. Şu anda sağlık sektörüne danışmanlık veriyorum.

Genel olarak, herkesin paylaştığı bir duygu olduğunu düşünüyorum: Hepimiz büyüyoruz, hayata farklı perspektiflerden bakıyoruz. En büyük değişimin bu olduğunu düşünüyorum.

■ TAC ile yollarınız nasıl kesişti? Okul yılların nasıl geçti? Zamanındaki TAC’yi bizlere anlatır mısın?

TAC ile yollarımızın ilk kesişmesi annem sayesinde oldu. Annem, ben TAC’ye başlamadan önce orada öğretmendi. Okul yılları benim için oldukça yoğun geçti. Benim zamanım genel olarak okulda olma ve basketbol arasında ayrılırdı.

Zamanımdaki TAC, geçmişe baktığımda özlediğim anların olduğu bir TAC. Bazı değişimleri yaşadığımız, ama ömür boyu sürecek arkadaşlıkların temelini atıldığı ve büyüdüğü bir TAC.

“TAC’li olmanın farklılığını anladım”

■ TAC’den unutamadığın bir anını veya anılarını bizlerle paylaşır mısın?

Okul zamanından gerçekten çok fazla anı var; yedi yıl gerçekten fazlaca anı sığdırabileceğiniz bir zaman dilimi. Anılar sadece dönem arkadaşlarımızla da değil; kötü zamanımızda yanımızda olan abla ve ağabeylerimiz, bizimle beraber olan kardeşlerimiz ve okulda olmasa da hep dönebileceğimiz mezunlarımız... Tek bir anıyı paylaşmak haksızlık olur diye inanıyorum.

Okul zamanında olmayan, fakat bana gerçekten TAC’li olmanın farklılığını hissettiren, kısa süre önce gerçekleşen bir olay ise şu; Aralık 2019’da maalesef annemi kaybettik. Sağ olsun, dönem arkadaşlarımız bir şekilde öğrenmiş; çok mesaj atan, yardım etmek isteyen oldu. 10 seneden fazladır görüşmediğimiz arkadaşlarımızın böyle bir zamanda yanımızda olması gerçekten çok kıymetli.

■ Spora başlaman nasıl oldu? TAC’nin sporuna katkıları oldu mu?

Annem ve babam eski milli basketbolcular; dolayısıyla spora başlamam o şekilde oldu. TAC’nin spora katkılarından en önemlisi takım ruhu ve o ruhun aşılması oldu.

■ TAC’den sonra basketbol bursuyla Amerika’ya gittin. Bize o süreçten bahseder misin? Oraya gitmede TAC’de okumanın avantajları oldu mu?

Milli takımla bir turnuvadayken başka bir okulun antrenörleri benim performansımı görüp ilgilendiklerini belirtmişlerdi. Ben başka okulları da değerlendirmek istemiştim. Bulduğum bazı okullara maç kaseti yolladık. İlgilenen okullar arasından bazıları eledik. Gitmeye karar verdiğim okulun antrenörleri Mersin’e gelip maçımı izlediler. Anlaşıp imza attık. Bu işin basketbol kısmı. Onun haricinde standart başvuruda bulundum.

TAC’nin kesinlikle avantajı oldu. Amerikan okulu olmasının, dil eğitiminin ve genel olarak okul geleneğinin bize hayata hazırlama şeklinin hem burs & başvuru döneminde hem de orada var olma döneminde yardımcı olduğunu düşünüyorum.

“Hayatınızda denge kurmaya çalışın”

■ Amerika’da ne okudun? Kariyer planının neydi? İstediklerin oldu mu?

Üç bölüm okudum: Ekonomi, siyaset bilimi, Slav dilleri ve edebiyatları. Kariyer planım ekonomist olmaktı, fakat 2008 krizi planlarımda değişiklik yapmamı gerektirdi. Şu anda uluslararası bir danışmanlık şirketinde sağlık sektörü vertikalinde liderlik rolündeyim. Olduğum yerden mutluyum.

■ TAC’li kardeşlerine gelecek planlarında tavsiyelerin nelerdir?

Hayatlarında denge kurmaya çalışsınlar, her şeyin bir zamanı var. Geleceği planlamak ve aksiyon almak oldukça önemli, fakat hayatta her şey çok çabuk değişiyor. Esnek olabilmenin ve hayal kırıklığını ya da yenilgileri kendi avantajları olarak kullanabilmenin uzun dönemde onları daha mutlu ve başarılı kılacağına inanıyorum.

ERDOĞAN HOCA'DAN ANILAR



Erdoğan Hoca '85 dönemiyle

Erdoğan Hoca
TAC '81
dönemiyle
Unity önünde

DON'T KNOW WHAT HE IS SELLING!

Nihat Taner '68

George Clifford Helling 15 Kasım 1923'te Minneapolis'te dünyaya geldi. Ailesi önce St. Paul, daha sonra Rosemount'a yerleşti. St. Paul'deki Hamline University'de eğitimine başlayan George bir yıl sonra, 1941'de okulu bırakıp Kara Kuvvetleri Hava Birliklerine katıldı. 1944 yılında Portland, Oregon'daki Reed College'da "meteoroloji" eğitimini tamamladı. II. Dünya Savaşı boyunca ve savaşın ardından Hindistan ve Çin'de havacılık çalışmalarına devam etti. 1948'de Hamline University'den Siyasi Bilimler lisans diplomasını aldı ve öğretmen olarak Türkiye'ye geldi. Mr. Helling TAC'de matematik ve fen derslerini veriyordu. Tarsus'ta iken Barbara "Bobbi" Burns ile tanıştı. ABD'ne dönen çift 31 Aralık 1951'de evlendi.

George St. Olaf College'da ders vermeye başladı. Barbara da akademik çalışmalar yapıyordu. 1953'te Ford Vakfı'nın verdiği burs ile Helling çifti Türkiye'ye geldi. Üç yıl boyunca kırsal Türkiye'de sosyal değişim üzerinde araştırmalar yaptılar. Helling ailesi 1956'da ABD'ne döndü. George University of Minnesota'da sosyoloji doktorasını 1959'da tamamladı. 1962-69 arasında University of Nebraska-Omaha'da sosyoloji bölümü başkanlığı yaptı. 1969'da Northfield'a dönen Hellingler Webster yakınında geniş bir arazi satın aldılar. Yıllar içinde iki gölet oluşturup binlerce ağaç diktiler. George böylece iki hobisini; kuş gözleme ve şaraplık üzüm yetiştirmeyi gerçekleştirebildi. Bu arada St. Olaf'taki görevine 1986'da emekli olana kadar devam etti. George Helling'in Türkiye'ye ilgisi yaşamı boyunca sürdü. Bir süre ODTÜ'de konuk öğretim üyesi olarak çalıştı. "Sociologists of Minnesota" derneğinin kurucu üyesi olan Mr. Helling 28 Temmuz 2005'te Northfield'da vefat etti. Geride eşinin yanı sıra iki kızı, iki oğlu ve altı torun bıraktı.

★ ★ ★

1937 yılında açılan İleri İlkokulu Mersin'in en modern ve popüler eğitim yuvasıydı. 1944 mezunları arasında yer alan Yaşar Yaşer ve Uğur Ersoy TAC'ye beraber girdiler, 1951 Hazi-
ran'ında birlikte mezun oldular. Yaşar ağabeyin anı-
larından (*) kısa bir bölümü sunuyoruz:

When I was a sophomore, Mr. George Helling was our algebra and also athletics teacher. He was the coach of our football and volleyball teams. He had boxed in his earlier years and had even competed in the "US Golden Glove Boxing Tournament". He used to tell us about his Second World War me-

Values Implicit in Turkish Images of Human Types: An Empirical Approach

GEORGE and BARBARA HELLING
Middle East Technical University

In his stimulating short article, "Turkish National Character and Turkish Townsmen" (TSA Bulletin, vol 7, no. 2, September, 1983), Paul J. Magnarella presents those four "character traits" most frequently selected from a list of nine by Turkish men when they were asked which attributes best distinguish "the Turks as a people." The 179 respondents, interviewed in 1969-70, all from the town of Susurluk, agreed that Turks are, first of all, Heroic and Strong and that they are as well Hospitable, Religious, and Nationalistic, although groups of different educational background ranked these latter three in different orders.

Dr. Magnarella is appropriately cautious about generalizing from a small local sample to the Turkish population as a whole, and in regard to this we can offer him support on the basis of a study we conducted in 1954. Our sample of Turkish respondents was larger—431 cases—and more dispersed, drawn from nine varied locations around the country. The Turks in our study were offered considerably more latitude in making their selection of traits as well. Nevertheless, insofar as the studies overlap, the responses we received clearly resemble those he reports.

We disagree, however, in regard to what these findings mean. Dr. Magnarella takes the attribution of these four traits by Turks to Turks as evidence of their presence in Turkish national character. We see a less direct, more complicated relationship. To us, Turks seem varied in personality or character, but we do find uniformities in the standards they use to evaluate themselves and others embodied in the range of human types they carry as "pictures in their heads."

In 1953 we were in Turkey to study the human effects of rapid social change.² We soon discovered that to accomplish this we needed a means of obtaining realistic information about how Turks assessed the changes going on about them, what they personally perceived as important and worthwhile and what the opposite.

Much research into public opinion accepts as valid expressions of individual belief: statements based on ideologies, creeds, doctrines, political platforms, and even fashions and slogans. Such statements are consciously affirmed and they may be changed when the individual is given reason to do so. It was certainly not difficult to obtain an idealized version of the ways that good citizens of the Turkish Republic were supposed to feel and the value judgments they were expected to be making. A content analysis of primary school textbooks provided us with a wealth of this kind of data.

mories where he was a flying fortress crew member fighting in Burma.

Mr. Edward Savage was our literature teacher when I was a sophomore. He loved giving us new things to do and he tried every method to teach us. One day in class he asked us to take half an hour and write a nonsense verse. Everybody wrote something silly or funny. His purpose was to teach us what nonsense verse meant. Finally we all read our verses; but the one that Uğur Ersoy had written was unanimously accepted by all of us including Mr. Savage to be the best.

Here it is:

We have a teacher named Mr. Helling,
I don't know what he is selling.
He teaches algebra,
And runs like a zebra.

Mr. Savage, who was always very sedate and serious in class, roared into laughter and gave him the highest grade in nonsense verse. In my senior year Mr. Savage was again our English literature teacher. He adored British literature and of course, William Shakespeare. Mr. Savage was also very keen in putting plays on stage. I will never forget the time when he wanted me to be the dumb wife in the play "The Man Who married a Dumb Wife". He thought I was very talented and that I could play this role without any difficulty. In the play I would act deaf and dumb during the first scene. My husband in the play, Kayyum Konaklı loved me so much that he decided to get me operated on to enable me to talk. The second scene is where I was already operated on and started talking a mile a minute, which drove my husband out of his mind.

I needed to have breasts to be like a woman. Our Chemistry teacher Ms. May Nilson came to our rescue: she gave me her bra and we filled it in with socks and stockings, which made nice breasts for me. The only thing I was scared of was that I was a little bigger than she was and the bra was too tight on me. Murphy's Law applied: When in the second scene I was talking non-stop and driving the guy crazy I heard a pop on my back and immediately knew that my bra was about to burst open. So holding onto it with one hand, acting with the other, and talking non-stop a mile a minute I finished the scene without an accident but



as soon as the curtain fell so did my bra and the tens of socks. But I had saved the play from an embarrassment because this was an important evening with parents and celebrities of Tarsus as spectators. Mr. Savage, as soon as the curtain dropped, ran up to me and said: "Yaşar, you were a genius acting this woman on the stage but doubly so for holding onto your bra during the whole second scene and still continue with the show. Your grade for this quarter will be 10 plus a star!" I enjoyed the play plus had the opportunity to discover something that I could do with ease.

I was also in another play "She Stoops to Conquer" (or Mistakes of a Night) where I was again in the chief actress of the play. That also was a very nice play but we put it on stage without any incidences.

When we were living in London, one day Mr. Savage called me up at work. He was going through from Europe to the States. We met at Victoria station and talked about the good old days for two hours. He promised that he would come back but I never saw him again. Last week I was sorry to learn from Alan McCain that he had recently passed away.

Ömer Bey (Mr. Ömer Temel) was our geography teacher and he was a good hearted but a little bit naive person. One day we convinced him that instead of geography, he should tell us about his childhood memories. He agreed and started telling us: "One day, when I was a little boy, some of my classmates and I decided to skip school and go to the river for a swim, which we did. I was not a good swimmer but I thought I could manage. But at one point my feet got tangled with a tree branch in the water and I panicked. I started screaming, Help, help, I am drowning!" I, very naughtily, asked him "What happened at the end, did

you drown?". Of course, the normal answer should have been: "Don't be silly, would I be here if I had drowned?" But his answer was unique "I would not have been able to cry for help if I had drowned, would I?" When he said this, we all doubled up and he still did not know why we were laughing so hard.

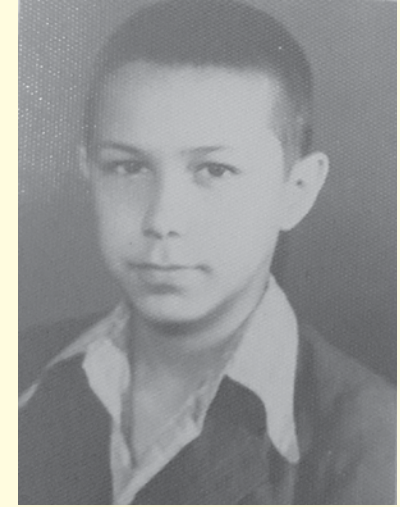
Last, but not least, Haydar Bey (Mr. Haydar Göfer) was our Turkish literature teacher and he was also our mavra teacher. Mavra means chatter box

and there was plenty of it in his classes. He was a good teacher with whom we discussed politics, sports, Atatürk, love of one's country, and everything else under the sun. Even during these mavra sessions we really learned a lot from him. He was warm and friendly to everyone around him and although we respected him we felt very much at ease with him. He is still around (he must be past 80 by now). He also retired and settled in Tarsus.

(*) A Walk Down Memory Lane



Yaşar Yaşar



Uğur Ersoy

İleri İlkokulu Mezuniyet Defterinden (Nihat Taner arşivi)



Yaşar ağabeyin babası Hüseyin Hüsnü Yaşar bir dönemin ünlü yerel gazetesi AKIN'ın neşriyat müdürlüğünü yapmıştı.



KOLEJİMİZ

NISAN
1967

YIL III SAYI II

Tarsus Amerikan Koleji Haber Bülteni

1966 - 1967 DERS YILI

Okul-Aile Birliği genel kurul toplantısı : 30.Nisan.1967
saat : 1430

- Gündem : 1- Okul-Aile Birliği idare heyeti başkanının konuşması
2- Öğrenciler tarafından kukla
3- Dilek ve istekler
4- Koro
5- Çay ve veli-öğretmen görüşmesi.

Ders yılının üçüncü dönemi kritik bir hal göstermesi yüzünden yönetmeliğimizin bazı maddelerinin sayın velilerce bilinmesi, gereği için faydalı olacağına kani olduğumuz için sunuyoruz.

Madde 120 - Hazırlık sınıfında okuyan bir öğrencinin bir dersten başarılı sayılması için üç kanaat notu ortalamasının beş tutması lazımdır. Yalnız İngilizce dil ve İngilizce okuma dersinden aldığı üç kanaat notunun ortalaması (beş) ten ve üçüncü kanaat notu (altı) dan aşağı düşen öğrenci başarısız sayılır.

Madde 122 - Hazırlık sınıfında bir öğretim yılı içinde İngilizce dil ve İngilizce okuma derslerinden birinin yıllık kanaat notları ortalaması (3) ve daha aşağı olan öğrencinin ertesi yıl okula devamı öğretmenler kurulunun kararına bağlıdır.

Madde 124 - Orta ve lisenin ara sınıflarında bulunan öğrencilerin sınıf geçmeleri için her dersten aldıkları üç kanaat notları ortalamalarının en az beş tutması lazım geldiği gibi, üçüncü kanaat notunun da en az beş olması lazımdır.

Madde 131.b - Bütünleme imtihanında, bu maddenin (c) fıkrasında adı geçen dersler hariç, tek dersten kalan öğrenci, başaramadığı ders dahil olmak üzere ve bütün derslerden aldığı senelik notların ortalamasının (7) olması şartıyla bir üst sınıfa geçmiş sayılır. Ancak, bu durum, tahsil süresi içinde aynı ders için bir defaya münhasırdır. Üst sınıfların birinde aynı dersten başarı gösteremeyen öğrenci sınıfta kalmış sayılır.

Madde 131.c - Hazırlık sınıfında İngilizce dil yahut İngilizce okuma dersinden başarı gösteremeyenler (b) fıkrasından faydalanamazlar, fakat doğrudan doğruya sınıfta kalıp ertesi yıl sınıflarını tekrarlarlar.

Bu şekliyle tadil edilmiş olan (b) fıkrasındaki hüküm 1966-1967 ders yılından itibaren yürürlüğe girmiştir.

Öğrencilerin kıyafeti hakkında :

Okulumuz öğretmenler kurulu bazı mahzurları göz önünde tutarak öğrenciler için özel bir kıyafete tabi tutulmalarına lüzum görmemiştir. Buna mukabil 1967-1968 ders yılından itibaren öğrencilerin ders saatlerinde ceket, pantolon, beyaz veya açık renk gömlek ile kirevatlı olarak sınıfa girmelerine karar vermiştir.

Ücretler hakkında :

1967-1968 ders yılında okulun ücret ve taksitlerin hiç bir değişiklik olmayacaktır.

Öğrenci kadrosu hakkında :

Önümüzdeki ders yılında Talas'tan gelecek son öğrenci grubu yüzünden öğrenci mevcudunda tekrar bir yükselme olacaktır. Geçici olacak olan bu durumun yaratacağı hallerin sayın velilerimizin anlayış ile karşılamalarını bilhassa rica ederiz.

Son sınıf öğrencilerinin velilerine:

1966-1967 ders yılı Veda toplantısının yaklaşmakta olduğunu hatırlatmak isteriz.

27 Mayıs : Piyas

28 Mayıs : Veliler için çay ve veda gecesi toplantısı

Veda gecesi toplantısına bütün velilerin teşrifini rica ederiz.

Saygılarımızla.

Johannes Meyer

Johannes Meyer
Tarsus Amerikan Koleji
Müdür V.

“Gittiğimiz her ülkede birbirimizi bulabilmemiz çok özel bir duygu”



Yaşamını “göçebe” kavramıyla özetleyen **TAC '88 mezunu Balkız İnal Sümerler** ile hayata ve hayat boyu TAC'li olmaya dair keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

Röportaj: Umut Yalnız '88

■ **Bize kısaca kendinden bahsedermisin? 0-50 özetini diyelim!**

Benim göçebe yaşayacağım daha doğuştan belliymiş. İzmir'de doğup, Ankara ve İstanbul'da büyüüp, ilkokul üçte Adana'ya taşınmamızla başlayan Çukurova maceram; Tarsus Amerikan'a gitmemle hayatımın bugün bile hâlâ devam eden en renkli sayfasını açtı. Sonrasında üniversiteyi İstanbul'da okuyup Almanya, Amerika, Dubai ve en son da Hollanda'ya uzanan heyecanlı ve eğlenceli bir hayat. Bir de tabii ki bu hayat yolculuğumu liseden beri beraber olduğum en iyi arkadaşım ve sevgilimle yaptığım için keyfime diyecek yok.

■ **TAC ile nasıl karşılaştın, şans eseri mi yoksa bir hikâye var mı?**

Adana'ya taşındıktan sonra İstanbul'da gitmeye koşullandığım Üsküdar Amerikan Lisesi dengi, hem de karma eğitim veren Tarsus Amerikan benim ve ailem için en doğal seçimdi ve tabii ki ilk tercihim oldu.



■ **TAC eğitiminin ve yaşamının hayatını nasıl etkilediğini düşünüyorsun? TAC ile ilgili karakterine işleyen özelliklerin var mı?**

Özgüven ve açık görüşlülük aklıma ilk gelen kazanımlar. Dünyaya uyumlu, düşünen ve sorgulayan bir birey olarak yetiştirilmek, TAC'nin 80'li yıllarda yüksek fark yarattığı alanlardandı. Kulüpler ve sosyal aktiviteler ile inisiyatif alabilmeyi; spor, kültür ve müzik gibi aktivitelerle de takım ruhunu ve aidiyet değerlerini bize sevdiren bir eğitim söz konusuydu. Samimi arkadaşlıklar, güçlü sosyal ağ TAC'nin özellikle

mezun olduktan sonra bana her daim farkını hissettiren yanı olmuştur. O kadar değişik ülkede, içine girdiğimiz her çevrede mutlaka gıpta ile değerlendirilen, imrenilen ve şaşkınlık uyandıran bir konu oldu.

■ **“Bizi hâlâ BİPŞ olarak hatırlarlar”**

■ **Bizle bir okul gününü ve unutamadığın anılarını paylaşır mısın?**

Ben Adana'da oturup sabah akşam okula 40 kilometre yolculuk ettiğim için günüm uzun, ama bir o kadar da eğlenceli olurdu. Serviste başlayan mavra, okulda da devam ederdi. Her sene sınıfların değişmesine rağmen bizim bir dördü grubumuz vardı ve hangi grubun içinde vakit geçiriyor olursak olalım, o dördü hep beraber olurduk. 88'e sorsanız bizi hâlâ BİPŞ olarak hatırlarlar. Seçmeli ders olarak dört sene boyunca fotoğrafçılık alarak dersleri nasıl dışarıda geçirebileceğimizin yolunu iyi bulmuştuk! Bir de tabii ki basket antrenmanlarım, maçlarımız ve turnuvalar benim için en



zevkli zamanlardı. Kızlar yatılı olamazlardı benim zamanımda; ancak okul sonrası antrenmanlar sayesinde az da olsa okul sonrası hayatı koklayabilirdim. Ama onun da zorluğu, tek başıma TOK otobüsleri ile Adana'ya dönmek olurdu. Bir de unutamadığım anılarımızın çoğu, okuldan kaçıp okul maçlarına gitmemizdir. Basket maçlarına genelde oyuncu olarak gitsem de hentbol ve voleybol maçlarına da kaçıışığım çoktur.

■ **Okulun basket takımındaydın. Biraz anlatsana turnuvalar, maçlar, antrenmanlar...**

Okulun o zamanki kampüs düzeninde basket oynamamak imkânsızdı zaten. Her teneffüs tek pota maçla geçirdi. Takımlar hep üç sınıfın karması olduğu için genelde normal koç dışı bir de öğrenci koç olurdu. İşte bu karma da diğer sınıflarla olan iletişimimi kuvvetlendirirdi. En eğlenceli zamanlarımız Türkiye'nin dört bir yanına gittiğimiz turnuvalarda geçti. Öncesinde bir heyecan, çaba ve çalışma, maçlar oynanırken inanılmaz bir adrenalin, seyircinin tezahüratı, sonrasında ve kat ettiğimiz yollarda unutulmaz mavralar ve anılar.

■ **“Kızlarımız anılarımızı kahkahalarla dinliyor”**

■ **Ben biliyorum, belki başka mezunlarımız bilmiyordur. Eşin Ufuk da '87 mezunumuz, dolayısıyla epey bir TAC vardır hayatınızda. Şu anda TAC, hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor?**

Evde hâlâ çok yoğun bir şekilde TAC'liliğimizi yaşıyoruz. Kızlarımız her türlü hikâyemizi dinlediler. Yazları Türkiye'de TAC'li arkadaşlarımızla her beraber oluşumuzda büyük bir zevkle bizimle vakit geçiriyorlar, anılarımızı hayretle ve kahkahalarla dinliyorlar, arkadaşlıklarımızı imrenerek izliyorlar. Ufuk da ben de dönemlerimizle çok yakınız. Şu anda yaşadığımız Lahey'de bile bir sürü TAC'li mezunumuzla sosyalleşiyoruz. Bir de galiba yıllar geçtikçe eski arkadaşlıklar daha da bir



kiymetleniyor. Ben daha geçen hafta sonu üç günlüğüne 22 sınıf arkadaşım ile buluşmak için İzmir'e uçtum. Alaçatı'da '88 mezunu Deniz Ünsalan'ın sahibi olduğu Deniz Kabuğu Otel'de üç günlüğüne de olsa çocukluğumuza ve gençliğimize döndük.

Gittiğimiz her ülkede birbirimizi bulabilmek ve o destek ağını hissedebilmek çok özel bir duygu. Belki iletişimin ve sosyal medyanın mesafeleri kısalttığı şu zamanda o kadar ilginç gelmeyebilir ama 90'lar da Boston'dan ya da Dubai'den bahsediyorum.

Bom bom bombalaki...

Valla TAC'liler her şekilde birbirlerini buluyorlar ve aynı vizyon ile yetiştirildiğimizden olsa gerek, genelde çok rahat ilişki kuruluyor. Destek olmak dersin, ona hiç şüpheli yok!

■ **Çok uzun zamandır yurt dışındasın ve dünyanın çeşitli şehirlerinde yaşadın. Aklında kalan iki tanesi New York ve Dubai. Şu anda da Amsterdam yakınlarında oturuyorsun. Nasıl bir tecrübe, biraz anlatır mısın ters daimi yatılılık?**

Biz bu yola Ufuk ile beraber çıktık ve her anında birbirimize destek



olduk. Zaten ikimizin de hayatında bir göçmenlik var ve bardağı genelde hep dolu gören gruptanız. O yüzden gittiğimiz yerlere uyum sağlamakta, zorlukların üstesinden gelmekte pek zorluk çekmedik. Taşınmalarımız onun şirketi ile olduysa da ben de her gittiğim ülkede bir şekilde kendime iş bularak veya yarıtarak (bunun içinde iki kızımızı büyütmeyi de sayıyorum) hayata ayak uydurup yoluma devam ettim.

■ **Şu anda Philips'te "Strategic Event Manager" olarak görev almaktasın. İşin ve global bir şirkette olmak nasıl? Çok mu yoğun?**

Evet, benimki farklı bir sıralama oldu. Yurt dışı maceramıza başladığımızdan beri ben genelde daha lokal şirketlerde çalıştım. Hâlbuki insanların kurumsal hayatları üniversite sonrasında başlayıp öyle devam eder. Üniversite yıllarından beri fuarlar ve kongreler bana hep heyecan verdi. Belli bir hedef odaklı, çok kısıtlı bir zamanda belirli ürünler ve çözümler için strateji üretip, deneyim oluşturup, onun lojistiğini organize etmek ve sonuç almak nasıl heyecan verici olmasın ki!

Philips, Hollanda'nın en eski ve köklü şirketlerinden biri ve şirketin

amacını gerçekten çok seviyorum. "There's always a way to make life better" ve burada çalmaktan hem büyük zevk alıyorum hem de şirketin misyonuna katkıda bulunduğum için gurur duyuyorum. "Strategic Event Manager" olarak adından da belli olduğu gibi, şirketin global ve en stratejik fuarlarının katılımını organize ediyorum. Birçok farklı iş ünitesinin ve departmanın hedeflerini bir araya getirip en iyi yatırım getirisi dâhilinde strateji oluşturmak, müşteri profiline uygun deneyimler yaratıp ürün ve çözümlerimizi en ilgi çekici ve etkileşimli şekilde hedef kitleye sunmak; sanırım yaptığım işi tanımlayabileceğim en kısa açıklama.

■ **TAC sonrası üniversite ve iş hayatını düşünürsen, yeni mezunlarımıza ve okulda okuyan öğrencilere tavsiyelerin nelerdir? Sence neleri önceliklendirmeliler?**

Meraklı olmalarını, merak ettikleri ve sevdikleri konuları derinlemesine araştırmalarını, sorumluluk ve risk almaktan korkmamalarını ve kendilerini geliştirebilmeyi bir yaşam tarzı olarak benimsemelerini tavsiye ederim.

Dengeli bir hayat çok önemli; sosyal medyayla ve telefonlarıyla saatler/günler geçirmek yerine gerçek hayata (gerçek arkadaşlıklara, insan ilişkilerine) ve doğaya çıkmaya, spor yapmaya ve aktif bir hayat tarzına yer ayırmalarını özellikle tavsiye ederim. Gönüllülük ve sosyal dayanışma ruhuyla içinde yaşadıkları topluma yabancı olmamak, hatta onlara gönülden (Amerikan üniversite başvurularında sempatik görünmek için değil) hizmet edebilmek günümüzde gençleri pozitif ayarlayan değerler. Yoksa üniversite imtihanında kaç puan almış, kaç doğrusu varmış değil. İş hayatında ve meslek hayatında başarıyı arayanlar için de tavsiyem, her fırsatta staj ve pratik iş tecrübeleri edinmeleri olur.

■ **Çok kıymetli bir röportaj oldu Balkız. Çok çok teşekkürler.**

"TAC'li olmak bir ayrıcalıktır"

"Eğer hamurunuz TAC ile mayalandıysa hayata çok daha önde başlarsınız" diyen **2002 mezunumuz, başarılı hekim Metehan Özgür;** hayata, TAC anılarına ve hedeflerine dair sorularımızı yanıtladı.

■ **Bize kısaca hayatınızdan bahsedebilir misiniz?**

1984 Adana doğumluyum. 1995-1996 eğitim öğretim yılında TAC'ye başladım, hiç unutamayacağım yedi sene sonunda 2002'de TAC mezunları arasına katıldım. 2008 senesinde Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olup mecburi hizmetimin çıktığı Hatay'ın Altınözü İlçesi'nde meslek hayatıma başladım. Mecburi hizmet sonrası İstanbul'a dönüp çeşitli hastanelerde çalıştıktan sonra iş yeri hekimliği yapmaya başladım. Medipol Üniversitesi'nde Mezoterapi, Ozon Terapi ve Kupa Terapi; Michigan Üniversitesi'nde Anatomi, Minnesota Üniversitesi'nde İntegratif Tıp eğitimlerini tamamladım. Ayrıca sertifikalı yaşam koçu ve nefes koçuyum. Yaklaşık beş senedir İstanbul Ataşehir'de medikal estetik hekimliği yapıyorum. Medikal Estetik Tıp Derneği ve Mezoterapi Derneği üyesiyim.

■ **"Aileme minnet borçluyum"**

■ **TAC ile yollarınız nasıl kesişti?**

Rahmetli annem sınıf öğretmeni idi ve mezun ettiği öğrencileri arasında eğitim hayatına TAC'de devam eden birçok öğrencisi, ağabeylerim ve ablalarım vardı. Kendisi de eğitimci olduğu için benim de TAC gibi değerli bir okulun me-



zunu olmamı çok istiyordu. Daha ilkokuldayken annemin TAC'de okuyan öğrencilerine hayrandım ve TAC hayallerimi süslüyordu. Sınavı kazanmam ve 3 Ağustos 1995 tarihinde okuluma, yuvama kayıt yaptırmam benim için çok büyük bir mutluluktu. Bana bu fırsatı tanıyan sevgili babama ve rahmetli anneme hayatım boyunca minnet borçluyum.

■ **TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınıza nasıl etki ettiğini düşünüyorsunuz? TAC ile ilgili sizin ka-**

rakterinize işlemiş bir özelliğiniz var mı?

TAC ile yolu kesişen herkesin bildiği gibi TAC'li olmak bir ayrıcalıktır. Bunun farkına mezun olduktan sonra daha fazla varmaya başladım. Üniversitenin ilk günlerinde ve hayatımın her döneminde, bulunduğum yeni ortamlara kolay adapte olmamda, yenilikleri rahat karşılayabilmemde, yeni arkadaşlarımla çabuk kaynaşabilmemde TAC'de edindiğim donanımın katkısı büyük oldu. Şu an-



da her kimsem bunda TAC'nin etkisi büyüktür. TAC, sadece akademik yönden değil sosyal açıdan da sizi hayata hazırlar. Küçükken, içine kapanık ve utangaç bir çocuktum. TAC bana girişken olmayı, kendine güvenmeyi, hakkımı aramayı ve hayatta karşıma çıkan güçlüklerle mücadele edebilmeyi öğretti. Güçlü insan ilişkileri kurabilmenin ve dostlukların hayatımızda ne kadar önemli bir yer kapladığını TAC size öğretir. Eğer hamurunuz TAC ile mayalandıysa hayata çok daha önde başlarsınız.

“Hayatımın elimden akıp gitmesine izin vermedim”

■ *Üniversite ve üniversite sonrası yaşamınızdan biraz bahsedebilir misiniz?*

Tıp fakültesindeki ders programı ve sınıf geçme tarzı lisedeki gibiydi. Dersinizin olmadığı günler ya da sadece tek bir dersinizin olduğu günler olmuyordu; sabah 8.00 akşam 17.00 arasında yoğun derslerimiz oluyordu. Altan ders alma gibi bir kavramımız yoktu, komite sınavlarımız ve sadece bir tane final sınavımız oluyordu; final sınavını geçemezseniz bütünlere kalırdınız ve bütünlere de geçemezseniz sınıfta kalma ihtimaliniz oluyordu. Daha sonraki senelerde de hastanede yoğun stajlar ve nöbetler çok zaman alıyordu. Eve gelip gün içindeki dersleri günü gününe tekrar etmemiz tavsiye ediliyordu. Bu durum da kendimize zaman ayırmamızı zorlaştırıyordu.

Ne yazık ki ülkemizde eğitim sistemimizin yapısından kaynaklı olarak akademik notlarınız, sınavlardan kaç puan aldığınız, başarılı bir öğrenci olmanızı belirleyen faktörler olarak görülüyor. Ama ben hiçbir zaman ders çalışmayı hayatının merkezine koyan, kendini kitaplara kapatan bir öğrenci olamadım. Hayatı yaşayabilmek, hayattan zevk almak benim için her zaman çok önemli oldu. Be-

nim bakış açım göre yüksek notlar alan bir öğrenci olmak, hayatta başarılı insanlar olmanın göstergesi değildir. Tabii ki amacıma ulaşmak için akademik hayatıma çok önem veriyordum ama hayatımın elimden akıp gitmesine izin vermiyordum. Üniversite bitip gerçek anlamda hayata atıldıktan sonra bunu çok daha iyi anladım ve sosyalliğin çok faydasını gördüm. Üniversite bitip aktif olarak hekimliğe başladığımda her kesimden insanı anlayabilmek, herkese hitap edebilmek ve herkese faydalı olabilmek yine TAC'de kazandığım bir yetenektir. Şimdi ise hastalarımın iletişimimde meslek hayatımın ilk günündeki heyecanla onları mutlu edebilmeye çalışıyorum.

■ *Hepimiz uzunca süredir karantinadayız. Hekim olmanın en zor olduğu günleri yaşıyoruz. Bu koşullar altında iş yaşamınız nasıl etkilendi?*

Tüm insanlar şu an için büyük bir risk altında. Ne yazık ki Covid-19 pandemisinin ne kadar süreceğini, hayatımızdaki varlığının ne kadar devam edeceğini tahmin edemiyoruz. Bu da bizleri zaman zaman karamsarlığa sürüklüyor.



Normal hayatımızda alışık olmadığımız bu durum, hepimizin psikolojik olarak da yıpranmasına sebep oldu. Herkesin doğal olarak kendini korumayı öncelikli amaç olarak gördüğü bu zamanlarda, bizlerin sağlık çalışanları olarak bir amacı da Covid-19 hastalarını tedavi etmektir. Bu amaçla ben de bu dönemde hekim olarak üzerime düşeni yaptım, eve kapanmayıp acil serviste çalışmaya başladım. Bizler farklı branşlarımıza rağmen önce hekimiz ve gerektiğinde branş hekimliği yapmayıp genel hekimlik yapmamız gerekmektedir.

“TAC sadece bir okul değildir, bir yaşam biçimidir”

■ *Şu an TAC hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor?*

TAC, 1995 senesinde okulumun kapısından içeri girdiğim ilk günden beri hayatımda çok büyük bir yere sahip ve hayatım boyunca da bu yerini koruyacak; çünkü bence artık neredeyse DNA'mıza işlemiş gibi bir parçamız oldu. Yeni insanlarla tanıştığımda ve sohbetimiz eğitime geldiğinde, Tarsus Amerikan Koleji mezunu olduğumu öğrendiklerinde gözlerinde gördüğüm



güm hayranlık ve gıpta ifadesi her seferinde tüylerimi diken diken edip beni gururlandırır. TAC sadece bir okul değildir, bir yaşam biçimidir. Şu sıralarda yüz yüze çok sık görüşmesem de TAC'den arkadaşlarımla her gün iletişim halindeyiz. TAC'den mezun olduktan sonra uzun süre görmemiş olsanız dahi bir dostunuzla karşılaştığınızda aradan hiç zaman geçmemişçesine, o yıllardaki sıcaklığı bir anda tekrar yakalayabilmek tarifsiz ve paha biçilemez bir duygu. TAC camiasının bir parçası olmaktan dolayı çok gururluyum.

■ *Tıp okumak isteyenlere söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?*

Tıp eğitimi gerçekten çok zor ve de çok özveri gerektiren bir eğitim. Bir hekim meslek hayatına atıldığından itibaren de zor şartlar devam ediyor. Çok yoruluyorsunuz, geceniz gündüzünüz birbirine karışıyor, her zaman kendinizi geliştirmeye ve gün-

cel tutmaya devam etmeniz bekleniyor, her hasta ve hastalık ayrı bir bilmece olabiliyor, hastalar ve hasta yakınları tarafından şiddete maruz kalabiliyorsunuz; hekimlik mesleği gerçekten çok zor olabiliyor. Ama bana göre mesleki tatmini en yoğun yaşadığınız mesleklerden biri. Tıp fakültesini kazanmadan önce etrafımdan, hatta doktorlardan tıp yazmamamı tavsiye eden çok fazla insan oldu. Açıkçası bunlar bana çok da samimi gelmedi. Eğer gerçekten tıp okumayı, doktor olmayı çok istiyorsanız hayalinizin peşini asla bırakmayın, kimsenin sizi bu yoldan döndürmesine izin vermeyin, saydığım zorlukların üstesinden gelecek gücü kendinizde bulabilirsiniz. Tüm zorluklarına rağmen mesleğimden hiçbir zaman pişman olmadım ve mesleğimi her zaman çok sevdim.

Son olarak da tanıdığım en büyük TAC aşığı, sevgili dostum,

“Medikal estetik, cerrahi dışı işlemlerdir”

■ *Şu an yaptığınız işten daha detaylı bahsedebilir misiniz?*

Şu anda medikal estetik hekimliği yapıyorum. Medikal estetik, modern insanın günlük yaşantısı içinde iyilik hâlini fiziksel ve zihinsel olarak artırmak için yapılan uygulamalardır. Cerrahi dışı işlemlerdir, non-invaziv veya minimal invaziv işlemlerdir; yani girişimsel olmayan veya çok az girişimsel olan işlemleri kastediyoruz. Bu nedenle de rutin hayatınızı aksatmaz. İşlem sonrası nekahet, iyileşme dönemi için ameliyat gibi işinizden izin almanızı gerektirmez. Aynaya baktığınızda sizi rahatsız eden bir şey görüyorsanız bunu gidermeyi hedefleriz medikal estetikte. Bu işlemler genel olarak cilt ve cilt altına yapılan enjeksiyonları ve cihazlı işlemleri gerektirir. Örnek olarak mezoterapi, anti-aging, botoks diye tabir edilen toksin uygulamaları, dermal dolgu uygulamaları, PRP, bölgesel zayıflama, lipoliz yani yağ yıkımı, selülit tedavisi, ip askı yöntemlerini başlıcalarından sayabiliriz.

Mezoterapi; kabaca doğal bitki özleri, homeopatik ajanlar, ilaçlar, vitaminler ve diğer biyoaktif maddeler içeren karışımları -ki bunlar arasında gençlik aşırı, somon DNA denilen ürünler de vardır- çok sayıda iğne deliğinden değişik konsantrasyonlarda cilt ve cilt altına zerk etme tekniğidir. Saç dökülmesi, yüz ve boyun gençleştirme, selülit ve bölgesel inceleme, melazma ve leke tedavisi, stria (çatlak) ve skar mezoterapisi başlıca kullanılan alanlardır. Dermal dolgular başlıca yüzde alın, nazolabial katlar dediğimiz bölgelere, dudağa, mario-nette hattı (kukla çizgileri) dediğimiz bölgeye, göz altına, çene hattına, şakaklara, elmacık kemiğine, alına, hat-ta buruna uygulanabilir. Bunun yanında vücut dolguları da vardır.

benle aynı dönemden mezun Yusuf Erkmene beni siz değerli mezunlarımız, ağabey ve ablalarımız ve öğrenci arkadaşlarımla buluşturduğu için ve TAC için harcadığı değerli emekleri için çok teşekkür ederim. BizLetter'da röportajımın olması benim için büyük bir gurur kaynağı.

Ankara'da bir Ağustos Son Cuması



Kovid-19 belası sadece ülkemizde değil, tüm dünyada yoğun bir şekilde devam ediyor ve günlük yaşamımızı olumsuz etkiliyor. Dolayısıyla uzun bir süredir bir araya gelerek yapamadığımız Mezunlar Derneği Son Cuma buluşmalarını Ağustos 2020'de de gerçekleştiremedik.

Tabii imdadımıza yine teknoloji yetişti, bu kez güzel bir vesile ile Son Cuma'yı birleştirdik. 2020 mezunlarımızdan Ankara üniversitelerini tercih edip şehre gelen (gelecek olan) kardeşlerimize mezunlar olarak ekrandan "Merhaba" dedik.

Son Cuma buluşması öncesi Hale (Kundak) Soylu '86 ablaları, genç kardeşleri ile tek tek irtibat kurmuştu; herkesin Ankara WhatsApp grubuna kayıtları yapıldı. Sonra da sıra ağustos ayı Son Cuma buluşmasına geldi.

28 Ağustos 2020 Cuma akşamı saat 20.00'de Ankara Son Cuma'yı görüntülü telekonferansla gerçekleştirdik. TAC'nin güzelliği nerede? 1956 mezunu Tuncer Erzin Ağabeyimizle 2020 mezunu kardeşlerimiz aynı ortamda gayet keyifli sohbet ediyorlar. Şahsen tanıdığım için söylüyorum; Tuncer Ağabeyimizin iki torunu da 2020 kardeşlerimizden yaşça büyükler. Ama Tuncer Ağabey ve 2020 kardeşleri aynı dilden, aynı mavra kültüründen gelerek sohbet edebiliyorlar.

Çok güzel okullara kayıt yaptırılmışlar, Ankara çok iyi yeni kardeşler kazanmış oldu. Bizler de Ankara'da yaşayan mezunlar olarak kendilerine iletişim bilgilerimizi verdik, en kısa zamanda fiziksel bir toplantı da yapmayı planladık.

Tekno Son Cumaların iyi yanları da var elbette. Örneğin Mehmet Cüneyt Üvey '85, ABD'de bu

lunduğu ve çalıştığı için bu toplantıya katılamayabilirdi. Ama teknoloji sayesinde bir baktık, Ankara'lıların tabiri ile MCU, ekranda muhabbete girivermiş. Ne iyi etmiş!

Yine Ege Erkoçak '91, eskiden beri Ankara'dadır. Ama son dönemlerde zorunlu bazı nedenlerle Adana'da ve İstanbul'da oluyor, o da bu Tekno Cuma'ya Ankara dışından da olsa katıldı.

Daha kimler kimler... Yaklaşık 66 yıllık bir zaman aralığında birlikte sohbet edebilme mutluluğunu yaşıyoruz. Çok yaşayın TAC'li! Kovid-19 bizi ayıramasın, biz hep bir ve beraber olalım.

Yeni Son Cumalarda buluşmak dileğiyle...

Sevgi ve saygılarımla,

Doğan Gözde Özgödek
TAC '86

Eylül 2020 TAC Bodrum Son Cuma Halûka Bodrum Restoran

Bodrum'un Karaincir beldesinde yerleşik Ömer Faruk Tümer'in (TAC '85) girişimi ve çabaları ile yıllardır düzenlenen Bodrum Son Cuma birlikteliği Ağustos Son Cuma'dan beri artık Halûka Bodrum'da düzenleniyor.

Halûka Bodrum'daki buluşmalardan önce organizasyonlarımız, katılanlara uzaklık haksızlığı olmaması için münavebeli olarak farklı beldelerdeki farklı restoranlarda düzenleniyordu. Örneğin bir Son Cuma Bodrum'da yapıldıysa, bir sonraki Yalıkavak'ta, daha sonraki Gümüşlük'te, ondan sonraki de bir başka beldede yapılıyordu. Bu şekilde Bodrum'da yapılan Son Cuma, Bodrum civarından gelenlere kolaylık sağlıyor; buna karşılık Yalıkavak'ta yapılan bir diğer Son Cuma da bu kez Yalıkavak civarından gelenlere avantaj sunarak bir denge kuruyordu.

Ta ki TAC'li bir kardeşimiz bu yılın Temmuz ayında Bodrum'un merkezinde güzel bir restoran açınca ya dek...

Burak Özbaşıoğlu (TAC '89) yıllarca profesyonel yöneticilik yaptıktan sonra Bodrum'a yerleşip yaşamına ve çalışmalarına burada devam etmeye karar vermiş. Ablası Fulya Özbaşıoğlu vasıtasıyla hem Türkiye'de hem de 15 yıl boyunca Amerika'dan Meksika'ya ve Küba'ya kadar dünyanın değişik ülkelerinde mutfak şefliği yapmış Haluk Acar ile tanışmışlar. Aralarında gelişen dostluk neticesinde üçünün de ortak olduğu bir restoran açma fikri gelişmiş ve en sonunda Bodrum'un Myndos kapısı civarında, avlu içinde güzel bir mekân edinerek Halûka Bodrum'u damak tadına düşkün olanların hizmetine açmışlar. Değişik kültürlerin damak zevklerini Türk yemek ve meze kültürü ile sentezleyerek çok lezzetli, geniş bir menü oluşturmuşlar.

Burak Özbaşıoğlu (TAC '89), "TAC Bodrum" WhatsApp grubunda ve Instagram'da @halukabodrum yayınlanır yayınlanmaz, Bodrum ve havalisinde yaşayanların Son Cuma adresi de belirlenmiş oldu. Ağustos ve eylül Son Cumaları bu adreste gerçekleşti.



Eylül Son Cuma'ya katılanlar:

Turhan Kayasü '64
Muhsin Günaştı '66
Taner Cığer ve eşi '79
Mehmet Boro '80
Ömer Faruk Tümer ve eşi Asuman Hanım '85
Tülin Erköse '88
Eda Girmen '89
Burak Özbaşıoğlu '89 (Restoran sahibi)

60'lı, 70'li, 80'li yıllardan kardeşlerin katıldığı bu güzel Bodrum akşamı yemeğinde dönem anıları, fıkralar ve hoş sohbetlerle unutulmayacak keyifli anlar yaşandı.

Turhan Kayasü
TAC '64



Erdal İnönü, Mareşal Moltke ve toplumsal alışkanlıklar üzerine...

Ergül Bakay '63, Emekli Büyükelçi

Bilim ve siyaset yaşamımızın tanınmış ve saygın ismi, dışişleri eski bakanlarımızdan Erdal İnönü; bir konferans vermek üzere 17 Mart 2001 tarihinde başkonsolos olarak görev yaptığım, Almanya'nın kuzey Ren Falya eyaletinin Münster kentine gelmişlerdi. Konferansın konusu "Anılar ve Düşünceler" idi. Bilindiği üzere Sayın İnönü'nün bu isimle yayınlanmış birkaç ciltlik kitapları bulunmaktadır. Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nce düzenlenen konferansın açılış konuşması tarafımdan yapılmıştı. İzininizle, konuşmamın bazı bölümlerini ilgisi nedeni ile aşağıda kaydetmek istiyorum:

★★★

Yaşamlarında önemli olaylara tanıklık etmiş ve bir kısım olaylara bizzat katkıda bulunmuş kimselerin değer taşıyan birikimlerini kamuoyu ile paylaşımlarının önemine hep inandım. Anıların nakledilmesine ilişkin bazı örnekler vermek istiyorum. "Baba İnönü'den Erdal İnönü'ye Mektuplar" kitabında Sayın İnönü'nün ABD'de Princeton Üniversitesi'nde Macar asıllı Profesör Wigner'den aktardığı iki önemli anı var. Bir tanesi Wigner'in "Bazı ülkelerde bilimle uğraşmanın bir tehlikesi vardır. İnsan her şeyi yapabileceğine inanır, her alanda başarılı olabileceğini düşünür, bu yanıltır" sözleri. Sayın İnönü açıklamalarında "Bu sözlerin doğruluğunu ve yerindeliğini sonraları deneyimlerimle anladım" diyor. Bu sözler bence çok anlamlar ifade ediyor. Yine Profesör Wig-



ner'de bahsedilen bir Macar atasözü var. Macarlar, karşılaştıkları bazı sorun ve tersliklere anlayışla, hoşgörü ile yaklaşılması gerektiğini anlatmak için "Üzülmeyin, Mohaç'ta daha çok yitirmiştik" derlermiş. Bilindiği üzere Mohaç'ta Osmanlı Ordusu Macar kuvvetlerini yenmiş ve Macaristan, Osmanlı yönetimi altına girmiştir. Bu söz, hem Macarlar'ın Mohaç'ı hep hatırd tuttuklarını göstermesi hem de kişilere her olayı kendi boyutu içinde değerlendirmeyi telkin etmesi bakımından öğreticidir.

Bir başka bir örnek daha vermek istiyorum. Bu örnek, Mareşal Moltke'nin "Türkiye'deki Olaylar ve Durum Üzerine Mektuplar" isimli eseridir. Bu Alman subayı, 1836-39 yılları arasında Türkiye'de askeri uzman ve danışman olarak görev almıştır. Almanya'daki yakınlarına yazdığı mektuplardan oluşan anıları, denilebilir ki 19. yüzyıl Osmanlı İmparatorluğu ile ilgili gözlemlere dayanılarak yazılmış en doğru ve mümkün olabildiği kadar tarafsız, belki tek eser-

dir. Bu kitapta görmesini ve anlatmasını bilen bir insanın kaleminden o günlerin yaşam koşulları hakkında çok şey öğrendiğimiz gibi, kendisinin de katıldığı 1839 Osmanlı-Mısır Savaşı (Nizip Savaşı) hakkındaki gözlemleri çok önemlidir. Kitabın çevirmeni bakınız ne diyor: "Nizip Savaşı'nı bize hem büyük bir asker hem de kudretli bir yazar olan Moltke anlatmasa idi, o devirde hangi dertlerin koca Osmanlı İmparatorluğu'nu bütün hazırlıklarına rağmen, asi bir valisinin (Kavalalı Mehmet Ali Paşa) ordu-

suna karşı koyamayacak hâle getirdiğini belki bu kadar açık bir tarzda anlayamayacaktık."

Moltke'nin gözlemlerinden birkaç tanesini görmekte yarar var ve biz bu bilgileri, anılarını kaleme alan bir asker ve yetenekli bir yazardan öğreniyoruz:

"Hafız Paşa (Nizip Savaşı'nda Osmanlı ordu komutanı) bir mollar divanı kurdu. Yanımızda bunlardan düzinelerce var ve Feriklerden (tümgeneral karşıtı) daha ileride geliyorlar. Komutana, askerlik işlerinden anlamayan bu kişilere kulak asmaması gerektiğini söyledim ve ona, yarın güneş yeniden şu dağların arkasından battığı sırada, kendisinin muhtemelen ordusuz kalacağını ihtar ettim. Sözlerimin hepsi boşa gitti." Yazarın başka ifadelerinden, ordu komutanı Hafız Paşa'nın dünyanın yuvarlak olduğuna inanmadığı, sadece Alman subaylara karşı nezaket icabı dünyanın bir tabak gibi düz olduğu iddiasından vaz geçtiği anlatılmaktadır.

"İşin ve sanatın gelişmesi için gerekli unsurların bulunmadığı bir memlekette, ticaretin de en büyük kısmı sadece yabancı mamullerin yerli hammaddelerle değiştirilmesinden ibarettir."

"Ziraatın durumu bundan da kötüdür. Memleketin içinde kimse büyük ölçüde tahıl ziraatı ile uğraşmak istemiyor. Çünkü hükümet, satın almaları kendi kendine tayin ettiği fiyatlarla yapmaktadır. Hükümetin cebri satın alışı bu memleket için yangın ve vebanın ikisi birden olduğundan daha büyük bir beladır. Bu durum refahı ve kaynaklarını kurutuyor. 500.000 nüfuslu bir şehrin (İstanbul) kapılarında bir saatlik yerde uçsuz bucaksız verimli topraklar ekilmeden dururken buğdayı Odesa'dan (Rusya) satın almak zorunda kalıyor."

"Burada kim bir makamdan ayrılırsa gözden düşmüştür, kim gözden düşmüşse onun dostu yoktur, halk iktidar sahibi kişilere karşı hakkını asla arayamaz."

"İnsan vücudunun gösterilmesi haram sayıldığı için cerrahlik ilerlememiştir."

"Kadere inanış, vebaya karşı tedbir almayı önlemektedir. Resim sanatı yasaktır."

"Türkler hayırseverliklerini hayvanlara karşı bile göstermektedirler. Üsküdar'da bir kedi hastanesi bulursun. Beyazıt Camisi'nin avlusunda da güvercinler için bir bakım yeri vardır."

"Buradaki ortalama ömür uzunluğunu en çok 25 yıl, İstanbul'daki Müslümanların sayısını da 300.000 olarak kabul edersek; Türklerin burayı aldığı anda beri geçen 400 sene içinde İstanbul'da 5 milyona yakın Türk ölmüş demektir."

"Türkler bugün bütün içten bir devlet hâline gelmişler. Kadınlar bile çubuk içiyor."

"Burada bütün zenginliklerin esas şartı onu kurtarabilmektir. Türkiye'de para, malın kendisidir. Servet de esasen mevcut olan para miktarının tesadüfi olarak şu veya bu fert-



Helmuth Karl Bernhard von Moltke

te toplanmasından ibarettir. Avrupa'nın medeni memleketlerinde servet, kıymetli metallerin herhangi bir gerçek üretiminden doğar. Servetini bu yoldan elde eden adam, aynı zamanda devletin servetini de artırır; para ise sadece onun sahip olduğu mallar için bir ifade vasıtasından ibarettir."

"Türkiye'de yabancıların nüfusu o kadar kuvvetli ki bir Frenk bahis konusu olduğu zaman bu kişi memleketin kanunlarına tabi değildir; aksine kendi sefaretinin (büyükkelçilik) himayesi altındadır. En büyük suçlarda bile sadece tevkif edilebilir fakat cezalandırılmaz. İlk talep üzerine elçiliğe teslim edilmesi lazımdır. Aksi hâlde hükümetle siyasi müzakerelerin kesilmesiyle, filolar ve bombardımanlarla tehdit edilir. Suçlunun memleketine iadesi ile yetinilir. O da binebildiği ilk gemi ile yeniden cezasızlığın bu Eldorado'suna döner ve Türk makamlarının gözü önünde inadına ve dokunulmazlıkla dolaşır."

"Memuriyet satışı, devlet gelirin en büyük kaynağını teşkil etmektedir. Hediye bütün Doğu'da olduğu gibi burada da adettir. Aşağı tabakadan biri yukarıdakine hediye yapamaz; kadında hakkını arayan, bir hediye getirmelidir. Memurlar ve subaylar bahşiş alırlar."

"Bizim taraflardaki şarap eksperleri nasıl tadararak şarabın bağımlı ve yı-

lını keşfederlerse, bir Türk de bir içim suyu tadınca çok beğenilen hangi pırdanadan geldiğini söyler."

"Güzellikleri haklı olarak övülen Türk mezarlıkları, İstanbul'un etrafında en güzel manzaraların görüldüğü burunları taçlandırırlar."

"18 saltanat yılının acı tecrübeleri sayesinde Sultan Mahmut, mevcut devlet teşkilatı ile memleketi idareye devam edemeyeceğine ve hayatını bu şartları tamamıyla değiştirmek uğrunda ortaya koyması gerektiğine candan inandı; bunun örneklerini mutlu Batı memleketlerinin teşkilatında aradı. Milletinin yeniden dirilmesi onun hayat görevi idi, bu planın boşa çıkması da onun ölümü oldu. Milleti arasında bu yenileşme hareketinde idare edici ya da yardımcı olarak yanına alabileceği aydın bir insan da bulamadı."

Moltke'nin hatıratında daha birçok noktaya işaret edilmekte, ancak dergimizin sayfa kapasitesi nedeni ile bunlara yer verilememektedir. Sadece ilgilinin son bir gözlemini kaydedelim: "Osmanlı İmparatorluğu henüz kök salmamış olan yeni teşkilat bakımından bir çocuk gibi zayıf, devri geçmiş eski kurumlarıyla da bir ihtiyar kadar çökmüş hâldedir."

200 yıl kadar önce ifade edilen kimi düşünce ve yaklaşımların, olaylara ilişkin gözlemlerin benzerlerine bugün bile rastlanıyor olması toplumların bazı alışkanlıklarının, düşünce biçiminin, kültür değerlerinin, doğrularının ve yanlışlarının uzun vadede bile kolay kolay değişmediğinin bir kanıtıdır. Bu tespitlerin üzerinde durulmasının toplumumuzda karşılaşılan bazı sorunların anlaşılabilir aşılanmasında kuşkusuz yararı olacaktır.

Sayın İnönü'yü bu vesile ile bir kez daha rahmetle anar, kaleme aldığı anılarının yakın tarihimize tuttuğu ışık nedeni ile kendisine teşekkür ederiz. Böylelikle konferans sırasında çekilen bir fotoğrafımızı da Moltke'nin bir fotoğrafı ile birlikte sunmuş oluyorum.

Bir Ömür Böyle Geçti

Aydın KOÇ

Aydın KOÇ

1951 yılında Ankara'da doğan Aydın Koç, Ortaokul ve Liseyi Talas ve Tarsus Amerikan Kolejlerinde okumuş ve 1968 yılında liseden okul birincisi olarak mezun olmuştur. Daha sonra Orta Doğu Teknik Üniversitesinde Elektronik Mühendisliği eğitimi görmüş ve 1973 yılında da Elektronik Yüksek Mühendisi olarak yüksek şeref derecesiyle mezun olmuştur.



PHILIPS NV'de gerek Hollanda, gerekse Türkiye'de toplam beş sene çalışan Aydın Koç, bilahare işletme dalında da bilgi ve becerisini artırmak için önce 1978 yılında İstanbul İşletme Bilimleri Fakültesi'nden birincilikle mezun olmuştur. Daha sonra ABD'deki Stanford Üniversitesinin iki senelik MBA programına kabul edilen Aydın Koç, 1981 yılında bu eğitimi de başarıyla tamamlamıştır.

ABD'deki iş hayatına uluslararası şirketlerin problemlerine çözümler üreterek ve onların girmek istedikleri pazarları inceleyerek giren Aydın Koç, ABD'nin en prestijli danışmanlık firmaları olan Boston Consulting Group ile Booz, Allen & Hamilton'da toplam yedi sene danışmanlık yapmıştır. Mühendislik özgeçmişinden de yararlanan Koç, yarı-iletken sektöründeki LSI LOGIC, OAK TECHNOLOGY, ZiIOG ve BITBLITZ firmalarında yirmi sene boyunca gittikçe daha sorumlu görevlere getirilmiştir.

2001'den itibaren enerjisini eşi ile birlikte kurdukları aile şirketini geliştirmeye adanmış Koç yedi sene boyunca şirketin CFO'su olarak görev yapmıştır. Şirketin 2008 yılında başarılı bir şekilde satılmasından sonra Aydın Koç bir süredir takip etmekte olduğu melek yatırımcılık sektörü ile daha yakından ilgilenme fırsatı bulmuştur. Bunun sonucu olarak dünyanın en büyük melek yatırımcılık platformu olan Keiretsu Forum'a üye kabul edilmiş ve 2012'de platformun İstanbul şubesini açmıştır. Hâlen başarıyla faaliyetlerini sürdüren Keiretsu Forum İstanbul bu süre zarfında Türk girişimcilere en fazla yatırım yapan kurumlardan biri olmuştur.

Kırk senedir profesyonel zamanının yarısını Kaliforniya'da, yarısını da Türkiye'de geçiren Koç evli olup ikiz kızları vardır. Eşi ile birlikte Türk-Amerikan derneklerinde aktif olarak çalışmaya devam etmektedirler. Yetişkin senelerinden beri şiir sanatına ilgi duymakta olan Aydın Koç bu küçük kitapçık ile bu konuda da katkıda bulunabilmeyi ummaktadır. Şiirler 1992-1995 yılları arasında yazılmıştır.

TARSUS RÜZGÂRI

Ne derinmiş duygularımız
Ne sağlamış bağlarımız
Menfaatsiz dostluklarımız
Bulunmaz arkadaşlıklarımız
Tarsus! Aklımdan çıkmayacaksın!

Yoğruldu kişiliğimiz hamur gibi
Mayamız aynı hepimizin
Savrulduk bilahare tohum gibi
Kaybetmedik izini birbirimizin
Tarsus! Hep içimde yaşayacaksın!

Cumartesi erkenden yapılan maçlar
Şalgam suları, fıstıklı dondurmalar
Türlü muziplik yapılan mütalaalar
Onbaşılar'da koruk sulu lahmacunlar
Tarsus! Tadın hâlâ damağımda!

Doyum olmayan ateşli sohbetler
Hafta sonları Adanalar, Mersinler
Stickler'deki ranzalı yatakhaneler
Ders sonrası nice faaliyetler
Tarsus! Fikrin hâlâ dimağımda!

Kaygısız, tasasız, kahkahalı
Ne asude günlermiş onlar meğer
Dayanamadığımız dört duvar arasında
Bütün bir hayata hazırlanmışız meğer!
Gofer'iyle, Temel'iyle, Akış'ıyla aklımda
Mezuniyet yüzüğüm hep parmağımda,
Çeyrek asır oldu yuvadan çıkalı ama
Tarsus! İçimden hiç çıkmayacaksın!

[İstanbul - 19 Aralık 1992]

[Sevgili Hocam kitabının verdiği ilhamla]

Bir Zamanlar Ankara-Adana “Mavra” Treni

Doğan Gözde Özgödek TAC ‘86
Ankara

Başlıkta “bir zamanlar” yazınca, çok eski zamanlardan bahsettiğim zannedilmesin. Şunun şurasında 6-7 yıl öncesine kadar devam eden bir dönemden bahsediyoruz.

Bence TCDD’nin en güzel treni yataklı trenlerdir. “Efendim bu hız çağında nedir öyle tıkr saatlerce demiryolunun üstünde git, geceyi geçir, değer mi?” denilebilir. Öyle ya, uçaktı, hızlı trendi, otoyollardı denilince şehirlerarası ulaşım bir başka boyuta çıktı. Ama bence yine de TCDD denilince akla yataklı tren gelir. Tabii aslında yataklı trenlerden çok, yataklı trendeki TAC gezileri akla gelir.

Son 6-7 yıla kadar süren güzel bir TAC-Ankara geleneğimiz vardı. Okulda gerçekleşen Mezunlar Derneği Genel Kurulu olsun, Adana yemekleri olsun, TAC’de bir başka etkinlik olsun, bize bahane olsun, her ne olursa olsun, Ankara mezunları olarak atlardık yataklı trene, bir cuma akşamı saat 20.05’te. Hepimizde bir heyecan; okula gidiyoruz, diğer mezunlarla muhabbete gidiyoruz, Betül Abla’nın sabah kahvaltısına gidiyoruz, Dernek Genel Kurul’u ya da bir başka etkinlik sonrası humustu, kebaptı, baklavaydı, rakıydı doğal ve dengeli beslenme mavrası yapmaya, Haydar Hocamızı ziyaret etmeye, Stickler’in gölgesi altında serinlemeye her türlü vesile ile gi-

diyoruz. Yataklı tren, adeta bir TAC buluşmasına vesile oluyor.

“Mezunlarca” mevra yolculuğu!

Haa, zannedilmesin bu tek yönlü bir mavra! Bunun genellikle ocak ayında gerçekleşen Adana-Tarsus/ Ankara hatlı olanı da vardı. Genellikle Ankara Balosu ve Dernek Koordinasyon Toplantısı için, bu kez Güney’den Ankara’ya, “mezunlarca” mavra yolculuğu yapılırdı. Sabah erkenden tren garında Çukurova ekibini, değerli ağabeylerimizi karşılar ve enfes bir TAC hafta sonunu Ankara’da birlikte yaşırdık. Bazen mezunlarımızla birlikte Haydar Hoca da gelirdi. O ekipte de Erdoğan Kaynak Hocamız (63), Akar Burduroğlu (62-63), Kemal Tarım (74), Haldun Kancaal (74) ve daha kimler kimler olurdu!

Dönelim bu mavra treninin Ankara’dan Adana’ya seyahat edenine... Çok TAC’li birlikte bu yolculuğa katıldık. Genellikle kadroda Tuncer Erzin (56), Bahattin Gürsöz (63), Emin Çulhacı (68), Cengiz Atalay (72), Refik Kutluer (74), Ali Sedat Özbek (79), Deniz Özdal (94), Özlem Uluğ (98), aile bireylerimiz, bir keresinde Kadir Suat Arseven (76) gibi ağabeylerimiz ve kardeşlerimiz olurdu. Sağlığında rahmetli Aykut Toros (63) ağabeyimiz de bu trenin yolcularındandı.

Cuma akşamı Ankara Tren Garı. Atatürk’ün Kurtuluş Savaşı’nı yürüttüğü merkezlerden biri, Atatürk’ün o dönemki evi de Gar’dadır. TAC Ankara ekibi buluşuyoruz, trene yerleşiyoruz. Yataklı vagon kondüktörü keyifli. Bir keresinde “Yaa, ne güzel, trene ışık doğdu” demişti. Biz mavra muhabbet, standart yataklı tren uygulaması, vagon restorana geçiyoruz. Tren hareket ederken biz de sofrayı donatıyoruz. Maşallah ekip, bir anda sıkı restoran müşterisi oluyor. Bir keresinde vagon restoranın şefi, “Ağabey sizin ekip iyi, gece 12’yi beklerseniz ben size bir çorba servisi de yapayım” demişti. Vagon restoranda adeta paçacı muhabbeti!

Gece geç saatlere kadar güle oynaya mavra devam ediyor. Her sene böyle oluyordu. Hakikaten çok özel bir yolculuktu. Gecesi ayrı keyifli, ama günün ilk ışıklarını yakalarsanız –ki ben se-verdim o saatlerde trenden dışarıyı seyretmeyi– tren bozkırı terk eder, Torosların ihtişamlı doğasına girer, sarp kayaların, güzel ağaçların arasından, tünellere gire çıka ilerler. Pozantı, Belemelik, Hacı Kırı derken bereketli Çukurova’ya inen tren, hiç yılmaz bu yolculuktan.

Betül Aba’nın elinden zehir olsa içeriz

Sabah saat 07-7.30 gibi Yenice Garı’nda iniyoruz. Malum, bu Gar’da da 2. Dünya Savaşı’ndaki meşhur İnönü-Churchill görüşmesinin anıları var. Genellikle bizi TAC’nin emektar çalışanı Ramo karşılıyor. Sanki bir TAC mezunu gibi okula bağlı. Sadece çalışan olduğu için değil; seviyor okulu, camia-yı. Ramo gelemiyorsa, mezunlar karşılıyor.

Yenice-TAC arası da ayrı bir muhabbet. Varyyoruz okulun sokağına. Misak-i Milli kampüsünde, Güner Baykal rahmetli ağabeyimiz döneminde Dernek’e tahsis edilen o güzel binanın üst katında bulunan Mezunlar Derneği ofisinde, Betül Aba kahvaltısının tadına bakmaya. Menü, değme restoranda olmaz haa! Zahterinden bi-

berlisine, sıkmasına, çeşit çeşit böreğinden karakuş tatlısına ne ararsanız var. Bazen nane, tırnak ekmeği ve tulum peyniri gibi özel siparişler de olur. Mamul ikram edilir. Bazen bu kahvaltı, Stickler’in önüne taşınır. Zaten Betül Aba’nın elinden zehir olsa içeriz.

Kahvaltı esnasında ve sonrasında mavra devam eder. Ama eğer yolculuk nedeni Genel Kurul ya da okulla ilgili ciddileşmemizi gerektiren bir nedense, hemen sorumlu birer TAC’li olarak öbür şapkamızı giyer ve çalışmaya başlarız. TAC Mezunlar Derneği Genel Kurulları da ilk katılmaya başladığım günden bugüne kadar kardeşçe, kol kola geçen ve değerli sonuçların da çıkarıldığı bir çalışma alanı gibidir.

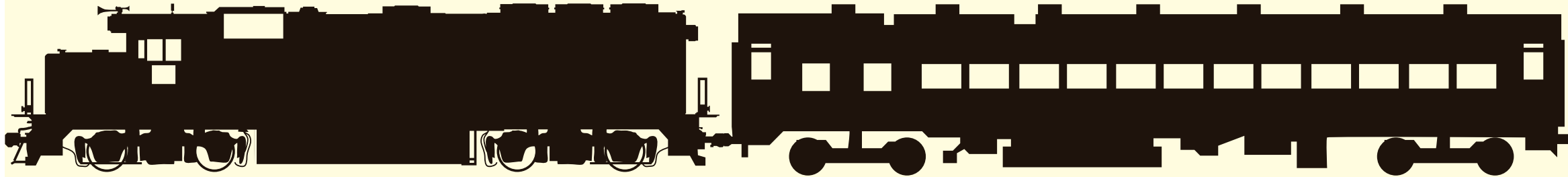
Toplantılar sonrası, dönüş yolculuğu genellikle aynı günün akşamında, yine trenle yapılır. Ama trene binmeden önce Tarsus’un güzide restoranlarında kebab ve kuşgözü lahmacun ile bu gününbirlik lezzet festivali taçlanır. Trene dö-nüldüğünde bira vs. cila için devreye girer, pek yemek yiyecek hâlimiz kalmamıştır. Dönüş-te genellikle yorgunluk olur, kadro daha erken kompartımanlara çekilir.

Gözümüz kulağımız TCDD’de

Bu tren ve yolculuğu, şimdilik “bir zamanlar” olarak anılıyor. Ne zaman biteceği belli olmayan hızlı tren inşaatı nedeniyle bu tren uzun süredir çalışmıyor. Elbette bu tren çalışmıyor diye TAC’ye gitmemezlik etmiyoruz; daha hızlı olduğu için otomobil ya da uçakla yine okulumuzla buluşmaya, ağabey ve kardeşlerimizle kucaklaşmaya gidiyoruz. Ama o mavra treninin lezzeti olmuyor bu yolculuklarda. Gözümüz kulağımız TCDD’de; bir gün Ankara-Adana yataklı tren seferlerinin başlamasını, yeniden o güzel hafta sonu seyahatlerini yapmayı hayal ediyoruz.

TAC, mezunu ile güzel ve anlamlı. Çünkü orası, hepimiz için ailemizden sonraki ailemiz. “TAC ailem” hitabı pek çok mezunun kullandığı bir sözdür, mesajlarına ya da yazışmalarına başlarken. TAC’nin bu güzelliğine sahip çıkalım ve bu kardeşlik geleneğini devam ettirelim.

TAC sevgi ve saygısıyla.



60 yıllık bir şezlong

Hüseyin Büyükyurtsever TAC '91

Her şey, dört yaşındaki oğlum Batuhan'ın bir kelebekten korkması ile başladı.

O gün fark ettik ki Batu, neredeyse hiç doğa ile tanışmamıştı. Ev, asansör, servis ve yeşil çim halılı kreş arasında geçmişti günleri.

İşte o gün, bir yazlık ev edinme fikri geldi eşim Güzide ile benim aklıma.

Neredeyse her sene, 3-5 gün tatil için gittiğimiz Mersin Yeşilovacık'ta çok güzel bir otelin genel müdürlüğünü yapan Erden Sezer Ağabeyime (TAC '62) açtım konuyu. Otelin bulunduğu kompleksin içerisinde yazlık evler de vardı. O da "Bizim Akar'ın evi var. Gelip baksana" dedi. Erden Ağabey'in "Bizim Akar" dediği Akar Burduroğlu (TAC '63) ağabeydi.

Atladık gittik, görüştük ve evi aldık. Akar Ağabeyim bilmez ama o, bizim eşimle edindiğimiz ilk mülk evimizdi. Senet yok, sepet yok, kredi yok, imza yok. Sadece "Hayırlı olsun, nasıl ödersen öde" diyen bir ağabey var. Bin şükür, problemsiz ödedik.

Evi teslim almaya gittiğimizde Akar Ağabeyim dedi ki "Bak Hüseyinciğim, bu benim TAC'de dinlenmek için lounge'da kullandığım şezlong. Bu evde şezlongu da sana bırakıyorum. Sen de dinlenirsin."

İşte, fotoğrafını gördüğümüz, tepe tarcında "AKAR" işli o şezlong, hâlâ bizim evimizde. Bu yıllar içerisinde iki defa mobilyacıya gitti. Cilalandı ve bakımı yapıldı. Evin en güzel köşesinde duruyor.

Bütün bu hikâyenin başlangıç sebebi Batuhan şimdi büyüdü. 16 yaşında. TAC 9. sınıfta okuyor. TAC '24 olacak inşallah. Akar Ağabeyimin bana verdiği gibi, günü geldiğinde ben de Batu'ya vereceğim bu şezlongu. Şimdilik 60 yıllık olan bu şezlong, belki de 100 yıllık olacak.

Çok teşekkür ederim Akar Burduroğlu (TAC '63) Ağabeyim.

TAC kardeşlik, sevgi ve saygısı ile.



AYAN, PİNCHAN VESAİRE



Osman Çetin '96

"Reklam, talep yaratma sanatıdır."

American Marketing Association (AMA), reklamı bu sözlerle tanımlar.

Reklam ve genel olarak pazarlamayı ele aldığınızda en kısa ve en efektif sözlerle yapılan tanımlamalardan birisidir. "İnsan bilincinde olmayan bir talebin direkt ya da dolaylı olarak bilincine veya bilincinin altına maddi ya da manevi yöntemlere enjekte edilmesi sürecidir" de diyebiliriz.

Girdiğin mağazada, sen hemen çıkma diye çalan müzikten tut, yolda mağazanın önünden geçerken bilinçaltına gelen sübliminal "satın alma" mesajına kadar aslında hep bir ekonomik çarkın içerisinde tutulursun. Belki o anda direnirsin, almazsın ama kanına girilmiştir bir kere; yarın olmazsa öbür gün elinin o mala gideceğini karşıdaki çok iyi bilir.

Hayata fena hâlde benzeyen futbolda da insan aklını rehin almaya niyetli sistem, belirli dönemler-

de en önemli ekonomik paydaş olan taraftarın beynine bu tip mesajları vermeye bayılır. Beyin ile kalp arasındaki hükümlanlık mücadelesinde genellikle kalplerin "Avrupa Fatih" muamelesi gördüğü futbol taraftarlığında insanların zayıf noktalarını bulmak pek de zor olmamaktadır.

Sistemin sömürü dozajını artırdığı en önemli periyot, transfer dönemidir. Bütün sene desteklediği takımın sezon boyunca ortaya koyduğu oyundaki artıları ve eksileri tam analiz edemeyen ya da etmeye gerek duymayan insanlar; bir de bunun yanında rakip analizi yapmaktan da aciz kalınca transfer dönemlerinde cümbüş başlar.

Endüstrinin diğer paydaşları olan UEFA'nın/FIFA'nın, medyanın, kulüplerin, oyuncuların, menajerlerin ve sponsorların ana besin kaynağı (ya da müşterisi) diyelim, bu sporu takip eden taraftarlardır. Taraftar kelimesini fanatizm olarak değil, ilgi





Taylan Antalyalı



Radamel Falcao

Abdurrahim Albayrak

duyan ve bu ilgisi için tüketimden kaçınmayan tüm insanlar için kullanabiliriz. Taraftar o kadar önemlidir ki bir gece hepsi rüyalarında futboldan çekilmeyi görseler ve sabah uyandıklarında bunu uygulasalar, dünyada futbol endüstrisi diye bir şey kalmaz ve meşin yuvarlak arsaya düşer.

Endüstrinin (bence tali) aktörleri bunu bildikleri için “mış gibi yaparak ve göstererek” en acımasız reklam ve pazarlama taktiklerini taraftar üzerinde uygularlar. Yazının başında belirttiğimiz gibi talep yaratma işini uygularken amaçları hep bugünü ve kendilerini kurtarmak olur. Kâğıt üzerinde aslında herkes, futbolun ve kulüplerin istikbalini düşünürmüş gibi gözükür, ama gerçek öyle midir?

“Nereden çıktı bu mevzu?” dersiniz, geçtiğimiz ağustos ayında izlediğimiz Messi komedisini ve Türkiye’deki transfer kaosunu görünce bunları yazmak kaçınılmaz oldu, diyebilirim.

Kontratında çıkış bedeli olarak 700 milyon euro yazan bir adamın, “Başkan bana tüm sene boyunca, şimdi oynarsam sezon sonu istediğimi yapabileceğimi söyledi. Ben de ona inandım” demesi ile şiddetlenen tiyatronun beklenen sonla bitmesi pek çoğumuzu şaşırtmadı.

Varsayalım 6 kez Ballon d’Or almış ve tarihin en büyük oyuncusu kabul edilen bu arkadaşın zekâ seviyesi Başkan’ın bu sözüne inanmayı tercih etti. Peki, acaba kaç kişi kontratta yazan o paranın Barcelona’ya ödenebileceğini tahmin ediyordu?

CR7’nin ayrılığını sükûnet ile karşılayan La Liga yönetiminin ellerindeki tek pazarlama metası olan Messi’nin de ellerinden kaçmasına izin vermeyeceğini az çok hepimiz öngörüydük ama Manchester City ve ona bağlı medya kuruluşlarının bunu kendi reklamları için bu kadar kullanabileceğini pek tahmin edememiştik. 33 yaşında

ve dünyanın en çok kazanan futbolcusu sıfatını taşıyan bir adama verilecek olan 700 milyon euro bonservis ve beş senelik maaşı düşününce, bu paranın ekonomik olarak geri dönüşünün olması zaten pek imkân dâhilinde değildi. (Messi’nin Barcelona’dan 87 milyon euro maaşı, sponsorlar dâhil toplamda da 131 milyon euro yıllık kazancı olduğu söyleniyor.)

City’nin reklam çalışmasına alet olan medya organları işi daha da ileri götürüp Messi’nin üç sene İngiltere’de, kalan iki sene de ABD’deki ortak takım New York City’de oynayacağını söylemesi işi daha da rezil boyuta taşıdı. Bizleri 19. yüzyıl başındaki insanat bahçesi günlerine götüren bu anlayış, para ve ona hükmedenlerin futbol endüstrisini getirmek istedikleri noktayı bir kez daha gözler önüne serdi. Sanki New York’a sirk gidiyormuş ve New York halkına Messi’yi göstereceklermiş gibi bir yaklaşımın ne kadar etik olduğunun yorumunu sizlere bırakarak benzer durumda çırpınan ülkemizi ele almak gerek diye düşünüyorum.

Yıllardan beri siyaset ve güç savaşlarının içerisinde boy vermeye çalıştıktan sonra bundan vazgeçip denizde boğulan Türk futbolu da küresel yaklaşımın bir küçük kopyası olarak yoluna devam etmeye çalışıyor. Konvansiyonel medyanın yerini sosyal medyaya bırakmasının ardından ortaya çıkan tüketim çılgınlığı son noktaya ulaşmış durumda.

Son yıllarda bir alışkanlık hâline gelen, “Taraftarı büyük oyuncu geleceğine inandır ve tüm transfer dönemini onun algısı ile geçir” stratejisi herhangi bir mantık içermese de Türkiye’de geçerli bir akçe hâline gelmiştir. Şüphesiz bu durumdan maddi ya da manevi olarak nemalanmakta olan birçok aktör var, ama en trajik hedef durumundaki taraftarın buna mahal vermesidir.

Yazının giriş bölümünde de bahsettiğim gibi, futbolla olan ilgisi ayak bileği seviyesinde olan güruh “X takım 10 tane adam aldı, biz neden 7 tane aldık?” adlı idrar yarışının bir aktörü olmayı kendine görev addeder. “Bize gerçekten o kadar adam lazım mı? Bize o adam lazım mı? Bizim bütçemiz nedir, bugünkü finansal darboğazda bizim katkımız nedir? Önceki yıllarda yönetimi yanlış ve gereksiz transferlere iterek bugünkü sıkıntılı durumu biz mi yarattık? Bizim bu davranışımız yönetime kendi beceriksizliklerini örtmek için bulunmaz bir nimet sunuyor mu?” gibi sorulardan kaç tanesini kendine sorar taraftar bilinmez, ama bu soruların pek de sorulmadığını bilen perde arkası aktörleri bu zaafi kullanmaya devam eder.

Ülkenin spor kanalında kulüplerin Kovid test parasını ödeyemediği ve bunun için TFF’ye başvurduğu haberi yayınlanırken, aynı dakikalarda başka bir mecrada Benfica’nın 9 milyon euro yıllık maaş veremediği için alamadığı adamı Türk takımlarının transfer etmek istediği haberi çıkıyor ve bir Allahın kulu da “Ya arkadaşım git bak bakalım buzdolabında ayran var mı içmeye?” diye bu adamları uyarmıyor. Çünkü yersen ve yiyecek çok maalesef.

İnsan bunları gördükten sonra kendisine “Ülke insanının zekâsında gerileme mi var yoksa iş gücü yok ne yapsınlar, zaman geçsin diye mi bunlara inanır mış’ gibi yapıyorlar?” diye sormadan edemiyor. “Mış’ gibi yapanlara karşı taraftar da mı ‘miş’ gibi yapıyor?” sorusu hep kafaları kurcalıyor.

Lafı çok uzatmadan bağlamak gerekirse... Basit mantıkla, yarım depo benzini olan adam, yarım depo daha alsa deposunu doldurur; ¾ depo benzini olan ise sadece çeyrek depo benzin ile diğer araba ile aynı seviyeye gelir. Sen diğer araba yarım depo alıyor diye kendini bir yarışa sokup çeyrek yeterken yarım depo alırsan ¼ depo benzinin yere akar ve bu da sana zarar yazar.



Edinson cavani

Transfer dönemlerinin en basit analizi budur.

Taraftarın ise bir insan olarak kendi içine dönüp “Ben ne istiyorum?” sorusunu sorması gerekir. İnsan önce elindeki ile yetinip israftan kaçınarak, ondan bir ürün çıkarmaya çalışmalıdır. Bu, takımında hâlihazırda var olan bir oyuncu da olabilir, altyapıdan gelecek olan bir genç de. Ama yeter ki onlara şans verilsin. Aksi hâlde iş, tüketim çılgınlığına dönecektir.

“Onu da isterim, bunu da isterim; onda var ben de neden yok?” kültürü, biraz da sistem tarafından dayatılmış bir yapıdır. Bu dayatma insanın gözünü kör eder ve aynaya baktığında koskoca bir karanlık görmesine neden olur. İnsanın, kendisine verilen en büyük hediye olan aklını kullanıp mantık çerçevesinde olayları yorumlaması gerekir. Aksi takdirde perde arkasında olmalarına rağmen icraatlarını alenen yapan endüstriyel zihniyetin onları ele geçirmesi işten bile değildir. Taraftar olarak özümüze dönüp kendimizi sorgulamazsak yokuş aşağı giden freni patlak arabadan farkımız kalmaz.

Muhyiddin Abdal’ın Nefes’te dile getirdiği ve insanı farklı düşüncelere iten bir sözle yazıma nokta koymak istiyorum:

Ayan nedir, pinhan (nihan) nedir

Nişan nedir şimdi bildim...

Ayan da belli, nihan da. Maksat nişanı görebilmek. Çünkü taraftar, yani insan, aslında dünden hazır gönlünü sevdiği takıma vermeye...

Herkese sıhhat, akıl, huzur ve spor dolu günler diliyorum.

EROL ERKEN'İN TALAS'TA BAŞLAYAN VE KIZKALESİ'NDE NOKTALANAN YAŞAM HİKAYESİ



sviçre'de ikamet eden Yücel Erken'le (TAC '62) e-posta ortamında (sınıf arkadaşım Yılmaz Aya-ta'nın teşviki ile) haberleşme şansını yakaladım. Pandemi nedeniyle tatillerini geçirmek üzere eşiy-le geldikleri Sakız Adası'nda mahsur kalan Yücel ile yazışmam sırasında, kardeşi Erol Erken'in hüznü-lü hayat hikâyesini öğrendim. Bu hikâyenin detayları-nı araştırdım. Sevgin Oktay (TAC '54) ve Engin Ünsal (TAC '55) ağabeylerime ulaştım.

Amerika'da yaşayan ve akciğer kanserinden haya-tını kaybeden Erol'un külleri, vasiyeti üzerine Sevgin Oktay tarafından bir kutu içerisinde Mersin'e getirili-yor ve Erol'un çocukluğunda arkadaşları ile hoşça va-kit geçirdiği Kızkalesi çevresinde, Akdeniz'in sularına dökülüyor.

Bu hüznü-lü hikâyenin detaylarını Engin Oktay ve Engin Ünsal ağabeylerimiz ile Erol Erken'in eşi Kathy Erken'in anlatımlarından okuyalım:

★ ★ ★

Yücel Erken'in rahmetli ağabeyi Erol Erken'in anısına

TALAS ARKADAŞLIĞI

- 498 Sevgin Oktay 1946-1950 (Safranbolu)
- 499 Dinçer Alyanak 1946-1950 (Uşak)
- 505 Sadun Özdenizmen 1946-1951 (İstanbul)
- 508 Hulusi Sağlamer 1946-1950 (Mersin)
- 518 Mustafa Sırrı Eser 1946-07.10.1949 nakil (Mersin)
- 527 Erol Erken 1946-1950 (Mersin)
- 551 Engin Ünsal 1947-1951 (Çankırı Ortaokulu 2. sınıftan Talas'a)

871 Yücel Erken'in (1954-1959) notu

Sevgin Oktay, Hulusi Sağlamer ve rahmetli ağabe-

yim Erol Erken, Talas'a aynı senelerde başlayıp hiç se-ne kaybı vermeden aynı yıl okulu bitirirken; Sadun Özdenizmen bir sene kaybederek Engin Ünsal ile bir-likte mezun oldu. Hulusi Sağlamer, lise öğrenimine Mersin Lisesi'nde devam ettiği için Tarsus Amerikan Koleji'ne (TAC) gelmedi. TAC'de lisede okudukları yıl-larda Türkiye'de lise öğrenimi dört sene idi. O neden-le Sevgin Oktay 1954'te, Erol ile yakın arkadaşlık ku-ran Engin Ünsal ve Sadun Özdenizmen 1955'te mez-un oldular.

Erol 1954 senesinde, yani TAC son sınıfta iken okuldan ihraç edildi. Stickler Assembly Hall kapısın-dan içeri girerken, o sabah geç uyandığı için kahvaltı niyetine satın aldığı simidini çöp sepetine atması-nı isteyen Amerikalı fizik öğretmeni tarafından uya-rılmış, itiraz edip öğretmenle yumruk yumruğa kav-



gaya girişmişti. Erol, lise tahsilini tamamlayabilmek için önce Mersin Lisesi'ne, sonrasında da Rize Lise-si'ne giderek mezun olabildi. 1 Nisan 1991 tarihinde, daha 56, yani babamızın öldüğü yaşta iken, Ameri-ka'da yaşama veda etti. Arkadaşlarıyla olan bağı ömür boyu sürdü; dostlukları hiç kopmadı.

★ ★ ★

Erol Erken'in eşi Kathy Erken tarafından Sevgin Ok-tay'a gönderilen mektup:

Merhaba Sevgin,

Erol and I were married in December 1979. He was the general manager of Crow Canyon Country Club where I worked. Erol had many dreams and began with selling residential real estate. I helped him with the translation of legal ter-minology in order to earn a state li-cense to sell property.

Erol had one big dream and that was to build an upscale, unique res-taurant in Turkey where he and his childhood friends would go and swim out to a castle in the water. He envisioned it with all of its finery, prestige and believed this to be his "Me-diterranean Treasure".

As a young man growing up in Turkey, Erol claimed that he had attended some of the finest schools in Talas as secondary school and even-tually, in his carrier schools of hotel management in Istanbul and Rome, Italy. Erol's dream was put on hold because he required a lot of financing.

In 1988, Erol became increasingly sick with the flu and pneumonia. Erol would recover, but eventually



the lungs depicted evidence of lung cancer. On Feb-ruary 14, 1989, the doctor advised that his cancerous tumour was inoperable and it was only a matter of ti-me. The cancer was growing at a rapid rate and Erol came to the realization he would never leave the hos-pital.

His desire to follow his dream led him to a thou-ght of resting where his dream began and he reali-zed cremation would be the only feasible method to return to where he was longing to be at rest. It was Erol's desire and final wish to return to Turkey to rea-lize his childhood dream.

It should be noted that it was not a com-mon practice for a Turkish man to have his body cremated but Erol saw no other way of achieving this goal.

He requested that his remains be spread in the Mediterranean waters near the castle where he played as a young boy with his friend Sevgin.

Early April 1991, Erol passed away with thoughts of his children and hoped his desires would not offend the people he loved. His dearest fri-end in life, Sevgin, granted Erol his last wish and travelled to Turkey to the place where they shared many happy memories. There he lovingly placed his friend into the waters near the castle and said goodbye.

Sevgin, please be aware that Erol and I spent many hours discussing and debating the pros and cons of cremation versus preparation and transportation of his body to another country. Erol made the final de-cision to be cremated and left specific instructions about how his remains were to be laid to rest. I was so





thankful when you contacted me and offered to take the remains to Turkey.

**Respectfully,
Kathy Erken**

★ ★ ★

Sevgin Oktay'ın konunun devamıyla ilgili hatırası:

Erol'un isteğini okuduğum zaman, onun arzusu-nu yerine getirmek için, küllerini senelerce evvel beraberce yüzdüğümüz Kızkalesi sularına koyma görevini üzerime aldım. 1993 senesinde Betty'le bir kayak tuttuk. Külleri havi, güzel bir tahta kutuyu da içeren kırmızı kadife torbayı koltuğumun altına alarak kayıktan suya daldım. Senelerce evvel berrak olan suyun yerine, bu kez ilerisini pek göremediğim o bulanık suyun içerisinde nefesimi tutabildiğim kadar aşağılara indim; torbayı daha da aşağıya salıverdikten sonra geri, yukarı çıktım. Tam kayıkta bekleyen Betty'nin yanına varmıştım ki bir baktım, kırmızı torba da hop diye suyun üzerine çıkıvermiş. Torbanın, içine dolan havadan dolayı (buoyancy) yukarı çıktığını anladım ve bu sefer torbadan çıkartarak, yalnız kutuyu koltuğumun altına alıp tekrar daldım. Bu kez arkamda çıkmadı. O başarıyla kalenin etrafında bir kayak turu attık. Kıyıya dönerken Betty'e şunu anlattım: Seneler evvel, yine bir hafta sonu Kızkalesi'ne geldiğimizde, Erol'la kaleye yüzmek istemiştik. O berrak suyun üzerinde yavaş yavaş yüzerek denizin içindeki balıkları ta metrelerce derinliğe kadar seyretmek çok hoşuma giderdi. Bir gün, dipte hiç kılmıdamadan duran, belki de uyuyan bir bebe köpek balığı gördüm. Hemen parmağımı dudağıma getirerek Erol'a doğru yüzdüm ve aşağı doğru parmakla işaretledim. O da gördü. Bunun üzerine kaleden vazgeçerek sessizce kıyıya döndük.



Betty bunları dinledikten sonra "Belki," dedi "o bebe köpek balığı (shark) şimdi koskocaman olmuştur." Ben de "Evet" dedim, ama bulanık sudan ötürü beni görmemiş olmalıydı! Gülüşerek kıyıya dönmüştük. Evet, her tarafta çok pislik vardı 1993'te. Ama dokuz sene sonra, 2012 yılında o taraflara gittiğimizde, son altı fotoğrafta da görüldüğü gibi suyu çok güzel ve temiz bulmuştuk. Umarım şimdi de öyledir.

★ ★ ★

Engin Ünsal'ın 1 Temmuz 2009 tarihli "Bütün Dünya" dergisinin 131-133 sayfalarında çıkan hatırası

BİR DOSTUMUN KÜLLERİ

Engin Ünsal

Büyük şairin dediği gibi, "Yaşamak güzel şey be kardeşim!" Yaşamak gerçekten güzel. Uzayın sonsuzluğunda yalnız olmadığımıza yürekten inanıyorum. Mutlaka başka dünyalar, o dünyalarda yaşayan başka canlılar da vardır ama mesafelerin akıl almaz büyüklüğü, teknolojinin yeterince gelişmemesi bu dünyaları ve dünyalıları birbirinden uzak tutuyor. Ama bir gün mutlaka, bu güzel dünyamızı el birliği ile insan soyunu yok edecek, yaşatamayacak bir düzeye getirmezsek, bir gün mutlaka başka dünya ve dünyalılarla bulaşacağımızı ama o günleri bu asırda yaşayanların göremeyeceğini biliyorum. Buna rağmen, bu dünyada yaşayacağımız sürece yaşamın hakkını vermemiz gerektiğine de inanıyorum. Başka dünyalar bu kadar güzel midir bilmiyorum ama bu dünyamızın her köşesinin müthiş güzel olduğunu görüyorum. O güzellikler içinde çiçeklerle, kuşlarla, bir kemanın, bir piyanonun tınısıyla, sevda içinde yaşamının güzelliğini,

büyüsünü biliyor, duyuyor ve yaşıyorum. Umarım tüm insanlar da yaşıyordur.

Kimi insanlar bu güzel yaşamın sonrasında da hatırlanmak istiyorlar. Kimi toplumlar da o toplumu yüceltmiş insanları ölümsüzleştirmek istiyor. Bu amaçla sonsuzluk uykusuna yatacakları ikinci yaşamları için sağlıklarında görkemli mezarlar yaptırınların sayısı bir hayli çoktur sanırım. Ülkenin önderleri için yapılmış anıt mezarlar da birçok ülkenin sanat eserleri arasında sayılabilir.

Ya öldükten sonra hiçbir iz bırakmak istemeyenler?

Birlikte sekiz uzun yıl yatılı okullarda sevinci, hüznü, başarıyı, başarısızlığı yaşadığınız bir insanın ölümünden sonra bir iz bırakmak istememesini, sadece anılarıyla anılmak istemesini nasıl karşılırsınız?

Gençlik yıllarımda güzel dostunun ölümü sonrası için verdiği karar, beni çok düşündürdü.

Onu, okuldan Hulusi Sağlamer, Sadun Özdenizmen, Dinçer Alyanak'la sürekli boğuşurken; kendisinden büyük Mustafa Eser'e, onu yere yatırmak için arkadaşları ile geceler boyu yatakhane saldırırken hatırlıyorum. Güzel basketbol oynardı. Mezun olduktan sonra onu bir kez, Ankara'da bir otelin müdürlüğünü yaparken gördüm. Sonrasında ondan hiç haber alamadım. Yıllar sonra Amerika'da California'da emlakçılık yaptığını duydum. Hayat böyledir işte. Yıllarınızı birlikte geçirdiğiniz, en güzel günlerinizi paylaştığınız dostlarınız, gün gelip takvim yapraklarının arkasına saklanıp o güzel yüzlerini bir daha size hiç göstermezler.

Ondan hiç haber alamadım. Ne bir mektup, ne bir selam. O, hafızamın karelerinde esmer yüzü, sırmı gibi vücudu ve basket topunu kavrayan iri elleri ile sürekli dolanır dururdu. Bir gün Amerika'da yaşayan başka bir okul arkadaşım onun öldüğünü, yakılmak istediğini ve küllerinin Mersin'e yakın Kızkalesi'nin sularına dökülmesini arzu ettiğini söylemiş; onun küllerini alarak Türkiye'ye getirdiğini, kiraladığı bir kayıkla Kızkalesi'nin bir zamanlar yüzdüğümüz o mavi sularına ağlayarak nasıl döktüğünü anlatmıştı.

Kızkalesi, Mersin'e 60-70 kilometre uzaklıkta, deniz üstüne kurulmuş bir kaledir. Akdeniz'in ortasında, kim bilir hangi krallığın muhteşem gücünü asırlar sonrasına gösteren ve maalesef gerektiği gibi korunmayan bir kale. Okuldayken her yıl son sınıf öğrencileri, öğretmenleri ile birlikte kalenin tam karşısındaki sahilde kamp kurup geceyi orada geçirir. O güzelim kumların üzerinde ateşler yakar, yemeklerimizi alevlerin sahilde yakamozlar yarattığı o ortamda yer, sonra ateşin etrafına serdiğimiz battaniyelerin üzerinde sabaha kadar mavra yapar, uyumak ak-



lımıza gelmez ve güneşin ilk ışıkları ile Kızkalesi'ne yeniden merhaba derdik. Kızkalesi'nin ve orada, Akdeniz'in dalgalarının "Merhaba güzel çocuklar" diye bize seslendiği gecenin haşmetini, güzelliğini hiçbirimiz unutmamışızdır.

Dostum yurdunu özleyip Türkiye'ye dönmek veya Silifke'de ya da Bodrum'da bir lokanta açmak istemiş. Belki hastalığı, belki başka nedenler dostumun ülkesine gelip hayallerini gerçekleştirmesini engellemiş. Ölümüne yakın eşine, "Öldükten sonra beni yakın ve küllerimi Kızkalesi'nin önünde, Akdeniz'in sularına savurun" demiş. Bana bunları anlatan dostum da onun bu isteğini yerine getirmiş. O küller Akdeniz'in suları ile buluşurken kayıktaki dostumun ne kadar hüznlendiğini tahmin bile etmek istemiyorum.

Gençliğinin en güzel yıllarında, üstünde uyuduğu kumların bir gün küllerini taşıyan dalgalarla buluşacağını o güzel dostum acaba hiç düşünmüş müydü? Düşünüyorum da dostumun yapılmasını istediği, kendisi için çizdiği son, müthiş çarpıcıydı. Tıpkı bir senfoninin sonundaki kreşendo gibi muhteşem ve unutulmaz. O şimdi, yıldızlı bir gecede uyu-duğu ve çok sevdiği o sahilde sesini dinlediği dalgalara sınıksız olarak sonsuza kadar yaşayacak. Bundan sonra ne zaman bir Akdeniz sahilinden geçsem hep o dostumu, küllerinin Akdeniz'in köpüren dalgalarının sırtında sahilde kumlarla buluştuğunu hatırlayacak ve gözlerimde iki damla yaş ile onu anacağım.

Üç ortak TAC'liden mutlu haber



Mezunlarımız, iş hayatında da bir arada olmaya devam ediyor.

Bunun en güzel örneklerinden olan TAC '76 Jozef Atat, TAC '79 Sedat Bacak ve TAC '87 Filip Tahinci, yıllardır Atako Denizcilik firmasıyla ülkemize hizmete devam ediyorlar.

Üç ortak mezunumuz, yeni aldıkları gemilerine "TAR-SUS" adını vererek denizlere Tarsus adını yazdılar. Mutluluklarını sizlerle de paylaşmak istedik.

Tebrik eder; yeni gemilerinin hayırlı, uğurlu, mutlu ve bereketli günlere vesile olmasını dileriz.



ALTI BUÇUK KİLOMETRE SERÜVENİ

Metin Atamer TAC '61



2020 senesi ne kadar talihsiz bir yıl! Zaten 2019 yılından başlamıştı, belliydi her konunun ters gideceği. Hani bir güne başlarken anlarsınız ya o günün iyi olmadığını ve de terslikler yaşamaya başlarsınız. İşte öyle bir seneye başladığımı hissetmişim.

Yılbaşından hemen sonra, Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi, İstanbul Boğaz Maraton yüzme müracaatları için internette sayfalarını açtıklarında başvurumu yaptım. Kısa bir süre sonra hepimizin malumu, Kovid-19 salgın hastalığı çıktı ve ülkede 65 yaş üstü insanları evlerine tiktılar. İdman ve spor merkezleri kapatıldı. Daha sonra yüzme havuzları da kapatıldı. Üç hafta evde hapis yaşamak pek keyifli olmadı hâliyle. Oturduğumuz sitenin çevre yolu toplam 200 metre; bacakları hareket ettirmek adına dön ha dön, hiç de hoş değildi! Hatta merdivenden inerken bile zorlandığımı hatırlamaktayım. Bu arada Milli Olimpiyat Komitesi tarafından yarışa katılımların onaylanmış olduğu haberini aldım. "Nasıl olacak, yüzlerce insan bu yarışa nasıl katılacak?" diye düşünürken, bu kez aile fertleri yarışa katılmamam için baskı yapmaya başladılar.

Ancak aklıma koymuştum, bu benim altıncı katılımım olacaktı. Ankara'da kısıtlı sokağa çıkma serbestisi başladığında, havuzlar kapalı olduğundan, yakın mesafede bulunan ODTÜ ormanında yürüme idmanları yapmak geldi aklıma. Ormanda bir saat yürüyüşte tükettiğim enerjinin 180-200 kalori olduğunu görmek beni endişelendirdi. Yürerken bir saatte yaklaşık 650-700 kalori tükettiğimi biliyordum.

Boğaz Maratonu'nun seçmelerinin ileri bir tarihe ertelendiği bilgisi beni sevindirmişti. 23 Ağustos'a çekilen yarış tarihi için en azından

bir hafta idman yapma olanağı aradım. Temmuz sonunda Ayvalık'taki bir tatil yerinde buz gibi sulara, günde birkaç kilometre yüzme idmanı ile bir hafta çalışma yaptım. Daha sonra, burs ihtiyacı olan kız çocuklarına üniversite sürecinde kaynak yaratan Gönül Birliği Kültür ve Yardımlaşma Derneği adına yarışmam istenildi. Aile baskısından kurtulmak için hemen kabul ve ilan ettim. Ayvalık'tan sonra Bodrum'a geçtim. Birkaç gün de burada mesafe idmanı



hitamında, uçakla seyahat belgesi ile yarış için İstanbul'a geldim.

Bu esnada Jo Amado'dan bir telefon aldım. Katılıp katılmayacağımı sordu. Yarış günü gerekli önlemler alınmamışsa katılmayacağımı söyledim. Kuruçeşme'deki yere gidip katılım eşyalarımı aldım. Hangi özel önlemlerin alındığını anlattılar, ben de katılmakta sakınca görmedim. Yarış alanına seyirci olarak kimseyi almayacaklarını söylediler, bu benim için çok önemliydi.

23 Ağustos Pazar günü, bizi yarışın bitiş yerinden üç vapurla Kanlıca iskelesine götürdüler. Heyecan dorukta, ilk vapurda bulunan yarışmacıların denize atlamalarını bekledik; daha sonra bizim vapura geldi sıra. Ayağıma zaman çipini takıp platforma geldim. 10 günlük idmanla bu yarışta ne yapabiliyordum bilmiyordum. Olsun, dara gelirim elimi kaldırıp yarışı terk edebilirdim. Kendimi boğazın serin sularına attım. İlk birkaç yüz metrede ısınmaya başladım ve daha tempolu yüzmeye çalıştım. Yarışı bırakırsam yardımlaşma derneğine ayıp olur diye düşündüm, yüzerken. Birden suyun içi karanlık oldu, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün altında olduğumu anladım. Tamam, dedim kendime, şimdi Kandilli Kız Lisesi'nin arkasındaki bayrak ve direğini rota olarak almam gerekirdi. Daha sonra Rumeli Hisarı'nı geçmekte olduğumu anladım, aldığım her nefeste sağ tarafımda görmekteydim. Hedefim artık Boğaziçi Köprüsü'nün Avrupa ayağı olmuştu. Böylelikle Kuruçeşme bitiş noktasına varaktım.

İşte ne olduysa orada oldu;



Metin Atamer TAC '61, nostalji

sular karıştı ve hafif dalga başladı. Bu sefer hedefimi Arnavutköy'e çevirdim. Kalan enerjimle daha güçlü yüzmeye çalıştım ve varış noktasındaki oynak platformun merdivenlerine gelip tutundum. Yarış bitmişti ama ben de biraz tükenmiştim. Merdivenlerin alt basamakları yoktu ve çıkamıyordum. Hemen orada bulunan görevliler koşup ellerimden tuttular, dizlerimle merdivenleri çıktım. Bir yarış daha sona ermişti. Güzel bir duygu; yardımlaşma derneğine vermiş olduğum sözü tutmuş, yarışı 1 saat 19 dakikada, bir evvelki seneden 1 dakika daha iyi yüzerek bitirmiştım.

Mutluydum, serüven sona ermişti. Kim bilir, gelen sene ne olur?



TAC '78 Tekin Akpolat, bu hafta sonu yapılan Türkiye Masterlar Atletizm Şampiyonası'nda üç branşta yarışarak 1500 metrede dördüncü, 5000 metre yürüyüşte ikinci, 2000 metre engellide birinci olmuştur.

Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.



'88 MEZUNLARI ALAÇATI'DA BULUŞTU

88 mezunları Alaçatı'da, dönem arkadaşları, Deniz Ünsalan'ın oteli "Deniz Kabuğu"nda 15-18 Eylül tarihleri arasında buluştular. 50. yaş günlerini de kutlayarak, sakin Çeşme plajlarında keyifle BOM çektiler.



BONN KARAKÖY

2004 mezunlarımızdan Doruk Doruk ve Can Özkenel'in birlikte açıp işlettikleri BONN Karaköy, "Zamansız meyhane ve kokteyl bar" konseptiyle hizmete açıldı. Üç katı ve Karaköy'ün iç açıcı teras manzarasıyla eğlence ve yemeği bir arada tatmak isteyen tüm mezunlarımıza mekânın iletişim bilgilerini sunuyoruz.

Adres: Azapkapı Mahallesi Yemenciler Cad. No:40 Karaköy, İstanbul

Bilgi ve rezervasyon için @bonn_karakoy Instagram hesabından ya da (0542) 342 00 57 numaralı telefondan ulaşabilirsiniz.

Mezunlarımız Doruk '04 ve Can '04, daha sağlıklı günlerde buluşmak dileğiyle, saygı ve sevgilerini iletiyorlar.



ULAŞ KAYGISIZ '20

Okulumuza Defne Muhtar Kent bursu ile gelen ve 2020 yılında mezun olan Ulaş Kaygisiz, eğitimine Amerika'da devam edecek. Michigan State Üniversitesi'nde burslu olarak "Computer Science" okumaya hak kazandı. Kendisi okulumuzu çok sevip tüm ağabeylerimize, ablalarımıza ve kardeşlerine selam yolluyor.

**MEHMET BERK ASLAN '12**

Berk, 2012 senesinde TAC'den mezun olduktan sonra eğitimine Koç Üniversitesi İşletme Bölümü'nde devam etti. Berk, üniversiteye İstanbul'a geldiğinden beri Mezunlar Derneği İstanbul Şube'de aktif olarak görev almaktadır.

Mezun olduktan hemen sonra aktif olarak çalışma hayatına atılan mezunumuz, kariyerine Vestel'de başladıktan sonra bugün Eczacıbaşı Tüketim Ürünleri şirketine yurt dışı satış yöneticisi olarak devam etmektedir.

Tarsus ile her zaman gurur duyan mezunumuz, tüm mezunlarımıza sevgi ve saygılarını iletiyor.

**HÜSEYİN KARA '18**

TAC '18 döneminde mezun olan Hüseyin, Koç Üniversitesi'nde Elektrik Elektronik Mühendisliği bölümünde 3. sınıfta okuyor. Hüseyin, aynı zamanda 2019 yılında çift ana dal programıyla Ekonomi lisansına başladı. Okulunda KU:AIRS isimli yapay zekâ ve robotik alanında çalışan kulübün üyesi

olup, kulübün üzerinde çalıştığı Teknofest Robotaksi aracının elektronik alanının başkanlığını yapmakta. Tüm TAC mezunlarına sevgi ve saygılarını iletiyor.

**Burak Özbaşıoğlu '89 Bodrum'da "HALÜKA" Restaurant**

Sevgili '89 mezunumuz Burak Özbaşıoğlu'nun Ağustos ayında Bodrum'da açmış olduğu "Halûka" adlı mekânı, geçtiğimiz Bodrum Son Cuma'da mezunlarımızı ağırladı.

Hem menüsüyle hem de ambiyansı ile keyifli ve sıcak bir restoran sizleri bekliyor.

Bodrum'da bulunan Halûka'ya ulaşmak için @halukabodrum Instagram hesabından veya (0252) 313 46 44 numaralı telefondan iletişime geçebilirsiniz.

Adres: Eskiçeşme Mahallesi Cafer Paşa Caddesi No:67/3 Bodrum-Muğla

Burak '89, "Bodrum'un muhteşem havasında buluşmak üzere" diyerek tüm mezunlara sevgi ve saygılarını iletiyor.

**'86 mezunlarından mini Amsterdam buluşması**

'86 mezunlarımız Tolga Görgün, Cem Bahadır Mutlu ve Elvan Yazmacı eşleri ve çocuklarıyla 1 Ağustos'ta Amsterdam'da buluştular. Amsterdam turu yapıp bolca eğlendiler.

**BERKE DAĞDELEN '19**

TAC '19 mezunumuz Berke Dağdelen, Bezmialem Üniversitesi Tıp lisans eğitimini 2. sınıf olarak sürdürüyor.

Yaşadığımız bu zorlu süreçte bütün abla ve ağabeylerimize sağlıklı günler dileyip selam söylüyor.

**YİĞİT PAKYÜREK '19**

TAC '19 mezunumuz Yiğit Pakyürek, mezun olduktan sonra eğitimine Milano'da Bocconi Üniversitesi'nde "International Economics and Management" bölümünde devam ediyor. Ayrıca "Bocconi Squadra di Calcio" takımında futbol oynuyor.

Tüm mezunlarımıza selamlarını iletiyor.



Meçhul denizci şehitler anısına sergi

TAC '69 mezunumuz Oğuz Aydemir, Osmanlı-Rus deniz savaşlarının 250. yıl dönümü ve meçhul denizci şehitlerimiz anısına Çeşme'de, kendi çabası ile bir sergi düzenledi.

Ana teması "1770 Çeşme Deniz Savaşı" olan bu sergide, Osmanlı-Rusya ilişkilerinin dönümü niteliğindeki tarihi belgeler, resimler, deniz haritaları, maketler ve madalyalar yer almakta. Büyük emek verdiği sergisi ile Aydemir; söz konusu deniz savaşının aslında tarihteki birçok deniz savaşından biri olduğunu göstererek aslolanın altta yatan mesajlara dikkat çekmek olduğunu vurguluyor. 1770 Çeşme Deniz Savaşı'nın aydınlanma döneminde çok önemli bir rolü olduğunu, Osmanlı'nın 10 bine yakın denizcisini kaybetmesi üzerine modern bir donanma kurmasına ve donanma okulları açmasına, aynı zamanda 2. Katerina'nın 34 sene iktidarda kalmasına vesile olduğunu aktarıyor.



50. YAŞ GÜNÜ KUTLAMASI MEHMET SUNAY '88

1988 mezunlarımızdan Mehmet Sunay, ailesi ve dönem arkadaşları ile 50. yaş gününü kutladı. Küçük bir '88 "reunion"ı olan buluşmada bol bol BOM çektiler. Mezunumuza sağlıklı ve mutlu nice yaşlar dileriz.



FEM YÜKSEL '18

2018 yılında okulumuzdan mezun olan Fem Yüksel, eğitimine Bahçeşehir Üniversitesi'nde devam ediyor. Bu sene Psikoloji bölümü 3. sınıfa geçerken, aynı zamanda yaptığı çift anadal programı ile Reklamcılık bölümünde de 2. sınıfa geçti. Tüm TAC'li abla, ağabey ve kardeşlerine selam gönderiyor.



HACIHAN ÖZÜNLÜ '12

Bilgi Üniversitesi'nde İşletme-Ekonomi lisans programını tamamlayan TAC'12 Hacihan Özünlü, finansal denetim, dış ticaret ve teknoloji sektörlerinde çalıştıktan sonra şu anda SHELL&TURCAS firmasında madeni yağlar departmanında müşteri operasyonları uzmanı olarak görev yapmakta. Tüm mezunlarımıza saygı ve sevgilerini iletiyor.





“Elektrikli araçlar enerji sektörüne pek çok büyük fırsat sağlayacak”

1990 mezunumuz Burak Özpınar ağabeyimiz sağ olsun bizleri kırmadı ve uzaklarda da olsa sorularımızı yanıtlandırarak özellikle elektrikli araçlarla ilgili ufuk açıcı bilgiler verdi. Kendisine çok teşekkür ederiz.

Röportaj: Güney Yurtsever ‘17

■ **Bize kendinizden kısaca bahsedermisiniz?**

1996 yılından beri ABD’nin Tennessee eyaletinin Knoxville şehrinde oturuyorum. Tennessee deyince genelde Elvis’in Memphis’ini veya country müziğin Nashville’ini düşünebilirsiniz. Bizim şehir Tennessee’nin doğusunda; ulusal parklar, nehirler ve göllerle dolu yemyeşil bir yer. Burada Amerikan Enerji Bakanlığı’na bağlı Oak Ridge National Labo-

ratory’de (ORNL) çalışıyorum. Biraz Türkiye’deki ASELSAN’a benzeyen bir araştırma enstitüsü, ama daha çok sivil projeler üzerinde çalışılıyor.

■ **TAC ile yollarınız nasıl kesişti? Bir tanıdığınız mı önerdi, kendinizi seçtiniz?**

Ben ilkokul birdeyken babamın görevi dolayısıyla ailecek Tarsus’un Karabucak Ormanı’na taşındık. TAC ile yollarımız bir bakıma bu taşın-

mayla kesişti. Sınavlara da en iyi okula girme çabasıyla hazırlanmıştım. Karabucak’ta Tarsus’a günde 5-6 kere giden bir servisimiz vardı. Sınavların belli olduğu gün kalkıp ilk servisle şehre inmiş, gazeteyi almıştım. İsmimi kazananların listesinde gördüğüm zaman çok mutlu olduğumu hatırlıyorum. Ailem, ancak ben servisle eve geri dönünce kazandığımı öğrenmişti. O zaman TAC’ye giden başka tanıdığımız olmadığın-

dan hem heyecanlı hem de gergin olduğumu hatırlıyorum. Bana okulda sürekli İngilizce konuşulduğundan bahsedilmişti. Ben de hiç İngilizce bilmiyorum diye kabuslar görüyordum.

“Sağlam bir eğitim aldım”

■ **TAC günleriniz nasıldı, hep mavra mı yoksa sağlam bir eğitim miydi?**

Ben TAC’de burslu okudum. Notlarımın iyi olması ve disiplin cezası almamam gerekiyordu. Dolayısıyla derslere önem verdim ve sağlam bir eğitim aldım.

■ **Okul ile ilgili unutamadığınız bir anınızı veya anılarınızı bizimle paylaşabilir misiniz?**

Okulla ilgili tabii ki çok anım var, ama arkadaşarımla pek görüşemediğim için bunları şu an hatırlamak biraz zor oluyor. En sevdiğim anılarımdan bir tanesi, Orta 1 veya 2’de her teneffüste binanın arkasında ağaçları kullanarak Japon kale top oynamamızdır. Çoğu zaman elimizde top da olmuyordu, çünkü topları genelde ağabeyler alırdı. Biz de elimize ne geçerse onu top olarak kullanıp oynardık. Beş sene önce 25. yılda TAC’ye gittiğimde o ağaçları orada gördüm, ama top oynamak kısmet olmadı.

■ **Tarsus’ta okumanın eğitimin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz? TAC ile ilgili karakterinize işlemiş bir özelliğiniz var mı?**

TAC’nin hayatımı iyi yönde çok etkilediğini ve değiştirdiğini düşünüyorum. İngilizce. Birlik-beraberlik. Liderlik. Aklıma ilk gelen kelimeler bunlar.

En başta İngilizce. Amerika’ya geldiğim ilk haftasında üniversitede üst düzey görevli birisiyle konuşmam gerekiyordu. Konuşmamızın ortasında ne kadar zamandır Amerika’da olduğumu sormuş ve daha bir haftayı doldurmadığımı duyunca oldukça şaşırmıştı. İngilizcem

sadece bir hafta burada yaşayan birisine göre çok iyi olduğunu söylemişti. Yıllardır burada yaşadığımı düşünüyordum. Kariyerimde de İngilizce bilğim sayesinde diğer yabancıların hep birkaç adım önünde olabildim. TAC’deki “th” ve “w”lu telaffuz çalışmaları o kadar faydalı oldu. Eşimin Türkçe kelimeleri telaffuzuna ne zaman gülssem, bana “weather de” deyip dalga geçiyor. O kelimeyi demek ki bu kadar sene sonra hala söyleyemiyordum!

İşimde birlik ve beraberliği takım ruhunda birleştiriyorum. Amerika gibi rekabetçi ve bireysel başarının önemli olduğu bir ülkede takım ruhuyla bir başarı yakaladığımı düşünüyorum. Ortaokul ve lisede kendimde liderlik vasfını pek görmedim. Önceleri çok çekingenken lisede biraz daha açıldım. Hep “Başka bir okula gitsem, o çekingenliğim üzerimde kalırdı” diye düşünmüştüm.

■ **Üniversite ve sonrasında neler yaptınız? Sanıyorum üniversite sonrası hemen yurt dışına gittiniz ve orada kaldınız. Uzun süredir de**

yurt dışındasınız, iş-meslek gelişiminiz nasıl oldu?

1994 yılında ODTÜ Elektrik Elektronik Mühendisliği bölümünü bitirdim. İki sene ODTÜ’de asistanlık yaptım. 1996 yılında lisansüstü eğitim için Knoxville’e geldim. Burada yüksek lisans ve doktora yapıp 2002 yılında mezun oldum. Doktoramın son senesinde ORNL’de öğrenci olarak çalışıyordum. Mezun olunca ORNL’de devam etmemi istediler ve burada güç elektroniği üzerine araştırmacı olarak çalışmaya başladım. 2008 yılında güç sistemleri üzerine bir grup kurdum ve o grubun başına geçtim. 2011 yılında ilk başladığım gruba grup lideri olarak geri geldim.

■ **Uzun süredir aynı kuruluştasınız, yani Oak Ridge National Laboratory’de görevlisiniz. Biraz görevinizden ve şirketinizden bahsedermisiniz? Özellikle neler üzerine çalışmaktasınız?**

Önce ORNL’den bahsedeyim. ORNL Amerika’nın 17 ulusal laboratuvarı içerisinde en büyüklerinden biridir. Burada yaklaşık 5000 kişi



araştırma yapıyor. Her alanda çalışan var. Bir bakıma üniversite gibi, ama sadece araştırma yapılıyor.

Laboratuvar 2. Dünya Savaşı sırasında inşa edilmiş ve gizli olarak Manhattan Projesi'nin parçası olarak ormanın içine yapılmış. Çalışanların aileleri bile nerede çalıştıklarını, ne yaptıklarını bilmiyormuş. O bakımdan laboratuvarın sınırları içinde bulunduğu küçük Oak Ridge şehrinin lakabı da "gizli şehir"dir. O zaman Japonya'ya atılan atom bombalarındaki plütonyum burada zenginleştirilmiş.

Bugün nükleer araştırmaya ek olarak, daha çok temiz enerji üzerine çalışılıyor. Üç dört senede bir dünyanın en hızlı süper bilgisayarı ORNL'ye kuriliyor. Daha sonra Çin ve Japonya bizi geçiyor. ORNL tekrar onları geçiyor ve bu böyle sürüp gidiyor. Bu bir bakıma 1960'ların uzay yarışı gibi, ama süper bilgisayarlar üzerinden yapılıyor. Bu arada bu bilgisayarlar basketbol sahasından daha çok yer kaplıyor. Dünyadaki her insan aynı anda her saniyede bir işlem yapsa, ORNL'deki en son bilgisayarın bir saniyede yaptığını yapmak bir sene sürer.

"Elektrikli arabaların şarj derdi olmayacak"

Ben elektrikli araçlar ve ulaşım üzerine araştırma yapıyorum ve Amerikan Enerji Bakanlığı'na bu konuda danışmanlık hizmeti de veriyorum. Elektrikli araçlarda motor yerine pil, inverter ve elektrik motoru



vardır. Benim kişisel araştırmam inverter ve elektrikli araç şarjı üzerine. Bunları daha ucuza ve verimli yapmaya çalışırken hacimlerini de düşürmeye çalışıyoruz. En zevkli araştırma konularımdan birisi de elektrikli arabaları kablosuz şarj etmek. İki sene önce 20 cm. mesafeden 120kW'la arabaları şarj edebileceğimizi gösterdik. Şimdi 300kW üzerine çalışıyoruz. Karşılaştırma olarak şöyle düşünebiliriz: 60 bin akıllı telefon aynı anda şarj edilse yaklaşık bu kadar güç ister.

Gelecek sene, arabaların otoban da hızla giderken de şarj olabileceğini göstereceğiz. Bu teknolojilerle ileride elektrikli arabaların şarj edilmek

diye bir derdi olmayacak.

2020 Ekim ayından itibaren başladığım görevle yukarıda bahsettiğim konulara ek olarak sürücüsüz araçlar, elektrikli tırlar ve akıllı hareketlilik konuları da görev alanıma girecek.

"Hedef, 15 dakikanın altında şarj"

■ Elektrikli araçlar bir süredir enerji sektörünün de gündeminde önemli yer kaplamaya başladı. Her iki sektörün de geleceği açısından bu ilişkiyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bugün elektrikli araçları şarj istasyonlarında şarj etmek en iyi durumda 45 dakika civarında sürüyor. Evde

aynı işlem saatler sürüyor. Bizim bir hedefimiz de bu süreyi 15 dakikanın altına düşürmek. Yani benzin istasyonunda harcanan zamana yaklaşmak. Ne kadar hızlı şarj etmek istersek o kadar yüksek kW güç lazım. Bu da enerji sektörünü etkileyecek. Yeni trafolar, yeni hatlar gerekiyor. Bir de şöyle düşünün; bu yüksek kW'lar arabalar şarj etmezken gerekli olmayacak ama arabalar gelirse de hazır olmaları lazım. Enerji sektörünün buna yatırım yapması gerekecek.

Evde şarj etmek araç sahipleri için en uygunu olsa da apartmanlarda birçok insanın aynı anda arabalarını şarj etmesi de trafoları ve şebekeyi etkileyecek. Yeni enerji kaynakları eklemek önemli olacak. Ek olarak enerji depolama sistemleri ve güneş pilleri de kullanılacak.

Bundan 15 sene önce elektrik şirketleri Amerika'da elektrikli araçlara kesin karşı çıkarken, şimdi bundan nasıl daha çok para kazanırız diye düşünüyorlar ve enerji kapasiteleri ile kaynaklarını arttırıyorlar. Elektrikli araçlar enerji sektörüne pek çok büyük fırsat sağlayacak.

"Türkiye'de yaygınlaşmalı"

■ Sizce Türkiye'de elektrikli araç kullanımı ne zaman yaygınlaşır? Elektrikli araç kullanımında Türkiye, dünyaya göre nasıl bir durumda? İlerlemek için neler tavsiye edersiniz?

Kısa mesafeler ve şehir içi ula-



şım için elektrikli araçlar çok uygun. Aynı zamanda hava kirliliğini engellemek için de ideal. Bu bakımdan Türkiye'de bu araçların yaygınlaşması lazım. Ancak araç fiyatları inanılmaz. Amerika'da daha yeni elektrikli araç fiyatları uygun hâle gelmeye başladı. Fiyatlar düşmediği sürece bu araçların Türkiye'de yaygınlaşması zor. Bir başka alternatif de elektrikli araçların vergisinin benzinli araçlara göre düşürülmesi olur. O sayede Türkiye'de bu araçlar yaygınlaşabilir. Bu yeni TOGG aracı ilginç görünüyor. Gördüğüm fiyata gelmeleri imkânsız

gibi ama gelebilirlerse bu araçların Türkiye'de elektrikli araç satışlarının artmasına çok faydası olabilir.

■ Yeni mezunlarımıza veya okuyan öğrencilere, okul-iş-meslek konularında neler tavsiye edersiniz? Mesela elektrikli araçlarla ilgilensinler mi? Nelere yönelsinler?

Elektrikli araçlar çok yakında geliyor. Akıllı telefonlar nasıl telefonlardan çok bilgisayar gibilerse, arabalar da öyle olacak. Elektrik (elektronik ve bilgisayar dâhil) mühendisliğiyle ilgili her alan, bu araçların bir parçasıyla ilgilenecek. Elektrik mühendisliği daha zevkli olacak. Sadece araçlar değil güneş ve rüzgâr enerjisi, şebeke güç sistemleri gibi alanlar da elektrik mühendisliğinin etki yapacağı alanlar.

Aslında en büyük tavsiyem, elinizden geldiğince hoşunuza giden, ilginizi çeken işi yapmanız. ODTÜ Elektrik Mühendisliği'nden mezun olan birçok arkadaşım mühendislik yapmıyor. Hep başka alanlarda çalışıyorlar. Birçoğu da bankacı oldu.

Rahmetli babamın şu sözünü hep hatırlarım: "Ne iş yaparsanız yapın fark etmez, ama en iyisi olmaya çalışın."



TAC Spor Kulübü'ne Taze Kan

Gelin, bu sene kadromuza katılan yeni antrenör arkadaşlarımız, Fırat Bozkurt ve Cengizhan Özdamar'ı biraz tanıyalım.

Fırat Bozkurt

1977 Ceyhan Doğumlu. İlk, orta ve lise eğitimini Adana'da tamamladı. 1995-1997 yılları arasında Ankara Gazi Üniversitesi'nde İşletme okudu. Ardından 2000-2008 yılları arasında Çukurova Üniversitesi BESYO Basketbol Antrenörlüğü Bölümü'nü tamamladı. A klasman basketbol koçu. 1996-2014 yılları arasında Kadınlar Basketbol Süper Ligi'nde çeşitli kademelerde basketbol koçluğu yaptı. İki defa Kadınlar Süper Ligi'nde profesyonel baş antrenörlük yaptı. 2003-2007 yılları arasında A Milli dâhil, çeşitli kategorilerde antrenörlük yaptı. Temmuz 2016 tarihinde Amerika'da Philadelphia 76ers basketbol yaz kampına katıldı. 2014-2020 yıllarında Adana Gündoğdu Koleji'nde beden eğitimi öğretmenliği, basketbol koçluğu ve spor direktörlüğü yaptı. 2014-2020 yılları arasında İbrahim Kutluay Basketball Academy Adana'nın teknik ve idari sorumluluğunu üstlendi. Şu anda Tarsus Amerikan Koleji'nde beden eğitimi öğretmenliği ve aynı zamanda TAC Spor Kulübü'nde basketbol antrenörlüğü görevlerini yürütmektedir.



“TAC’li milli sporcular yetiştirebilirsek ne mutlu bizlere!”

■ **Basketbol ile ilk tanışmanız nasıl ve nerede oldu?**

Basketbol ile 8 yaşında, Botaş Yumurtalık Tesisleri Spor Salonu'nda tanıştım.

■ **Profesyonel kariyerinizi bize anlatabilir misiniz?**

18 yıl kadar Kadınlar Basketbol Süper Ligi'nde altyapıdan A takıma

kadar çeşitli görevler üstlendim. İki defa Süper Lig'de, bir defa ise 1. Lig'de profesyonel A takım baş antrenörlüğü tecrübesi yaşadım. Dört yıl kadar milli takımlarda; U16 yıldız kız milli, U18 genç kız milli ve A milli kadın basketbol takımların teknik kadrolarında görev aldım. Temmuz 2016 yılında Amerika'da Philadelphia 76ers NBA Basketball

Summer Camp'e katıldım.

■ **TAC Spor Kulübü'ne gelişiniz nasıl bir süreç sonunda oldu?**

2013 yılında Adana Botaşspor Kulübü'nde profesyonel basketbol koçluğum sırasında, özel bir eğitim kurumu ile görüşmelerim oldu. BESYO mezunu olmam ve basketbol koçluğumun yanında öğretmenlik yapabilmem doğrultusun-

da; edindiğim tecrübemi eğitim sektöründe kullanmam konusunda bir talep ve teklif aldım. Yaşamımda daima belirli idealler ve hedefler doğrultusunda ilerledim ve ilerlemekteyim. Eğitim sektöründe de ülkemizde yer alan en iyi eğitim kurumlarında bu işi daha kurumsal ve profesyonel ilerletmeyi hedefledim. Adana eğitim sektöründe çalışmaya başladığım günden itibaren daima “Bu işi neden Tarsus Amerikan Koleji'nde yapmıyorsunuz?” telkinleri aldım. Adanalıyım, oğlum 8 yaşında, eşim Tarsuslu ve çocuğumuzun SEV çatısı altında, Tarsus Amerikan Koleji'nde eğitimini sağlamak, en büyük ideallerimiz arasındaydı. Şahsımı ve oğlumu, köklü eğitim kurumumuza kabul ve dâhil eden değerli yönetici ve büyüklerimize sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

■ **Buradaki ortam hakkındaki görüşleriniz ne yönde?**

Daha çok yeni olduğumu belirtmek isterim, fakat ilk bakışta “büyük, kurumsal ve profesyonel” diyebilirim.

■ **TAC Spor Kulübü içerisindeki görevleriniz nelerdir?**

U16 Yıldız Takım ve U12 Minik Takım antrenörlüğü görevlerini yürütmekteyim. Aynı zamanda hayatın normale dönmesiyle TAC Lise Basketbol Takımlarımızın koçluğunu üstleneceğim.

■ **Oyuncuların akademik hayat ve sportif hayat arasında yaşadığı ikileme mutlaka tanık oluyorsunuz, bu konuda görüşleriniz nedir?**

Belirli plan, program ve öğrenci sporcularımıza vereceğimiz kriterler doğrultusunda zamanla başarılı olacağımıza inanıyorum. Onlara anı yaşamalarını; derste derse yoğunlaşma, antrenmanda basketbola yoğunlaşma konularında profesyonel düşünebilmeyi ve çalışmayı öğretebilirsek ne mutlu bizlere! Önemli olan sevgi, adanmışlık ve fedakârlıktır. Bu doğrultuda, eğer kendinize



karşı dürüstseniz ve çalışkansanız sadece Tarsus'ta değil, her yerde ve her alanda insanın başarılı olacağına inancım tam.

■ **Bize biraz kişisel / TAC Spor Kulübü için hedeflerinizi anlatır mısınız?**

Altyapıdan A Takımımıza kadar, en üst takımımız BGL dâhil olmak üzere, tüm sporcuları SEV ve TAC öğrencilerimizden ya da mezun sporcularımızdan oluşan TAC Spor Kulübü takımlarımızı oluşturabilmek. Bu takımlarımız ile ulusal ve uluslararası başarılar imza atmak. Aynı zamanda bu süreç içerisinde TAC'li milli sporcular yetiştirebilirsek ne mutlu bizlere!

■ **Kendinizi beş sene içerisinde nerede görüyorsunuz?**

Beşinci sene sonunda hem Lise Basketbol Takımımız hem de U16 ve U18 Kulüp Takımlarımız ile Türkiye finallerinin ekol takım ve kulüplerinden biri durumuna gelebilmek.

■ **Eğitim ve spor aktiviteleri ile ilgili ne düşünüyorsunuz?**

Her iki unsurun birbiri ile örtü-

şen, birbirini tamamlayan ve birbirini destekleyen tamamlayıcı faktörler olduğuna inanıyorum. Sporla ilgilenen ve basketbol oynayan her gençimiz belki bunu meslek edinmeyecek; fakat sporun, basketbolun bir destekleyicisi, belki de zirveye taşıyacak birer yöneticisi olacaklar.

■ **Pandeminin altyapı basketboluna olan etkileri hakkında görüşleriniz nedir?**

Sadece kulüp altyapımızda değil tüm dünyada, eğitimde olduğu gibi basketbol altyapılarında da bir duraksama dönemi söz konusu. Fakat bilinçli aileler ve istekli gençlerimiz için pandeminin bir engel olmadığına inanıyorum.

■ **Bu süreçte genç oyuncularla oluşması muhtemel fiziksel ve psikolojik eksiklikler ne kadar zamanda ve nasıl kapanacak size göre?**

Harekete geçerek, süreç içerisinde yaşayarak ve daha önceki hatalarımızdan ders çıkartarak günden güne, aydan aya çok kısa sürede açığın kapanacağına inancım tam. Yeter ki uygun koşullar oluşturulsun ve özünde çalışkanlık olsun.

Cengizhan Özdamar

17 Eylül 1990 tarihinde Mersin'de doğdu. Gaziantep Üniversitesi BESYO Antrenörlük mezunu. Pedagojik formasyonunu Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'nde tamamladı. Antrenörlük kariyerine Atletik Basketbol Spor Kulübü'nde başladı. Sonrasında sırasıyla Barbaros Basketbol, Genç Kolej ve Atletik Basketbol kulüplerinden çalıştı. Öğretmenlik kariyerine ise son altı yıldır Özel Mersin Evrensel Kültür Koleji'nde devam etmektedir.



“TAC ailesinin bir parçası olacağıma emindim”

■ **Basketbol ile ilk tanışmanız nasıl ve nerede oldu?**

Basketbol ile tanışmamı kısaca şöyle anlatabilirim: Babamın Mersin'de, zamanında bilinen, tanınan iyi basketbolcularından biri olması ve basketbolu sevmesi, dolayısıyla yönlendirmesiyle altı yaşındayken Akademik Basketbol Kulübü'nde basketbol hayatım başladı. Kısa zaman içerisinde basketbol, hayatımın büyük bir bölümünü kapladı ve yıllar içinde çeşitli kategorilerde oynadım.

■ **Profesyonel kariyerinizden bahsedermisiniz?**

Bölgesel ligde sözleşmeli olarak oynadım bir süre. 18 yaşında Mersin'den Gaziantep Özel Erdem Koleji'ne transfer oldum ve dört sene bu takımın formasını giydim. Oy-

nadığım lig, o zamanlar bölgesel lig olarak geçiyordu; bugünün TB2L'si konumundaydı. Antrenörlük kariyerimin henüz başladım.

■ **TAC Spor Kulübü'ne gelişiniz nasıl bir süreç sonunda oldu?**

Yedi yıldır Mersin'de antrenörlük ve öğretmenlik yapıyorum. Tarsus Amerikan Koleji'nin bölümünde ve ülkemizde bir antrenörün mesleğini icra etmesi için başarı odaklı, en kurumsal yerlerden biri olduğunu düşünüyorum. Bir gün bu ailenin bir parçası olmayı hep istedim ve olacağıma da emindim; fakat bunun için çok zorlu yollardan geçtim ve de çok emek verdim. Bunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Son yıllarda hem kariyerim hem de Mersin için iyi işler yaptığımı düşünüyorum.

Yaptığım başarılı çalışmalar TAC Spor Kulübü'nün de dikkatini çekti ve bu camianın bir parçası olma isteğimle birleşince Tarsus Amerikan Koleji serüvenim başlamış oldu. Bu süreçte kulüp başkanımız Sn. Ali Çekiç'in çok desteğini gördüm. Ayrıca BGL takımımızın baş antrenörü Sn. Eser Orhan ile yıllar içinde Mersin müsabakalarında birbirimize çok rakip olduk. Şimdi yollarımız aynı kulüp çatısı altında birleşti. Kendisiyle beraber çalışıp tecrübelerinden faydalanacağım için çok mutluyum.

■ **Buradaki ortama dair görüşlerinizi alabilir miyiz?**

Aslında bu soruya çok detaylı cevap vermek mümkün değil, çünkü pandemi sebebiyle spor okulumuzu yapamıyoruz. Şu an sadece

BGL takımımız ve 2005-2006 jenerasyonu oyuncularımızla antrenman yapabilmekteyiz. Tarsus Amerikan Koleji'nde ilk senem olduğu için diğer kategorilerde oynayan oyuncularımızla tanışma fırsatım olmadı henüz. Şu an antrenman yaptığımız takım oyuncularımız ve antrenör ekibimiz ile ilgili konuşmam gerekirse; çok eğlenceli, tempolu, herkesin birbirine güvenle ve profesyonelce yaklaştığı, samimi bir ortam olduğunu düşünüyorum.

■ **TAC Spor Kulübü bünyesindeki görevleriniz nelerdir?**

BGL yardımcı antrenörlüğü ve U18 baş antrenörlüğünü yürütmekteyim.

■ **Oyuncuların akademik hayat-sportif hayat ikilemini nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Ben bu işin sistemli, plan-programa dayalı ve fedakârca bir şekilde ilerlemesi durumunda her iki alanda da başarının yakalanacağını düşünüyorum. İkisinden birine daha az önem vermenin büyük yanlışlara yol açtığı aşikâr. Bununla ilgili öğrencilerime ve sporcularıma verdiğim anlamlı bir örneği paylaşmak isterim. Üç sene önce kulübümüzün oyuncularından Doğan Alkan'ın tek hedefi basketbolu meslek olarak seçip bu yolda ilerlemektir, fakat ne yazık ki her şey istediği gibi sonuçlanmadı. Eğitimi ikinci plana attı ve basketbola çok daha fazla önem verdi. TAC Spor Kulübü'nün Türkiye Şampiyonu olduğu yıl, final maçında talihsiz bir şekilde sakatlık geçirdi ve ne yazık ki eskisi gibi sahalara dönemedi. Üniversite sınavında da yetersiz bir puan aldı ve şu an için eğitim hayatına devam edemiyor. Bu hikâye yaşanırken benim de içinde olmam beni çok derinden etkilemişti diyebilirim, bu yüzden sporun içerisinde böyle talihsiz anların da olduğunu unutmamak ge-

rektiğini düşünüyorum. Eğitimin olmazsa olmaz olduğunu kabul etmemiz gerekiyor.

■ **Bize kişisel / TAC Spor Kulübü için hedeflerinizi anlatır mısınız?**

Türkiye'de adı duyulan ve özellikle son beş yılda antrenör Sn. Eser Orhan'ın önderliğinde büyük başarılarla imza atmış camiamızı çok daha ileriye taşımak; geçen sene Türkiye dördüncüsü olan BGL takımımızın bu başarının çok daha üstüne çıkması için takımımıza özveriyle yardımcı olmak; baş antrenörlüğünü yaptığım U18 kategorisinde Türkiye çapında derece elde etmek; tabii tüm bunları yaparken altyapımızdan oyuncu yetiştirip BGL takımımıza kazandırmak, oynayacak duruma getirmek ve en önemlisi milli takımlarımıza oyuncu gönderebilmek en büyük hedeflerim arasında.

■ **Kendinizi beş sene içerisinde nerede görüyorsunuz?**

Beş sene sonra ekol olan kulübümüzün U16-U18 ve BGL takımlarımızın her sene Türkiye'de derecede yapacak durumda olduğunu görmek istiyorum. Ve her koçun isteyeceği gibi A takım koçluğu da hedeflerim arasında.

■ **Eğitim ve spor aktiviteleri ile ilgili ne düşünüyorsunuz?**

Birbirleriyle bağlantılı olduklarını düşünüyorum. Eğitimin sadece okullarda verilen bilgi birikimi olduğunu düşünmüyorum. Eğitim, hayatın her bölümünde var ve spor aktiviteleri de bir eğitim sürecidir. İkisi de birbirini bir yerde tamamlıyor. Eğitim, benim için olmazsa olmaz bir konumda. Her spor yapan birey, bunu mesleğe dönüştürecek diye bir zorunluluk yok. Bir bireyden hayatın her anında, her dakikasında sürekli eğitime odaklanmasını istemek de çok doğru gelmiyor bana.

Bu noktada spor aktivitelerinin eğitime çok büyük katkısının olduğunu düşünüyorum.

■ **Pandeminin altyapı basketboluna olan etkileri hakkında görüşleriniz nedir?**

Dünyada basketbolda ve hemen her sporda tabii ki de bir duraklama dönemi oldu. Ülkemizde yavaş yavaş normale dönmeler başlıyor gibi dursa da hala tam olarak düzelmiş durumda değil. Bu durum herkes gibi bizim kulübümüzü de etkilemiş durumda. Ne bizler ne sporcularımız ne de velilerimiz genel olarak ileriye net bir şekilde göremiyoruz. Fakat konuya bilinçli yaklaşarak, ailelerin de desteğiyle bu süreci çok daha az hasarla atlatacağımızı umuyorum. Yeter ki sporcuların içindeki basketbol aşkı ölmesin!

■ **Bu süreçte genç oyuncularla oluşması muhtemel fiziksel ve psikolojik eksiklikler ne kadar zamanda ve nasıl kapanacak size göre?**

Bu sürecin ilk zamanlarının ülkemiz adına gerçekten çok sancılı geçtiğini söyleyebilirim. Sokağa çıkma yasakları ile birlikte spor adına ülkemiz ne yazık ki durma noktasına gelmişti ve hiçbir sporcu antrenman yapamadı, fiziksel açıdan düşüşe geçildi. Bunun yanında psikolojik olarak da iyi günler değildi sporcular için. Çalışkan ve spor sevgisi olan her gencin spor salonuna girmeden de yapacakları birçok aktivite var. Ülkemizde yasakların bir nebze kalkmasıyla birlikte şu an spor okulları da faaliyete geçmiş durumda. Gençlerimiz tekrar basketbola döndü. İyileşme sürecinin çok süreceğini düşünmüyorum. Sevginin yanında “adanmak, odaklanmak, özveri ve çalışkanlık” bu sürecin daha normale dönmesini sağlayacak ve eksiklerin kapanmasına yardımcı olacak kelimeler diye düşünüyorum.

SONSUZLUĞA UĞURLADIĞIMIZ MEZUNLARIMIZ

- TAC '74 Adil Oykan
- TAC '55 Erdoğan Altınel
- TAC '59 Demokan Özgen
- TALAS '54 Kani Mutlugün Gökpinar
- TAC'63 Kutay Daşer
- TAC '74 Necah Barutcu

MEZUN YAKINLARIMIZ

- TAC '84 Ali Sarper Diler'in annesi Leman Diler
- TAC '71 Süha Önen'in annesi Hayat Önen
- TAC '87 Emre Baytok'un babası Prof. Dr. Gürbüz Baytok
- TAC '76 Emre Akkuş'un annesi Semiha Akkuş
- TAC '13 Tamay Biçer ve TAC '16 döneminden Tugay Biçer'in babası Ramazan Biçer
- TAC '65 Mustafa Danışman'ın eşi Nesrin Danışman
- TAC '82 Gökhan Akça'nın annesi Gündoğan Güneri
- TAC '82 Ediz Coşar'ın babası Ergün Coşar
- TAC '82 Mustafa Deveci'nin annesi, emekli öğretmen Muzaffer Deveci
- TAC '86 Tibet Atlı'nın annesi Pervin Atlı
- TAC '83 Gökhan Paydak'ın kardeşi, '89 Anış Paydak'ın kayınbiraderi Volkan Paydak
- TAC '36 Nevzat Emrealp ağabeyimizin eşi, merhum '64 Feridun Emrealp, '69 Haldun Emrealp ve '73 Sadun Emrealp'in anneleri Şükran Emrealp
- TAC '87 Özcan Berkmen, '88 Gökhan Berkmen'in babaları, '17 Yiğit Berkmen ve '20 Tarhan Berkmen'in dedeleri Tarhan Berkmen
- TAC '93 Burak Teymen'in babası Sami Teymen
- TAC '79 Menderes Akdağ'ın annesi Fikret Akdağ
- TAC '89 mezunumuz Zeynep Ergun'un babası Aykut Ergun



TALAS 1954
Kani Mutlugün
Gökpinar



TAC '55
Erdoğan Altınel



TAC '59
Demokan Özgen



TAC'63
Kutay Daşer



TAC '74
Adil Oykan



TAC '74
Necah Barutcu

TAC '74 Adil Oykan'ın ardından...
Sessiz veda

TAC '74 Adil Oykan, Eskişehir'de doğdu. Kolej'de okurken Echoes'da basgitar çaldı. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı bitirdi.

Sessiz bir çocuktü.

Kendine yakışan bir şekilde, sessizce vefat etti.



TAC '55 Erdoğan Altınel'in ardından...

Rüya gibi geçen yıllar
biraz durun, durun biraz...

Son birkaç ayda kaybettiğimiz arkadaşlar ister istemez bana Avni Anıl'ın bu güzel bestesini hatırlattı. Ne oluyor arkadaşlar, aceleniz ne? Nereye böyle ardı ardına kayboluşlar? Ergun Sayın ve Attila Eröncel'le başlayıp Tuncer Karamustafaoglu ve Erdoğan Altınel'le devam eden vefat haberleri. Sizler benim en eski dostlarımdınız. Dile kolay, tam 73 yıllık arkadaşlıklar! Şöyle düşünüyorum da ne anılar, ne anılar... Yazmakla bitmez.

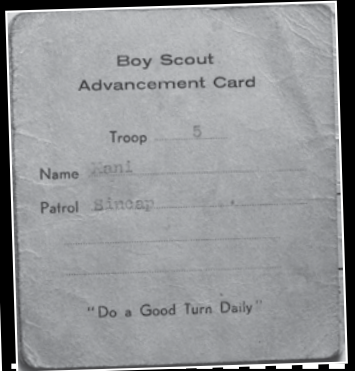
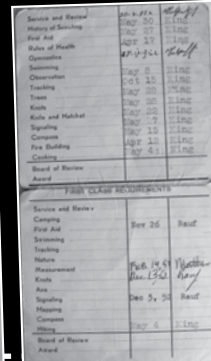
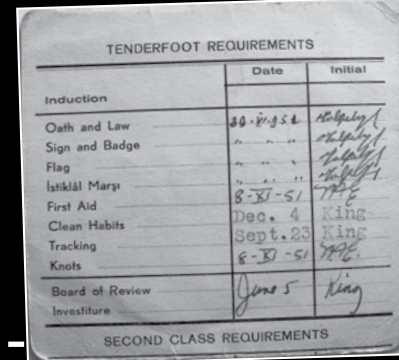
Arkadaşlar, rahat uyuyun. İnanın bizler yaşadıkça sizler de yaşayacaksınız. Kalan arkadaşlar, aramızda hep sizlerden bahsedeceğiz. Hele en son kaybettiğimiz Ortopedi Prof. Dr. Erdoğan Altınel yalnız benim sınıf arkadaşım değil, aynı zamanda sıra arkadaşımdı. İki yıl Stickler Hall'da (ki bizim zamanımızda adı Mütalaa Salonu idi) yan yana oturmuştuk. Önceleri Ankara'da, daha sonra Antalya'da arkadaşlığımız devam etmiş; bu sırada birçok sırları paylaşmış, birçok anıları birlikte yaşamıştık. Onun ilk yudum içkisini aldıktan sonra söylediği "şerbet, şerbet" sözünü hiç unutmuyacağım.

Hepinize Tanrı'dan rahmetler diliyorum.

Ata Tanrıverdi TAC '54



TALAS 1954 Kani Mutlugün Gökpinar'ın ardından...



Vecdi Geray'ın ardından...

Talas'tan Tarsus'a geldiğimiz ilk gündü galiba. Kantinin orada, Biz Gazetesi'nin önünde-ki bankın yaslanma yerine oturmuş, oturma yerine de ayaklarımızı koymuştuk. Bir yıl önce Tarsus'a gelmiş Namık Mutluçağ'la sohbet ediyorduk.

O sırada Namık, önümüzden geçen çocuğa seslendi:

"Vecdi baksana, seni tanıştırayım. Tuncay, Talas'tan geldi. Bu yıl aynı sınıfta olacaksınız."

El sıkıştık, selamlaştık. İpince, fidan gibi, güler yüzlü, sevimli, kara bir çocuktuk. Biraz konuştuktan sonra Vecdi'ye döndüm:

"Bugün geldim, ama senin takma adını öğren-dim."

"Neymiş?"

"Top Vecdi'sin sen."

Yalnızca gülümsedi.

Sipsivri bir oğlandı hâlbuki. "Acaba niye top dediler?" diye aklımdan geçti.

Ters dönmüş musluklarıyla su içtiğimiz yalağın

duvarında "Top Vecdi" yazıyordu. Vecdi de çok yaygın bir isim olmadığından, Top Vecdi bu Vecdi olmalıydı.

Bir şey demedi o gün. Ama sonradan anladım. Biz Talas'ta top deyince aklımıza basket topu, futbol topu filan gelirdi.

Tarsus'ta top kelimesinin yaygın kullanılan manasının farklı olduğunu kısa zamanda öğrendik. Kim adını duvara, sıraya veya başka bir yere yazarsa başkası gelip şaka diye başına top ekliyordu. Başka bir sürü top görmüştüm daha ilk haftadan. Orada burada yazılı onlarca top vardı Tarsus'ta. Top Mustafa, Top Ali, Top Hasan, Top Nuri...

Tarsus'taki ilk gafım buydu. Ve yeni anlamıyla ilk öğrendiğim kelime de "top" olmuştu

Sonra Vecdi'yle arkadaş olmuştuk. Echo'da solo gitar çalardı. Her teneffüste kek yerdi. Kimseyi kırdığını hatırlamıyorum.

Okuldan sonra Almanya'ya yerleşti.

Geçen hafta orada vefat etti.

Bu hatıra da ondan kaldı.

Tuncay Sergen '70

Sonsuzluğa Uğurladığımız Mezunlarımızı Anma

Değerli Mezunlarımız,
Geçtiğimiz aylarda özellikle "Son İki Yılda Aramızdan Ayrılan Mezunlarımızı Anma" Zoom etkinliğimizin devamı olarak "Anmalara" devam ediyoruz.



1976 yılında TAC'ye gelen İmadettin kardeşimiz, yakalandığı hastalığa bağlı uzun ve zorlu bir dönem geçirdi. Bu sürede zaman zaman zaman eğitime ara vermek zorunda kaldı ama 1985 yılında okulumuzdan mezun oldu.

Malesef 1987 Şubat ayında aramızdan ayrıldı. Seni seviyoruz İmadettin kardeşim.

Erdal Çiftçi '84

Briç

Herkese selamlar.

Sonbaharın tatlı esintisi içimizi hem serinletiyor hem de mevsime özgü hüznü ekliyor. Ağaçlar yapraklarını döküyor. Ve de.....Grip geliyor.

Binlerce insanın grip semptomlarını korona ile özdeşleştirip acil servislere akın etmesi ve o kurumları felç etmesi bekleniyor. Tüm okuldaşlarımı bu sonbahar ve kış ayları için uyarmayı acil bir borç olarak addediyorum.

Salgın dünya bricini vurdu. Dünya üzerindeki briç klüplerinin %99'u kapalı. (Adana Briç Klübü dahil) ve briç klüplerinin çok büyük bir kısmı iflas edip kapılarını kapattı. (Adana Briç Klübü hariç). Briç turnuvaları on-line olarak yapılıyor. İşin en güzel tarafı Türk milli takımı en son on-line turnuvada dünya şampiyonu oldu. Kendilerini tebrik ediyorum.

Bu sayıdaki problemimiz şöyle:

♠ 87654

♥ 65

♦ A108

♣ AJ3

Kontrat 4♠

Koz atağına nasıl oynarsınız

♠ AKQV9

♥ K8

♦ KJ9

♣ K107

Hepinize mutlu ve sağlıklı günler dilerim.

Kürşat Özşahin TAC '83 - kozsahin@gmail.com

TAC
YAYLA EVİ
BİR TELEFON
KADAR
YAKIN

Dağ havasında bir molaya ne dersiniz?



Arkanıza yaslanıp derin bir nefes alarak çam kokularını
içinize çekmek isterseniz daha ne bekliyorsunuz?



REZERVASYONLARINIZ İÇİN BETÜL ABLA
TELEFON: 0 530 333 83 99